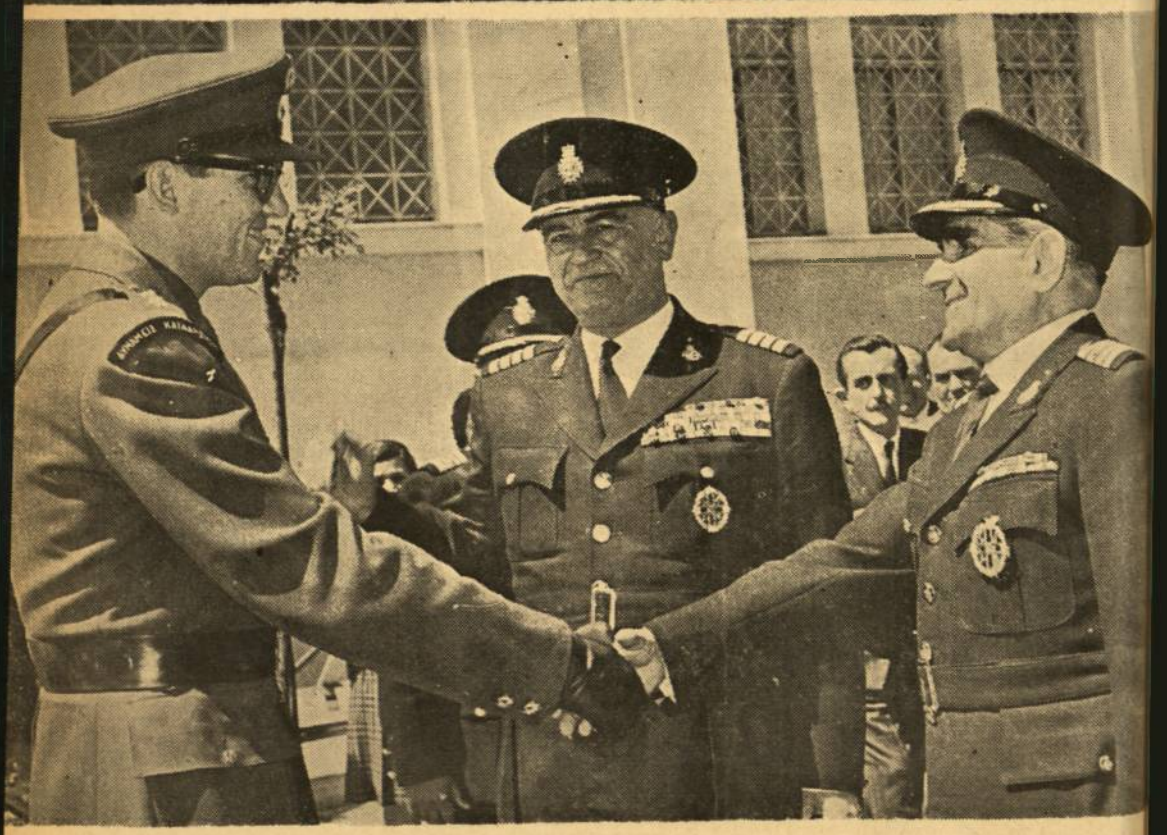
Έτος ΙΑ'

Τεῦχος 239ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Παῦλος καὶ ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος ἐπισκεπτόμενοι, τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα, τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολὴν καὶ τὴν Ὑποδιεύθυνσιν Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΑ'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΜΑΪΟΥ 1963 | ΤΕΥΧΟΣ 239ον

ΔΙΚΑΙΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ
ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΑΞΙΩΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. **ΣΤΑΥΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ,**
Ἀρεοπαγίτου, Καθηγητοῦ Σχολῆς Ὑπαστυνόμων

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

13. Ἡ νομικὴ ἀσφάλεια ἐκφράζει τὴν ἐπιδίωξιν ἑνὸς συστήματος κανόνων ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένων. Μία τοιαύτη βεβαιότης ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην διὰ τὰ μέλη τῆς κοινωνίας νὰ εἶναι δυνατὴ παρ' αὐτῶν ἡ πρόβλεψις. Πρέπει, δηλαδή, πᾶς τις νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει του ἀκριβῶς τὰς συνεπείας τῶν πράξεών του καὶ συνεπῶς νὰ δύναται νὰ καθορίσῃ τί ἐπιτρέπεται νὰ πράττῃ ἢ νὰ παραλείπῃ. Πρέπει πᾶς τις νὰ δύναται ἐπίσης νὰ προβλέπῃ, τί ὁ ἄλλος δικαιοῦται νὰ πράττῃ ἢ νὰ παραλείπῃ, ὥστε νὰ ρυθμίζῃ ἀναλόγως τὴν στάσιν του. Τοιουτοτρόπως, ἡ ὕπαρξις κανόνων ὡρισμένων διευκολύνει τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ἀτόμου, ἄρα τὴν ἄσκησιν τῆς ἐλευθερίας του. Ἐν τούτοις, δὲν εἶναι ἐπαρκὴς ὁ προσανατολισμὸς αὐτός, διότι εἶναι ὅλως τυπικὸς καὶ ἀναφέρεται μόνον εἰς τὴν μορφήν. Βεβαιότητα ἐμφανίζει ὄχι μόνον ὁ καλός, ἀλλὰ καὶ ὁ κακὸς νομικὸς κανών. Ὑπάρχουν ἀναμφισβητήτως λύσεις πάντοτε. Ἀκόμη καὶ οἱ θεωρητικοὶ τοῦ φορμαλισμοῦ δὲν ἀρνοῦνται γενικῶς, ὅτι τοὐλάχιστον εἰς ἓν ὡρισμένον στάδιον ἐξελίξεως ἐνδιαφέρει τὸ περιεχόμενον τῶν κανόνων. Ἐπισημαίνουν μόνον τὴν συνήθως παρουσιαζομένην ἀβεβαιότητα τῶν κατευθυντηρίων ἰδεῶν, τὰς ὁποίας ἐπικαλεῖται τις διὰ νὰ προσδιορίσῃ τὸ περιεχόμενον τῶν κανόνων, δηλαδὴ ὡς πρὸς τὸ ἄν, τὸν προσανατολισμὸν δίδῃ ἡ δικαιοσύνη ἢ τὸ κοινὸν ἀγαθόν. Ὡς ἐκ τούτου ὑποστηρίζουν ὅτι, ἐν ἀμφιβολίᾳ, πρέπει νὰ κλίνῃ τις πρὸς τὴν νομικὴν βεβαιότητα, ἐφ' ὅσον πρόκειται πρὸ πάντων διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῶν κοινωνικῶν σχέσεων. Ἡ ἄποψις αὕτη ἔχει ἀποκρουσθῇ δι' ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων. Μία τάξις ἄδικος δὲν εἶναι τάξις, ἀλλὰ ἀταξία. Ἐὰν εἷς κανὼν εὐνοϊκὸς διὰ τὰς ἁπλᾶς καὶ «εὐκόλους» σχέσεις, ὡς ἐκ τῆς βεβαιότητός του, θέτῃ εἰς κίνδυνον συμφέροντα θεμιτά, τί ἄλλο πράττει εἰμὴ νὰ παραγνωρίζῃ τὸν ὀφειλόμενον εἰς τὸ πρόσωπον σεβασμὸν καὶ οὕτω νὰ θυσιάζῃ ἓν μέλος τῆς κοινωνίας, ἐνῷ ἡ κοινωνία δέον νὰ ὀργανοῦται διὰ τὸ καλὸν ὅλων τῶν μελῶν της.

14. Ὁ καθορισμὸς τῆς δικαιοσύνης ὡς τελικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαίου ἀποβλέπει εἰς τὸν σεβασμὸν τοῦ προσώπου ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ. Ἡ τάσις αὕτη δὲν ὑποτιμᾷ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ἀλλὰ ἐξετάζει ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἑκάστην συγκεκριμένην σχέσιν καὶ θέλει, ἐν πρώτοις, τὴν ἐπιείκειαν, δηλαδὴ τὴν ἰσότητα εἰς τὴν ἑκάστοτε ἐξεταζομένην περίπτωσιν. Ἐὰν λ.χ. ὅ α ἔδωσέ τι κατόπιν

τῆς ὑποσχέσεως τοῦ β, ὅτι θὰ ἐκπληρώσῃ ἀντίστοιχον παροχήν, ἡ ἐκπλήρωσις τῆς τελευταίας ἐπιβάλλεται ἐν ὀνόματι μιᾶς ἀπολύτου ἀρχῆς. Ἡ ἰσοτιμία ἀποκλείει (μὲ τὸν «ἀριθμητικὸν» χαρακτῆρα της) λύσιν ἀντίθετον, διότι αὕτη θὰ ἀντεστρατεύετο εἰς τὴν ὕπαρξιν μιᾶς προδήλου ὑποχρεώσεως (διὰ τὴν ἀντιπαροχὴν) καὶ θὰ ἠδύνατο ἀδικαιολογήτως ἓν ἄλλο πρόσωπον. Ἡ συνέπεια μιᾶς τοιαύτης ἀνωμαλίας (ἐκ τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὴν ἀντιπαροχὴν) θὰ ἦτο βαρεῖα διὰ τὴν κοινωνικὴν ζωήν, ἀφοῦ θὰ ὑπενομεύετο πᾶσα ἐμπιστοσύνη καὶ πᾶσα προβλεπτικότης. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει ὡς πρὸς τὴν ἀρχήν, ἡ ὁποία ὑποχρεώνει εἰς ἀνόρθωσιν τῆς προξενηθείσης εἰς ἄλλον ζημίας, τοὐλάχιστον ὁσάκις ὑφίσταται ὑπαιτιότης.

Ἡ ἀνωτέρω θέσις εἶναι παλαιά. Ὁ Ἀριστοτέλης εἶχεν ἤδη διατυπώσει τὴν ἀπαίτησιν τῆς ἀνταλλακτικῆς καλουμένης δικαιοσύνης. Διέγνωσεν ὅμως καὶ τὰς ἀπαιτήσεις μιᾶς διανεμητικῆς δικαιοσύνης. Ἡ ζωὴ δηλαδὴ ἐν κοινωνίᾳ δημιουργεῖ μίαν ἐξουσίαν, ἡ ὁποία ἔχει τὸν προσδιορισμὸν νὰ ρυθμίζῃ τὰς προσφερομένας ὑπηρεσίας καὶ νὰ ὀργανώνῃ τὴν διανομὴν τῶν ἀνταλλαγμάτων. Κατὰ τὴν κατανομὴν τῶν βαρῶν καὶ τὴν παροχὴν τῆς ἀμοιβῆς δέον νὰ τηρῆται δικαιοσύνη. Ἐνταῦθα ὅμως δὲν ἀρκεῖ ἡ ἀριθμητικὴ ἰσότης, διότι ἐρωτᾶται: Τὰ ὠφελήματα πρέπει νὰ κατανέμωντα ἀναλόγως τῶν παρεχομένων ὑπηρεσιῶν ἢ ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν; Ἡ διανεμητικὴ δικαιοσύνη, μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀναλογίας, τὴν ὁποίαν περικλείει, θέτει τὸ ζήτημα τῆς «δυναμικῆς» προστασίας τοῦ προσώπου. Δέν πρόκειται πλέον περὶ σεβασμοῦ εἰς ἕκαστον ἐκείνου ὅπερ ἔχει, ἀλλὰ περὶ ἐξασφαλίσεως εἰς αὐτὸν δυνατοτήτων προόδου ἴσων πρὸς ἐκείνας τοῦ ἄλλου. Αἱ δυνατότητες αὗται ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν παρακωλύει μία διανομὴ τῶν βαρῶν ἀνακόπτουσα τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν. Ὥστε καὶ ἡ ἔννοια τῆς δικαιοσύνης εἶναι στενῶς συνδεδεμένη, παρὰ τὸ ἀπόλυτον ὅπερ ἀξιοῖ, μὲ τὴν ἀντίληψιν τὴν ὁποίαν υἱοθετεῖ τις περὶ τῆς ἐν κοινωνίᾳ ζωῆς καὶ τῶν σκοπῶν της.

Συμφώνως πρὸς τὸν γνώριμον εἰς τοὺς νομικοὺς «τύπον», ἡ δικαιοσύνη συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἀποδίδεται εἰς ἕκαστον τὸ «ἰδικόν του». Ὁ προσδιορισμὸς ὅμως ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς ἕνα ἕκαστον γεννᾷ σοβαρὸν πρόβλημα. Ὁ σεβασμὸς τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ ἄλλου, ὑπαγορευόμενος ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης, προϋποθέτει τὴν διανομὴν τῶν ἀγαθῶν, ἀλλ' αὕτη δὲν ἀκολουθεῖ ἁπλῆν ἀριθμητικὴν ἰσότητα. Διότι ἐνταῦθα ἐπιδροῦν πλεῖστοι παράγοντες, οἱ ὁποῖοι διαμορφοῦνται βάσει ὡρισμένης ἀντιλήψεως περὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ περὶ τῶν μέσων, ἅτινα φαίνονται ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἀνάπτυξίν της. Πρέπει νὰ ἐνθαρρύνεται ἡ ἀτομικὴ δραστηριότης, διὰ τῆς ἐλευθερίας εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἰδιοκτησίας, ἢ νὰ περιορίζεται, διὰ νὰ ἐμποδισθοῦν κτυπηταὶ ἀνισότητες καὶ καταχρήσεις τῆς οἰκονομικῆς ἰσχύος; Πρέπει νὰ ἀναγνωρίζεται τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα (διὰ νὰ ἀποφεύγωνται αἱ ἀτιμώρητοι καταδιολεύσεις, τὰς ὁποίας ἡ ἄρνησίς του προκαλεῖ), τοὐλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τοὺς κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν κατιόντας, ἢ νὰ ἀποκρουσθῇ ἐν ὀνόματι τῆς ἰσότητος; Γενικῶς, ἡ δικαιοσύνη θέλει τὸν σεβασμὸν τοῦ προσώπου, εἰς τὰς σχέσεις του μετὰ τῶν ἄλλων προσώπων, καὶ διὰ τοῦτο θεωρεῖται ὡς τελικὸς σκοπὸς τοῦ δικαίου. Ὁ σεβασμὸς ὅπως οὗτος τοῦ προσώπου δὲν δύναται νὰ νοηθῇ χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ ρόλος του ἐντὸς τῆς κοινωνίας.

15. Παλαιὰ παράδοσις ἀποδίδει εἰς τὸ δίκαιον τὸν σκοπὸν νὰ ἀναζητῇ τὸ κοινὸν ἀγαθόν. Τὴν ἔκφρασιν ταύτην ἐχρησιμοποίησεν ὁ Ἀριστοτέλης, ἀντιστοιχεῖ δὲ πρὸς τὴν θεμελιώδη ἔννοιαν τῆς ἠθικῆς του φιλοσοφίας, κατὰ τὴν ὁποίαν, ὡς ἐλέχθη, μία ἀνθρωπίνη πρᾶξις, καθ' ὃ ἀνθρωπίνη, ἔχει πάντοτε ἕνα σκοπὸν καὶ λαμβάνει τὴν ἀξίαν της ἀπὸ τὴν ἀξίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Θὰ εἶναι συνεπῶς καλή, καθ' ὃ μέτρον ζητεῖ ἓν ἀγαθόν. Ἡ ἔννοια τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ, ἐμφανισθεῖσα μετὰ τὸν πρῶτον καὶ ἰδίως μετὰ τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον, κατέστη

λίαν ὕποπτος κατόπιν τῶν συγχρόνων γεγονότων. Ἐφάνη εἰς πολλούς, ὅτι διανοίγει τὸν δρόμον εἰς τὸν ὁλοκληρωτισμόν, ὡς ἐκ τῆς μείζονος σημασίας, τὴν ὁποίαν οἱ θιασῶται τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ ἀποδίδουν εἰς τὰ συμφέροντα τῆς ὁμάδος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἐκεῖνα τοῦ ἀτόμου. Ποῖον εἶναι ὅμως τὸ περιεχόμενον τῆς ἰδέας ταύτης; Ἐξ ὅσων ἐξετέθησαν προηγουμένως ἐξάγεται, ὅτι τὸ δίκαιον ἐπιζητεῖ πρὸ πάντων νὰ διευκολύνῃ τὴν δημιουργίαν καὶ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν κοινωνικῶν σχέσεων. Δύνανται βεβαίως νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι ἡ ἀνάπτυξις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καταλήγει νὰ ὠφελῇ τὸ σύνολον καὶ ὅτι ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὸ ἀγαθόν, ὅπερ εἶναι κοινὸν εἰς ὅλους. Ἀλλὰ εἶναι πρόδηλον, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἀνάπτυξις προϋποθέτει θυσίας ἀτομικάς, αἵτινες εἶναι ἄνισοι. Ἐὰν ἡ ἐπιδίωξις τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ ἔχῃ ἀπόλυτον προτεραιότητα, δηλαδὴ μίαν ἀξίαν σκοποῦ ὑστάτου, πῶς θὰ ἀπαγορευθῇ εἰς τὴν κοινωνικὴν ὁμάδα νὰ θυσιάσῃ τὰ ἄτομα; Καὶ μάλιστα, ἐφ' ὅσον «ἐξουσία» εἶναι ἰδιότης ἀπορρέουσα ἐκ μιᾶς ὁμάδος ἢ μιᾶς τάξεως, εἶναι εὔκολος ὁ πειρασμὸς νὰ θεωρηθοῦν τὰ συμφέροντα τῆς ὁμάδος ἢ τῆς τάξεως ὡς τοιαῦτα ὁλοκλήρου τῆς κοινωνίας.

Ἑπομένως, διὰ νὰ συνηγορήσῃ τις ὑπὲρ τῆς ἰδέας τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ, πρέπει νὰ τοῦ ἀποδοθῇ μία ἄλλη σημασία. Βεβαίως τὸ δίκαιον ἔχει τεθῇ ἐν ὀνόματι τῆς κοινωνίας καὶ ὀφείλει ὡς ἐκ τούτου νὰ ὑπηρετῇ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν διὰ νὰ διατηρῆται ἡ κοινωνία, δὲν δύναται ὅμως νὰ ἀγνοηθῇ ὅτι, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀντίληψιν, ἡ κοινωνικὴ ζωὴ δὲν εἶναι σκοπὸς καθ' ἑαυτὸν (αὐτοσκοπός), ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀξία ὑψηλοτέρα καὶ πρέπει εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν νὰ ἐξασφαλίζῃ τὴν πρόοδόν του. Τὸ δίκαιον ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τὸν σκοπὸν τοῦτον τῆς κοινωνίας, πέραν τοῦ ἰδίου της σκοποῦ. Ὅταν ἡ κοινωνία ἐπιτυγχάνῃ πραγματοποιήσεις εὐνοϊκὰς δι' ἱκανὸν ἀριθμὸν πολιτῶν, ἀλλὰ κατόπιν καταπιέσεως τῶν ἄλλων, δὲν πρόκειται πλέον περὶ ἑνὸς κοινοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἡ κοινωνία δὲν εἶναι κοινωνία δι' ὅλους.

Ἡ μόνη λύσις ἐν προκειμένῳ εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀντίληψιν, ὅτι ὁ νομοθέτης ὀφείλει νὰ ἐπιζητῇ τὴν εὐρυτέραν καὶ τὴν πλέον συνειδητὴν συμφωνίαν τῶν ἀτόμων. Τὸ νὰ ἐπιβληθῇ ἐν ὀνόματι τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ μία θυσία, ἥτις δὲν δύναται νὰ γίνῃ δεκτὴ ὡς ἠθικῶς δικαιολογημένη (διότι τὸ ἀποτέλεσμα λ.χ. διὰ τὴν κοινωνίαν δὲν εἶναι ἀνάλογον), θὰ ἐσήμαινε νὰ θυσιασθῇ ὁ ἄνθρωπος χάριν τῆς κοινωνίας, ὅπερ ἀποκλείεται. Ἐξ ἄλλου ὅμως ὁ ἀτομικισμὸς ἠθέλησε νὰ ἐγείρῃ πέριξ τοῦ προσώπου ἓν ὀχυρὸν ἐξ ἀτομικῶν δικαιωμάτων ἐντελῶς ἀπόρθητον. Τὰ δικαιώματα ταῦτα εἶναι ἀναντιρρήτως ἀπαραίτητα, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰ προσατενίζωμεν ὡς συνάρτησιν τοῦ ἀντικειμενικοῦ δικαίου. Ὡς ἐκ τούτου, τὸ κοινὸν ἀγαθὸν συνίσταται εἰς τὴν ἐπιδίωξιν μιᾶς ἰσορροπίας. Ἡ ἰσορροπία ἔγκειται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ὅλων τῶν μέσων διὰ μίαν κοινωνικὴν ζωὴν ἁρμονικὴν καὶ γόνιμον, καὶ ὄχι εἰς τὸ νὰ ἀξιωθῇ ἀπὸ τὰ ἄτομα προσφορὰ μεγαλειτέρα ἐκείνης, ἣν δύνανται ἠθικῶς νὰ δεχθοῦν (χωρὶς νὰ ἔχουν τὸ αἴσθημα ὅτι θυσιάζονται διὰ τὸ ἀγαθὸν τοῦ ἄλλου).

16. Τὸ συμπέρασμα τοῦτο τῆς ἰσορροπίας δὲν ἱκανοποιεῖ τοὺς ζητοῦντας τὸ ἀπόλυτον καὶ τοὺς φανατικοὺς τῆς ἀσφαλείας τοῦ δικαίου. Νομίζουν, ὅτι ὑποβιβάζεται τὸ δίκαιον καὶ ὅτι τὸν προσανατολισμόν του τὸν ἐπηρεάζουν ἐμπειρικαὶ παρατηρήσεις. Καὶ ὅμως εἶναι διαπιστωμένον, ὡς ἐτονίσθη, ὅτι τὸ δίκαιον, τοὐλάχιστον ἐκεῖνο ὅπερ ἔχει διάρκειαν, στηρίζεται πρωτίστως ἐπὶ τῆς παρατηρήσεως καὶ ἀποβλέπει εἰς διευθετήσεις καὶ προσαρμογάς. Ἓν σύστημα προκύπτον ἀποκλειστικῶς ἐκ γενικῶν ἀρχῶν, δὲν εἶναι πραγματοποιήσιμον καὶ δὲν ὑπῆρξε ποτέ. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ἡ ἐμπειρικὴ αὕτη ἀναζήτησις χρειάζεται κατευθυντηρίους γραμμάς. Διὰ νὰ δοκιμασθῇ ἡ ἀξία ἐκείνου, εἰς τὸ ὁποῖον τείνουν αἱ προσπάθειαί μας, καὶ ἡ ἀξία τῶν ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποῖα ἐπιτυγχάνομεν, εἶναι ἀπαραίτητος μία ἰδέα περὶ τοῦ ἐπιδιωκομένου. Θεμελιῶδες εἶναι, ὅτι τὸ δίκαιον ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν δικαιοσύνην, ἀλλ' ὅταν ὁμιλῇ τις ἐν ὀνόματι τῆς κοινωνίας ἀποβλέπει εἰς τὴν

δικαιοσύνην ἐντὸς τῆς κοινωνίας καὶ δὲν δύναται νὰ τὴν ὁρίσῃ, εἰμὴ ἐν συσχετισμῷ πρὸ τοὺς σκοποὺς τοὺς ἐπιδιωκομένους ὑπὸ τῆς κοινωνίας. Βεβαίως ὑπάρχει καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀπήχησις μιᾶς ὑψηλοτέρας ἀξίας, δηλαδὴ τῆς δικαιοσύνης καθ' ἑαυτήν, ἥτις ἐπιβάλλει νὰ ἀποδίδεται εἰς ἕκαστον ὅ,τι ἀντικειμενικῶς τοῦ ὀφείλεται κατὰ τὴν ἀξίαν του, ἀλλὰ ἡ δικαιοσύνη αὕτη προφανῶς εἶναι ἐκτὸς τῆς σφαίρας τῆς κοινωνικῆς ἐξουσίας. Ἡ συμμετοχὴ τῆς δικαιοσύνης καθ' ἑαυτὴν ἔχει προσφέρει πάντοτε ἓν στοιχεῖον μεγαλείου καὶ εὐγενείας εἰς τὸ θετικὸν δίκαιον. Ἀλλὰ πρόκειται περὶ συμμετοχῆς, συνεισφορᾶς μόνον, διότι ὁ καθαυτὸ σκοπὸς τοῦ δικαίου εἶναι πλέον μετριοπαθής. Αἱ διαμαρτυρίαι καὶ ἡ κριτική, τὴν ὁποίαν τὸ δίκαιον διαρκῶς προκαλεῖ, προέρχονται ἀκριβῶς ἐκ τοῦ ὅτι προσδοκοῦν ἀπὸ τὸ δίκαιον μίαν ἀπόλυτον δικαιοσύνην, ἡ ὁποία δὲν εἶναι, καὶ δὲν δύναται νὰ εἶναι ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἰσχύοντος δικαίου.

Ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀρχὴν ταύτην περὶ τοῦ ρόλου τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον, ἀνακύπτει τὸ δυσχερὲς ζήτημα νὰ ἐξηγηθῇ, διατὶ μία ἀρχή, ἥτις ἐμφανίζεται δικαιολογημένη ἐν τῇ γενικότητί της, πρέπει νὰ ὑποστῇ περιορισμόν, νὰ ὑποχωρήσῃ λόγῳ τῶν συγκεκριμένων συνθηκῶν, ὅταν αὗται καθιστοῦν δυσμενῆ τὰ ἀποτελέσματά της. Μία ἁπλῆ σκέψις εἶναι, ὅτι αἱ τυπικαὶ ἀρχαὶ ἐτέθησαν ἐν ὄψει ὡρισμένων ἀποτελεσμάτων, ἅτινα ἐπιδιώκονται, καὶ πρέπει αἱ ἀρχαὶ νὰ παραμερισθοῦν εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ταῦτα δὲν ἐπιτυγχάνονται. Ἡ ἐξήγησις αὕτη προϋποθέτει, ὅτι δύναται νὰ καθορισθῇ ἀκριβῶς ὁ σκοπός, εἰς ὃν ἀποβλέπει ὁ νομοθέτης. Ἀλλὰ συνήθως οἱ ἄμεσοι σκοποὶ εἶναι πολλαπλοῖ καὶ δύσκολος ὁ καθορισμός. Παραμένει, ὡς ἐκ τούτου, τὸ βασικὸν πρόβλημα τῆς διαμορφώσεως καὶ τῆς ἀξίας τῶν γενικῶν ἰδεῶν.

Ἡ σκοπιμότης καὶ ὁ ὠφελιμισμὸς ὁδηγεῖ εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ περιεχομένου τῶν ἀρχῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν ἦσαν, ἕνεκα τῆς γενικότητός των, πρόσφοροι διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν καταστάσεων τὰς ὁποίας ἐκάλυπτον. Εἰς τὸ ἐρώτημα, ἂν ἡ μεταβολὴ αὕτη τοῦ περιεχομένου τῶν ἀρχῶν καταλήγῃ εἰς ἀναίρεσίν των, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἐπικρατεῖ τότε ἡ ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν ὠφελιμότης καὶ καθίσταται προβληματικὴ ἡ ἐξασφάλισις συνεπείας, ἡ ὁποία ἔχει ζωτικὴν σημασίαν, ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀρνητική. Ἂν μεταβάλλωνται αἱ ἀρχαί, τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι αὗται ἀποτελοῦν αὐταπάτην. Ἡ ἐφαρμογή, ἐντὸς τοῦ κοινωνικοῦ ἀγῶνος, τῶν γενικῶν ἀρχῶν πρέπει νὰ ἀφήνῃ ἓν περιθώριον ἐκτιμήσεως πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς διὰ τὴν ρύθμισιν τῶν εἰδικῶν περιπτώσεων. Δὲν ἔπεται ὅμως ἐντεῦθεν, ὅτι δύναταί τις νὰ προσαρμόσῃ τὰς ἀρχὰς εἰς τὴν θέλησίν του καὶ ὅτι αἱ νομικαὶ ἀντιλήψεις εἶναι μία «τεχνική», ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν. Ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι αἱ προσαρμογαὶ καὶ αἱ μεταμορφώσεις, τὰς ὁποίας εἰς τὴν πραγματικότητα ὑφίστανται αἱ ἀρχαί, μὲ αὐτὰς ἔχομεν τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας. Εἶναι ἀδιάφορον, ἂν παρουσιάζῃ δυσχέρειαν ἡ ἀποσαφήνισις τοῦ περὶ οὗ πρόκειται δυαδιασμοῦ τῆς ἀναλύσεως (διὰ τῶν γενικῶν ἀρχῶν) καὶ τῆς τελεολογίας (θεωρήσεως τοῦ σκοποῦ), ὀφείλομεν πάντως νὰ δεχθῶμεν ὅτι οὐδεὶς κανὼν πράξεως, ἰδίως ὁ νομικὸς κανών, δύναται νὰ παραγνωρίσῃ τὰ θεμελιώδη αἰτήματα τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ αἰτήματα ταῦτα παρέχουν ἐνδείξεις γενικάς, δι' ὧν ἡ ἐναρμόνισις τῶν αἰτημάτων τούτων μὲ τὰ συγκεκριμένα ἑκάστοτε στοιχεῖα ὠφελιμότητος καὶ ἐπιεικείας, ὥστε νὰ ἀπαρτισθῇ ἓν σύνολον συνεπές, δὲν εἶναι ἁπλοῦν ἔργον, λόγῳ τοῦ διαφορισμοῦ μεταξὺ κοινωνιῶν καὶ καταστάσεων τοῦ πολιτισμοῦ των. Ὅ,τι ἐπιδιώκεται ὅμως εἶναι, εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν, ὁ συνδυασμὸς τῶν σκοπῶν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τοὺς σκοποὺς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἤτοι ἡ συσχέτισις τῆς νομικῆς ἀσφαλείας πρὸς τὸ κοινὸν ἀγαθὸν καὶ τὴν δικαιοσύνην.

Εἶναι ἑπομένως ἐπικίνδυνον, ὁ ἀγὼν διὰ τὸ δίκαιον νὰ ἐκφράζεται μόνον μὲ τὴν

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΡΝΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

XVI. Τὰ σπίτια μὲ τὰ κόκκινα φανάρια.

Ἡ κατάστασις ἡ ὁποία εἶχε δημιουργηθῆ πρὸ ἡμίσεος σχεδὸν αἰῶνος εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἰδίως εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ λιμένος του, καὶ εἰς τὰς Πάτρας μὲ τὰ πορνεῖα καὶ ὄχι τόσον μὲ τὰς τροφίμους των, ἀλλὰ μὲ τοὺς κατ' ἐπάγγελμα ἐραστάς των, τοὺς περιφήμους ἀγαπητικούς, εἶχε καταστῆ πλέον τραγικὴ καὶ τὸ σύμπαν εἶχεν ἐξεγερθῆ ἐναντίον τῆς τάξεως αὐτῆς τῶν ὑπανθρώπων ποὺ ἐζοῦσαν ἐκμεταλλευόμενοι τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα. Οἱ ἀγαπητικοί, ἀχόρταγοι πάντοτε, δὲν ἠρκοῦντο μόνον νὰ ἀπολαμβάνουν τὰ κέρδη ἀπὸ τὰς ἐρωμένας των, ἀλλὰ ἤρχισαν πλέον νὰ ἐκβιάζουν ἀναφανδὸν καὶ τὰς διευθυντρίας τῶν κακοφήμων οἴκων, τὰς «ματρώνας», ἀξιοῦντες νὰ λαμβάνουν καὶ παρ' αὐτῶν μερίδιον. Αὐταὶ ἠμύνθησαν κατ' ἀρχάς, ἀναθέσασαι τὴν προστασίαν τῶν δυσωνύμων οἴκων των εἰς ἑνίους μόνον ἀγαπητικούς, καὶ προτίμησαν τοὺς ἰδικούς των, δίδουσαι εἰς αὐτοὺς ἕνα μηνιαῖον ἐπίδομα, ἔναντι τῆς παρεχομένης ὑπ' αὐτῶν προστασίας, ἔναντι τῶν ἄλλων ἀγαπητικῶν. Ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ἄλλοι συνεταιρίζοντο πολλάκις μεταξύ των καὶ ἐνήργουν πραγματικὰς ἐνόπλους ἐπιδρομὰς κατὰ τῶν οἴκων ἀνοχῆς, διὰ νὰ εἰσπράξουν μέγα μέρος τῶν κερδῶν των μὲ τὰ ὁποῖα καὶ νὰ ζήσουν. Καὶ ὁσάκις δὲν τοὺς τὰ ἔδιδαν μὲ τὸ καλὸν ἐδημιουργοῦσαν «φασαρίες», συμπλοκὰς δηλαδή, ὥστε νὰ ἐπέμβῃ ἡ τότε ἀσκοῦσα ἀστυνομικὰ καθήκοντα Χωροφυλακὴ καὶ νὰ κλείσῃ προσωρινῶς ἢ ὁριστικῶς τὸν κακόφημον οἶκον. Οἱ φόνοι, οἱ τραυματισμοὶ καὶ σπανίως τὰ ἀναίμακτα ἐπεισόδια, οἱ «συνηθισμένες φασαρίες» ἐπληθύνθησαν εἰς τὰ διαφθορεῖα καὶ αἱ διευθύντριαι αὐτῶν ἠναγκάσθησαν ἐπὶ τέλους νὰ ζητήσουν τὴν προστασίαν τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν. Τῆς Χωροφυλακῆς δηλαδή.

Κατ' ἀρχὰς ἐδοκιμάσθη ἡ ἐκτόπισις τῶν κοινῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον κατ'

ἀντίθεσιν τῶν ὑλικῶν συμφερόντων. Ἡ ἀνησυχία, εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν, προέρχεται κατὰ μέγα μέρος ἐκ τοῦ ὅτι ἔχει χαθῆ ἡ ἐπικρατοῦσα ἄλλοτε π ί σ τ ι ς πρὸς τοὺς θ ε σ μ ο ύ ς, τὰς πνευματικὰς ἀξίας καὶ τὸν ἀνθρωπισμόν. Καὶ ὅμως, δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι αἱ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων σχέσεις ἀπὸ α ἰ ώ ν ω ν ἐξασφαλίζονται μὲ τὸν σεβασμὸν τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, εἰς τὰς ὁποίας κυρίως ὑπάγονται τὰ καθήκοντα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς φιλαλληλίας. Ἐὰν ἡ ἀλήθεια αὕτη δὲν ἀναγνωρίζεται ἐμπράκτως, οἱ νομικοὶ κανόνες θὰ καταβιβασθοῦν εἰς ἐπίπεδον, ἔνθα δρῶσι τὰ π ά θ η καὶ τὰ ἔνστικτα. Εὐτυχῶς, εἰς τὴν ἱερὰν ὑπόθεσιν τῆς διαπλάσεως τοῦ δικαίου, οἱ νομικοὶ καὶ οἱ πνευματικοὶ ἐν γένει ἄνθρωποι εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐ μ π ο δ ί σ ο υ ν τὸν θρίαμβον τοῦ ἰσχυροτέρου. Ἀντὶ τῶν οἰκονομικῶν δυνάμεων, αἵτινες ὁλονὲν δραστικώτερον εἰσέρχονται εἰς τὴν πάλην, ὀφείλουν οὗτοι νὰ ὑποστηρίζουν τὰς ἠ θ ι κ ὰ ς δυνάμεις, διὰ τῶν ὁποίων κατορθοῦται ὁ μ ε τ ρ ι α σ μ ὸ ς τῶν συγκρούσεων. Εἰς τὴν σύγχρονον σύγχυσιν τῶν ἰδεῶν, τὸ δίκαιον παραμένει ἀσφαλὲς β ά θ ρ ο ν τῆς σκέψεως καὶ τῆς πράξεως. Ὄντως, αἱ ἀρχαὶ τοῦ δικαίου, πηγάζουσαι ἐκ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀ ν α π τ ύ ξ ε ω ς τῶν κοινωνικῶν σχέσεων καὶ στηριζόμεναι εἰς τὸν σ ε β α σ μ ὸ ν τ ο ῦ ἀ ν θ ρ ώ π ο υ καὶ εἰς τὸ ἰδεῶδες τῆς δ ι κ α ι ο σ ύ ν η ς, ἔχουν ὡς ἀποστολὴν νὰ προασπίσουν τὸν π ν ε υ μ α τ ι κ ὸ ν πολιτισμόν.

Σ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ἐπάγγελμα ἐραστὰς κακοποιούς καὶ ἐκβιαστάς, εἰς τὸ Γκάζι καὶ τὰ Βοῦρλα, ὅπως ἐγράψαμεν καὶ προηγουμένως, εἰς τὰ «περιχαρακωμένα στρατόπεδα», ὅπου, λόγῳ τῆς μονίμου φρουρᾶς, δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ ἐκβιάζῃ τὰς τροφίμους ὁ ἀγαπητικός. Ἀλλὰ ὁ τελευταῖος τότε ἀκόμη περισσότερον, ἐφ' ὅσον δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ ἀπὸ τὴν ἐντὸς τῶν κρατικῶν διαφθορείων τῆς ἐσχάτης ἐκείνης ὑποστάθμης εὑρισκομένην φίλην του, ἐπέδραμεν ἀπαιτητικώτερος ἐναντίον τῆς ματρώνας, διὰ νὰ τὴν ἐκβιάσῃ καὶ νὰ τῆς ἀποσπάσῃ μέρος τῶν κερδῶν της. Καὶ τότε ἡ Ἀστυνομία, ἡ ὁποία μὲ τὸ διακανονιστικὸν σύστημα ἐθεώρει τὰς διευθυντρίας τῶν κακοφήμων οἴκων ὡς συνεργάτιδάς της εἰς τὸν τομέα τῆς προστασίας τῶν ἠθῶν, ἠναγκάσθη νὰ τὰς προστατεύσῃ, ἐφοδιάσασα αὐτὰς μὲ μίαν ἀστυνομικὴν συρίκτραν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκαλοῦσαν ἀμέσως, μὲ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν ἀγαπητικοῦ καὶ τὴν ἀρχὴν δημιουργίας ἐκβιαστικοῦ ἐπεισοδίου, τὸν σκοπὸν χωροφύλακα διὰ νὰ ἐπέμβῃ. Ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ μὲ τὴν ὀλιγάριθμον τότε δύναμιν τῆς Χωροφυλακῆς—Ἀστυνομίας σπανίως ἠδύνατο νὰ εὑρεθῇ πρόχειρος σκοπὸς χωροφύλαξ νὰ καταφθάσῃ ἐγκαίρως καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ δράσῃ, οἱ τότε διευθυνταὶ Ἀστυνομίας-Χωροφυλακῆς ἠναγκάσθησαν νὰ ἔχουν εἰδικὴν περίπολον ἀπὸ θαρραλέους χωροφύλακας, ὑπὸ τὸν μακαρίτην τὸν Βόρσαν, ἀνθυπασπιστὴν τότε. Ἡ περίπολος αὐτὴ περιεφέρετο τὰς νυκτερινὰς ὥρας εἰς τὰ περὶ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας μέρη, ὅπου ἦσαν καὶ τὰ περισσότερα διαφθορεῖα καὶ εἰς τὸ πρῶτον σύριγμα τῆς διευθυντρίας ἑνὸς οἴκου ἀνοχῆς κατέφθανε διὰ νὰ ἐπέμβῃ.

Ἡ συρίκτρα τότε ἔπαιζε τὸν ρόλον τῆς σημερινῆς κλήσεως τῆς Ἀμέσου Δράσεως διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 100 τοῦ τηλεφώνου καὶ ἡ περίπολος τὸν ρόλον τοῦ σημερινοῦ περιπολικοῦ. Μὲ μίαν μόνην διαφοράν. Ὅτι σήμερον τὸ περιπολικὸν καταφθάνει ἐντὸς ἑνὸς ἢ δύο λεπτῶν τῆς ὥρας εἰς οἱονδήποτε μέρος τῆς πρωτευούσης, ἐνῶ τότε, ὅσον καὶ ἂν ἔτρεχον οἱ συντεταγμένοι χωροφύλακες τῆς περιπόλου τοῦ Βόρσα, ἔφθανον τὰς περισσοτέρας φορὰς κατόπιν ἑορτῆς, ἀφοῦ δηλαδὴ εἶχε γίνει ὁ φόνος ἢ ὁ τραυματισμὸς ἀπὸ τὸν ἀγαπητικὸν καὶ τὸν σωματέμπορον, ἀφοῦ εἶχε προκληθῇ τὸ «στραπάτσο» τοῦ «σπιτιοῦ», διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ὁ μελλοντικός του ἐκβιασμός.

Ἀλλ' ἐπίσης ἀφόρητος κατάστασις εἶχε δημιουργηθῇ τότε καὶ εἰς τὰς οἰκίας τὰς κατοικουμένας ἀπὸ τιμίους ἀνθρώπους καὶ γειτνιαζούσας μὲ τὰ τότε χαμαιτυπεῖα. Διότι δὲν ἤρκουν μόνον τὰ ἐντὸς αὐτῶν, σχεδὸν κάθε νύκτα, ἐπεισόδια, ἀλλ' ὑπῆρχεν ἡ φοβερὰ ἐνόχλησις ἀπὸ τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσιν τοῦ διαφθορείου καὶ κτυπῶντας κατὰ λάθος τὸ ρόπτρον τῆς γειτονικῆς τιμίας οἰκίας, διὰ νὰ δηλώσουν ὠμὰ καὶ ἀπροκάλυπτα διατὶ ἦλθον εἰς τὸν οἰκογενειάρχην, τὴν σύζυγόν του ἢ τὴν κόρην του, ποὺ θὰ ἤνοιγον τὸ παράθυρον διὰ νὰ ἐρωτήσουν τί ἐζήτει ὁ κρούων τὴν θύραν τὴν νυκτερινὴν καὶ ἀκατάλληλον ἐκείνην ὥραν. Καὶ ἄλλη λύσις δὲν εὑρέθη ἀπὸ τὸν ἀείμνηστον τότε διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν μακαρίτην Μανώλην Ζυμβρακάκην, συνταγματάρχην τότε, παρὰ ἡ τοποθέτησις ἐρυθρῶν φανῶν εἰς τὰς ἐξωθύρας τῶν πορνείων. Ἡ ὕπαρξις ἐρυθροῦ φανοῦ εἰς μίαν ἐξώθυραν ὑπεδήλου ὅτι ἐλειτούργει ἐντὸς τῆς οἰκίας διαφθορεῖον καὶ ἔκτοτε οἱ κακόφημοι οἶκοι ἀπεκλήθησαν «σπίτια μὲ τὰ κόκκινα φανάρια».

Τὴν περίοδον ἐκείνην, ἀπὸ τὰ 1910 μέχρι τοῦ 1925, μία ἄλλη πληγὴ εἶχε καταστῇ πραγματικὴ μάστιξ διὰ τὴν τότε μικρὰν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τὰ ἤθη της. Οἱ κακόφημοι νέοι. Ἡ φιλομοφυλία εἶχε πολὺ δυστυχῶς τότε διαδοθῇ καὶ οἱ διεφθαρμένοι νέοι ἐκυκλοφόρουν ἀναφανδὸν τὰς νύκτας εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας καὶ εἰς τὰς παρόδους της, ὥστε νὰ θεωρῆται πλέον ἐκτάκτως προσβλητικὴ δι' ἕνα ἄνδρα ἡ φράσις: «Αὐτὸς συχνάζει στὴν Ὁμόνοια», ἢ «Εἶναι τῆς Ὁμονοίας», διότι ὑπεδήλωνε τὰς παθητικὰς φιλομοφύλους αὐτοῦ τάσεις. Οἱ ἐξέχοντες τῆς τάξεως τῶν θηλυπρεπῶν ἐκείνων νέων φαίνεται ὅτι θὰ ἀνήρχοντο εἰς μίαν δωδεκάδα, διότι ταυτόσημοι μὲ τὰς προηγουμένας ἦσαν καὶ αἱ φράσεις: «Εἶναι ἀπὸ τοὺς δώδεκα» ἢ «Εἶναι τῆς δωδεκάδας». Θρασύτατοι, ἀναιδέστατοι μέχρι σημείου ἀπιστεύτου, ἐκυ-

κλοφόρουν μὲ προκλητικοὺς ἀηδεῖς ἀκκισμούς, μυρωμένοι, πουντραρισμένοι καὶ βαμμένοι καὶ ἐπροκάλουν μέχρι σημείου ἀηδιαστικοῦ τοὺς διερχομένους ἄνδρας, ἐπιθυμοῦντες νὰ συνάψουν σχέσεις μαζί των. Ἀλλ' οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ἐκφύλους ἐκείνους τύπους οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπεθύμουν νὰ σχετισθοῦν μαζί των.

Τὸ ἁπλούστερον μέσον ἦτο ὁ προσκληθεὶς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ παθολογικοῦ ἀνωμάλου τύπου νὰ παρακολουθηθῇ κατὰ τὴν ἔξοδόν του ἀπὸ ἄλλον ἢ ἀπὸ ἄλλους νέους τοῦ ἰδίου φυράματος, διὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ταυτότης του καὶ ἡ κατοικία του καὶ νὰ ἀρχίσῃ πλέον ἡ συστηματικὴ ἐκμετάλλευσίς του εἰς τὸ μέλλον. «Δῶσε μου τόσα γιατὶ θὰ τὸ μαρτυρήσω στοὺς δικούς σου». Καὶ πάλιν δῶσε καὶ φέρε χρήματα καὶ αἰωνίως χρήματα. Καὶ τὸ θῦμα δὲν ἠδύνατο νὰ προσφύγῃ τότε καὶ νὰ καταγγείλῃ τὴν ἐκβίασίν του εἰς τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχάς, διότι μὲ τὸ ἄρθρον τοῦ παλαιοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἐκινδύνευεν ὁ ἐκβιαζόμενος νὰ διωχθῇ καὶ αὐτὸς διὰ παρὰ φύσιν ἀσέλγειαν, διότι τότε τὸ ἀδίκημα δὲν ἀπήτει τοὺς περιορισμοὺς τοῦ σημερινοῦ ἄρθρου 347 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, δηλαδὴ «νὰ τελῇται διὰ καταχρήσεως σχέσεως ἐξαρτήσεως ἢ παρ' ἐνηλίκου δι' ἀποπλανήσεως ἀνηλίκου ἢ ἐκ κερδοσκοπίας ἢ ὁ κατ' ἐπάγγελμα μετερχόμενος τὴν ἀσέλγειαν». Οὕτω ὁ τυχὸν μηνυτὴς κιναίδου ἐκβιαστοῦ εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι πρῶτον θὰ ἐδιώκετο αὐτὸς καὶ μετὰ ὁ διαπράξας τὴν ἐκβίασιν ἢ τὴν ληστείαν εἰς βάρος τοῦ παιδεραστοῦ.

Ὑπῆρχεν ὅμως καὶ ἄλλο ἁπλούστερον μέσον. Μόλις ὁ πουντραρισμένος, βαμμένος καὶ μυρωμένος νέος ὡδήγει τὸ θῦμα του εἰς τὸ δωμάτιόν του, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ὑπῆρχε κρεμμάστρα, ἐπίτηδες τὸν ὑπεχρέωνε νὰ ἀφήσῃ τὰ ἐνδύματά του εἰς μίαν καρέκλαν, εὑρισκομένην πλησίον μιᾶς ἐσωτερικῆς θύρας ἢ μιᾶς ντουλάπας. Καὶ ἐνῶ ὁ πελάτης ἀπελάμβανε τὸν παρὰ φύσιν ἔρωτα, ἡ ντουλάπα ἢ ἡ θύρα ἠνοίγετο ἀθορύβως καὶ ἐπρόβαλεν ἡσύχως ἄλλος κίναιδος, συνεννοημένος καὶ σύντροφος τοῦ ἐνοίκου τοῦ δωματίου, ὁ ὁποῖος ἥρπαζε τὸ πορτοφόλιον τοῦ ἐκφύλου ἐνεργητικοῦ τύπου. Καὶ πῶς θέλετε αὐτὸς ὁ τελευταῖος νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ τμῆμα διὰ νὰ καταγγείλῃ τὴν εἰς βάρος του κλοπὴν τοῦ πορτοφολίου καὶ τὸν συνεργήσαντα εἰς αὐτήν, ὅταν θὰ ἐδιώκετο καὶ ὁ ἴδιος; Καὶ πρὸ τοῦ πλήθους τῶν κρουσμάτων αὐτῶν ἐδέησεν ἡ Χωροφυλακὴ νὰ παραλείπῃ τελείως τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παλαιοῦ ἄρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, νὰ διακηρύσσῃ ὅτι δὲν θὰ κατεδίωκε τὰ θύματα διὰ τὴν σεξουαλικὴν διαφθοράν των, διὰ νὰ ἔχῃ καταγγελίας διὰ κλοπάς, ἐκβιάσεις ἢ καὶ ληστείας ἀκόμη.

Καὶ ἐνθυμοῦμαι τὸν ἀξέχαστον Μπάρμπα Γιάννην—τὸν περίφημον Ἰωάννην Μαρούδαν, συνταγματάρχην πλέον καὶ διοικητὴν τῆς Ὑπηρεσίας Ἐλέγχου Ἠθῶν ἐπὶ Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Χωροφυλακῆς κατὰ τὸ τελευταῖον της ἔτος. Τὰ γραφεῖα τῆς Ὑπηρεσίας Ἐλέγχου Ἠθῶν ἦσαν τότε εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Σωκράτους, ἔναντι τοῦ κτιρίου τῆς παλαιᾶς «Πολυκλινικῆς». Ἐκεῖ ἔβλεπα καὶ ἐλάμβανα ρεπορτὰζ ἀπὸ τὸν μακαρίτην Μαρούδαν, ὁ ὁποῖος μὲ ὑπερηγάπα. Καὶ ἕνα ἀπόγευμα ποὺ εἶχα πάει εἰς τὰ ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἀκαδημίας καὶ Μαυρομιχάλη πρῶτα γραφεῖα τῆς «Καθημερινῆς», ὅπου εἰργαζόμην καὶ ἐργάζομαι, ἀκούω τὸν τότε διευθυντήν μου, τὸν μακαρίτην Κρανιωτάκην, νὰ μοῦ φωνάζῃ :

—Ἄντε, τρέχα γρήγορα. Τηλεφώνησε δυὸ φορὲς ἕως τὴν ὥρα ὁ Μπάρμπα Γιάννης ὁ Μαρούδας. Σὲ θέλει ἐκεῖ νὰ πᾶς ἀμέσως, μαζί μ' ἕνα φωτορεπόρτερ. Ἔχει πρᾶγμα νὰ γράψῃς, λέει, μιὰ σελίδα. Πετάξου γρήγορα. Γιατὶ μὲ τὰ λεγόμενά του κράτησα τὴν ὕλη πίσω ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο γιὰ νὰ βάλω τὸ «ἀστυνομικὸ τὸ δικό σου».

Ὁ Κρανιωτάκης ὑπέθετεν ὅτι ὁ Μαρούδας ἦτο ἀκόμη διοικητὴς τῆς Καταδιώξεως Χωροφυλακῆς καὶ δὲν ἐγνώριζεν ὅτι, ἴσως ἀπὸ δυσμένειαν, τὸν εἶχαν ἐκτοπίσει ὡς διοικητὴν τῆς Ὑπηρεσίας Ἐλέγχου Ἠθῶν. Καὶ ἐνῶ ὁ διευθυντὴς ἐνόμιζε ὅτι θὰ ἐπρόκειτο διὰ κανένα ἔγκλημα ἢ διὰ καμμιὰ μεγάλη σπεῖρα κακοποιῶν ἐγὼ εἶχα τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ μὲ ἤθελαν διὰ ζήτημα ἀφορῶν τὰ ἤθη. Ἐν πάσει περιπτώσει ἔτρε-

ξα καὶ βρῆκα τὸν Μπάρμπα Γιάννη νὰ ἔχη μέσα στὸ γραφεῖο του, τελείως ὁλόγυμνον, ἕναν ἀπὸ τοὺς πλέον γνωστοὺς κιναίδους τῆς «δωδεκάδος τῆς Ὁμονοίας». Κάτω στὸ πάτωμα πεταγμένα τὰ ἐνδύματά του καὶ τὰ ἐσώρρουχά του.

—Ἔλα ἐπὶ τέλους καὶ σὲ περίμενα νὰ ἐπέμβω. Ὁ φίλος ἀπ' ἐδῶ τὰ ἔρριξε σὲ κάποιο Ἀρμένη ποὺ ἤθελεν ἀφύσικον ἔρωτα καὶ τοῦ «ζούλησε» τριάντα χιλιάρικα. Τὸ θῦμα εὐτυχῶς ἦλθε καὶ τὸ κατήγγειλε. Ψάξαμε στὴν κάμαρα μὰ δὲν τὰ βρήκαμε. Ψάξαμε τὰ ροῦχα του, πάλι δὲν τὰ βρήκαμε. Μὲ τὸ βούρδουλα δὲν τὸ μαρτύρησε. Μ' ἔσκασε, ἀλλὰ θὰ τὰ βρῶ τὰ λεφτὰ τοῦ Ἀρμένη. Θα δῆς τώρα.

Πράγματι ἄρχισα νὰ βλέπω. Οἱ βουρδουλιὲς εἶχαν ἀφήσει τὰ αἱματηρά τους ἀποτυπώματα εἰς τὴν ράχην τοῦ ἐκφύλου νέου καὶ ὁ Μπάρμπα Γιάννης, ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε μιὰ καρπαζιά, τὸν ὑπεχρέωσε νὰ κύψη καὶ νὰ μᾶς προτείνη τὰ νῶτα του. Καὶ τότε ἀποτεινόμενος πρὸς ἕνα χωροφύλακα τοῦ εἶπε:

—Φέρε βρὲ τὸν κολεό σου.

Καὶ διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας τὸ ὀνομαστικὸν τοῦ στρατοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε συντάξει ὁ μακαρίτης ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ «γλωσσαμύντωρ» ἑλληνιστὴς Μιστριώτης, σημειώνω ὅτι «κολεὸς» ἦτο ἡ θήκη τῆς ξιφολόγχης.

Ὁ χωροφύλαξ τοῦ τὴν ἔδωκε καὶ ὁ συνταγματάρχης ἀφοῦ τὴν ἐπῆρε εἰς τὸ δεξί του χέρι ἤρχισε νὰ σκαλίζη μὲ αὐτὴν τὸ βρωμερώτερον μέρος τοῦ κιναίδου, διὰ νὰ ἐξαχθῆ ἐκεῖθεν, ἐν μέσῳ ἀκαθαρσιῶν, «ἕνα μασούρι», ἀποτελούμενον ἀπὸ τὰ τριάκοντα χιλιόδραχμα τοῦ Ἀρμένη, ὁ ὁποῖος περιχαρὴς ἔλαβε τὰ κλαπέντα χρήματά του.

—Βλέπεις; μοῦ εἶπε ὁ Μπάρμπα Γιάννης. Πάρε φωτογραφίες καὶ νὰ τὸ γράψης ἐν ἐκτάσει. Τὸ πῶς ἔγινεν ἡ κλοπὴ καὶ πῶς ἡ ἀνακάλυψις καὶ βάλε καὶ φωτογραφίες.

—Μὰ τί λέτε συνταγματάρχα μου; παρετήρησα. Ἂν δημοσιεύσω ὅπως θέλεις τὸ πρᾶγμα καὶ ἂν βάλω τέτοιες φωτογραφίες σίγουρα θὰ μᾶς βουτήξη ἐμᾶς ὁ Εἰσαγγελεὺς γιὰ προσβολὴ τῶν ἠθῶν. Ἔχεις ματαϊδῆ φωτογραφίες τέτοιες σὲ ἐφημερίδες...

Ἡ σελὶς μετὰ φωτογραφιῶν δὲν ἐδημοσιεύθη φυσικὰ τὴν ἑπομένην. Ἐγράφησαν μόνον ὀλίγαι λέξεις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν τοῦ μακαρίτη τοῦ Μπάρμπα Γιάννη καὶ μὲ πολλὰ ὑπονοούμενα διὰ τὴν δυσώδη κρύπτην τῶν χιλιοδράχμων τοῦ Ἀρμενίου.

Μετὰ τὴν ἀπηνῆ καταδίωξιν τῶν κιναίδων ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας, αὐτοὶ ἤλλαξαν τόπον περιπάτου καὶ ἐρωτικῶν ραντεβοῦ. Ἐσύχναζαν εἰς τὰ τότε παγκάκια τῆς πλατείας Κάνιγγος, ποὺ ἦσαν πέριξ τοῦ ἐκεῖ ἐμφανοῦς δημοτικοῦ οὐρητηρίου. Τὰς Ἀπόκρεω ὅλοι αὐτοὶ οἱ παθητικοὶ ἔκφυλοι τύποι ἐφοροῦσαν κουρελιασμένα ντόμινα καὶ γύριζαν μαζὶ μὲ τὰ «ρόπαλα», τοὺς ὑπαιθρίους δηλαδὴ θιάσους τῶν παλαιστῶν καὶ ταχυδακτυλουργῶν ποὺ ἐγύριζαν εἰς τὰς πλατείας ἢ ντυμένοι ὡς παληάτσοι καὶ κολομπῖνες καὶ ἐχόρευαν ὑπὸ τοὺς ἤχους λατέρνας ἢ ρομβίας μὲ τὸ γαϊτανάκι, ἢ ἔκαναν τὸ γαϊδουράκι ἢ τὴν γκαμήλαν, διὰ νὰ συλλέξουν μερικὲς δεκάρες ἀπὸ τοὺς διαβάτας. Κυρίως ὅμως ἐζοῦσαν ἀπὸ τὴν παρὰ φύσιν ἀσέλγειαν.

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἐξεδόθησαν οἱ νόμοι 172 τοῦ 1914 καὶ 3032 τοῦ 1922. Ἀλλὰ περὶ τούτου εἰς τὸ ἑπόμενον.

(Συνεχίζεται)

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΙΑ ΑΓΙΑ

'Απὸ τὸ γαλλικὸ περιοδικὸ «Constallation», κατὰ μετάφρασιν 'Αστυν. Διευθυντοῦ Β' κ. **ΔΗΜ. ΜΟΡΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

—Ποῦ εἶναι τὸ πουκάμισο ; μουρμούρισε σιγὰ ἡ Μαριέττα, χωρὶς νὰ σηκώση τὸ κεφάλι της.

—Στὸ δωμάτιό μου, πάνω στὴν καρέκλα, δίπλα στὸ κρεβάτι μου, ἀπήντησε μὲ φυσικὴ καὶ πάλι φωνὴ ὁ 'Αλέξανδρος.

Βγῆκε στὴν αὐλὴ μέσα στὴν τρομερὴ καὶ ἀνυπόφορη ζέστη. 'Ο πατέρας του ἐκοιμᾶτο κάτω ἀπ' τὴ σκάλα, σκοτωμένος καὶ ἐξαντλημένος ἀπ' τὴν κούρασι καὶ τὸν πυρετό. Τὰ παιδιὰ βγῆκαν καὶ ἔτρεξαν μέσα στοὺς ἀγροὺς νὰ παίξουν. 'Ο 'Αλέξανδρος, ἦταν σὲ μεγάλη ἔξαψι καὶ σὲ κατάστασι φοβερῆς ἀναταραχῆς. Περίμενε λίγο καὶ ἔπειτα ξαναμπῆκε στὸ σπίτι. Ἦταν 3 μ.μ. ἀκριβῶς, ὅπως ἔδειχνε τὸ ἐκκρεμὲς στὴν κουζίνα. 'Η Μαριέττα, μπάλωνε τὸ πουκάμισό του μέσα στὴν κουζίνα. Δίπλα της, πάνω σὲ μιὰ κουβέρτα, ἀνεπαύετο ἡ ἀδελφούλα της Τερέζα, 14 μηνῶν. Ὅταν μπῆκε ὁ 'Αλέξανδρος, αὐτὴ ἔμεινε ἀπαθὴς καὶ δὲν κουνήθηκε διόλου ἀπὸ τὴν θέσι της. 'Εξακολουθοῦσε τὸ μπάλωμα. 'Η ἀπάθεια καὶ ἡ ἀταραξία της αὐτὴ ἠρέθισαν περισσότερο τὸ πάθος, τὴν ἐπιθυμία καὶ τὸ θολωμένο του μυαλό. Μὲ τὸ ἀγνὸ καὶ ἀθῶο πρόσωπό της, πλαισιωμένο ἀπὸ τὶς ὄμορφες ξανθιὲς κοτσίδες, τὸ σχηματισμένο ἤδη νεανικότης κορμὶ μὲ τὴν πρόωρη ὡριμότητα, εἶχε τὴν ἐμφάνισι καὶ τὸν ἀέρα μιᾶς ὥριμης νεαρᾶς γυναίκας. Πάνω στὸ τραπεζάκι μὲ τὰ διάφορα ἐργαλεῖα, ὑπῆρχε ἕνα κλαδευτήρι ποὺ χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ κόβη τὶς ξηρὲς φασολιές. Τὸ πῆρε, τὸ πέρασε στὸ ζουνάρι του καὶ πλησίασε τὴν κοπελλίτσα.

—Μαριέττα, ἔλα μαζί μου στὸ δωμάτιό μου, εἶπε.

—Γιατὶ 'Αλέξανδρε; ἀπήντησε σταθερά, καὶ τὸν κοίταξε μὲ βλέμμα ἱκετευτικό. Στὸ χαλκοπράσινο πρόσωπό του, τὰ ὠχρὰ χείλη του καὶ τὰ θολωμένα μάτια του, δὲν ἀνεγνώριζε πιὰ τὸν ἀδελφικό της φίλο 'Αλέξανδρο, ὅπως τὸν ἤξερε. Ὄχι, δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ 'Αλέξανδρος, ποὺ ἀπὸ μικρὴ γνώριζε, αὐτὸς ποὺ τῆς ἔκαμε αὐτὲς τὶς τρομοκρατικές, ἀνήθικες καὶ αἰσχρὲς προτάσεις καὶ τῆς ἔλεγε ὅλες αὐτὲς τὶς ἀηδιαστικὲς αἰσχρότητες καὶ ὅλες αὐτὲς τὶς βλασφημίες. Σηκώθηκε ἀπότομα καὶ ὑπεχώρησε πρὸς τὸ βάθος τῆς κουζίνας μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ κτῆνος ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε αὐτὴν τὴν στιγμὴ ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ 'Αλεξάνδρου, θὰ ἐξημερώνετο, θὰ κατηυνάζετο καὶ θὰ καθησύχαζε. 'Ο νοῦς της πετοῦσε στὸν πεθαμένο πατέρα της, τὴν δύστυχη μητέρα της, στὸ Θεό, τὸν 'Ιησοῦ Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία. 'Ο 'Αλέξανδρος, ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτήν. Τώρα, διελογίζετο, δὲ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ τοῦ ξεφύγη. Ἔπρεπε νὰ κάμη γρήγορα, πρὶν παρουσιασθῇ κάποιος. 'Ο φόβος, πίστευε, θὰ τὴν ἔκαμε νὰ ὑποχωρήση καὶ νὰ παραδοθῇ. Δὲν μποροῦσε νὰ σκεφθῇ μὲ τὸ θολωμένο καὶ ταραγμένο μυαλό του ὅτι, θὰ προτιμοῦσε νὰ χάση τὴν ζωήν της γιὰ νὰ σώση τὴν ψυχή της καὶ νὰ παρουσιασθῇ ἁγνὴ στὸν Παράδεισο. Προσεπάθησε μάταια νὰ τὸν συγκινήση καὶ νὰ τὸν φέρη στὰ λογικά του, ἱκετεύουσα.

—Ὄχι 'Αλέξανδρε, ὄχι... Δὲν ξέρεις τί κάνεις... Δὲν μπορεῖ νὰ εἶσαι σὺ 'Αλέξανδρε ποὺ θέλεις νὰ κάμης αὐτὴ τὴν φοβερὴ ἁμαρτία... Θὰ πᾶς στὴν κόλασι... Εἶναι μεγάλη ἁμαρτία... 'Ο Θεὸς δὲν τὸ θέλει, καὶ ποτὲ δὲ θὰ σὲ συγχωρήση...

Τὸ κτῆνος–ἄνθρωπος, δὲν ἔβλεπε, οὔτε ἄκουγε. Τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸν βραχίονα, τὴν κόλλησε στὸν τοῖχο καὶ προσεπάθησε νὰ τὴν ρίξη χάμω, γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὶς

κτηνώδεις ἐπιθυμίες καὶ ὀρέξεις του. Ἡ θέλησίς της νὰ μὴν ὑποκύψη, τῆς ἔδωσε μιὰ δύναμι ἴση μὲ τὴν δική του σχεδόν, καὶ ἐπάλαιε καὶ ἀνθίστατο ἀπεγνωσμένα. Τότε κατάλαβε, ὅτι δὲν θὰ ἐπετύγχανε τοῦ βδελυροῦ σκοποῦ του, παρὰ μόνο μὲ τὴν χρῆσι βίας. Ἔσυρε τὸ κλαδευτήρι, ἀπ' τὸ ζουνάρι του, κόλλησε τὸ αἰχμηρὸ φονικὸ ἐργαλεῖο στὸ στῆθος τῆς Μαρίας καὶ μὲ φωνὴ τρέμουσα καὶ ἀσθμαίνουσα ἐγρύλλισε.

—Τώρα, τώρα, ἢ δέχεσαι, ἢ πεθαίνεις.

Ὅμως, ἡ εὐλαβὴς μικρούλα Μαρία, ὁ μικρὸς ἄγγελος, δὲν ἔβλεπε τὴν στιγμὴ αὐτὴ στὸ μανιακὸ καὶ παραμορφωμένο ἀπ' τὸν βδελυρὸ πόθο πρόσωπο τοῦ Ἀλεξάνδρου, παρὰ μόνο τὴν θεϊκὴ θέλησι νὰ λάμπη, γραμμένη μὲ πύρινες λέξεις. «Καλύτερα τὸ θάνατο, παρὰ τὴν βδελυρὰ ἁμαρτία τῆς ἀτιμώσεως».

—Ὄχι Ἀλέξανδρε, ἐστέναξε, ποτέ, ποτέ...

Καὶ φώναξε μὲ ὅση φωνὴ τῆς ἔμεινε.

—Μητέρα, βοήθεια... Μητέρα.

Ὁ Ἀλέξανδρος, ἔγινε θηρίο ἀνήμερο. Τρελλὸς καὶ τυφλὸς ἀπ' τὸ ἀχαλίνωτο, σιχαμερὸ πάθος του, ἐπετέθη κατὰ τῆς μικρῆς ἀνυπεράσπιστης Μαρίας καὶ ἄρχισε νὰ τὴν κτυπᾶ λυσσασμένα μὲ τὸ κλαδευτήρι στὸ στῆθος, στὴν κοιλιὰ καὶ σ' ὅλο τὸ σῶμα. Δέκα τέσσαρα κτυπήματα τῆς κατέφερε, μὲ τὸ αἰχμηρὸ κλαδευτήρι, βυθίζοντας αὐτὸ στὸ κορμὶ τῆς κοπελλίτσας.

—Μητέρα... Θεέ μου... Πεθαίνω.

Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνή, δὲν διήρκεσε παρὰ λίγα δευτερόλεπτα. Ἡ Μαρία εἶχε σωριασθῆ κάτω αἱμόφυρτος καὶ τὸ κορμί της σπάρασσε ὅπως τὸ σφαγμένο ἀρνί.

Τὴν στιγμὴ ποὺ εἶχε ἀκόμη τὸ χέρι του σηκωμένο γιὰ νὰ τῆς καταφέρη καὶ ἄλλο κτύπημα, τὸν κοίταξε μὲ τὰ γλυκὰ θλιμμένα μάτια της καὶ ἐψιθύρισε.

—Σὲ συγχωρῶ, σὲ συγχωρῶ γιατὶ δὲν ξέρεις τί κάνεις. Ὦ, ἡ ψυχή σου, ἡ ψυχή σου. Σὲ συγχωρῶ Ἀλέξανδρε... θέλω ἡ ψυχή σου νὰ ἔλθη κοντὰ στὴν δική μου, στὸν Παράδεισο...σὲ συγχωρῶ.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ δὲν κινήθηκε πιά.

Ὁ Ἀλέξανδρος, ποὺ εἶχε χάσει πιὰ τὴν ἀνθρώπινη μορφή, ἄφησε νὰ πέση τὸ χέρι του μὲ τὸ φονικὸ ἐργαλεῖο, σ' ἕνα τελευταῖο κτύπημα πάνω στὸ ἄψυχο σῶμα τῆς μικρῆς.

Οἱ φωνὲς τῆς δύστυχης Μαρίας ξύπνησαν τὴν μικρούλα Τερέζα ποὺ ἄρχισε νὰ κλαίη. Τὰ κλάμματά της ἐπανέφεραν ξαφνικὰ τὸν Ἀλέξανδρο στὴν πραγματικότητα.

Ἡ ἐπιθυμία, ὁ πόθος καὶ τὰ ὄνειρα ποὺ τὸν ὡδήγησαν σ' αὐτὴ τὴν ἀνεπανόρθωτη ἀνατριχιαστικὴ πρᾶξι, τὸν ἄφησαν παραλυμένο καὶ ἐξουθενωμένο. Εἶχε ἐπιθυμήσει κάποια ἀλλαγὴ στὴν ζωή του. Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ εἶχε ἐπέλθει. Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν θὰ εἶναι ποτὲ πιὰ ὁ ἴδιος.

Ἄκουσε τὸν πατέρα του ποὺ ξύπνησε νὰ φωνάζη τὴν Μαριέττα, νὰ κάμη τὴν μικρούλα Τερέζα νὰ παύση νὰ κλαίη. Ἤξερε ὅτι σὲ λίγο ὅλα θὰ ἀπεκαλύπτοντο. Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ψευσθῆ, καὶ ἦταν πολὺ περήφανος γι' αὐτό. Θὰ ἦταν ἐξ ἴσου ἀνοησία καὶ μάταιο, νὰ ἐπιχειρήση νὰ ἐξαφανισθῆ. Δὲν ὑπῆρχε μέρος κατάλληλο στοὺς βάλτους γιὰ νὰ κρυφθῆ. Οὔτε εἶχε τὴν ἐπιθυμία καὶ τὴν δύναμι νὰ πράξη αὐτό. Οἱ ἀναπόφευκτες συνέπειες τοῦ ἐγκλήματός του, δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ ἀκολουθήσουν. Δὲν μποροῦσε πλέον, οὔτε νὰ ἐπανορθώση αὐτὸ ποὺ ἔκαμε, οὔτε νὰ ἐμποδίση τὰ ἐπακόλουθα. Ἄθελα καὶ ἀόριστα σκέφθηκε ὅτι, ἡ προσωπικότης του, θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ἀφάνεια ἐπὶ τέλους, τὸ ὄνομά του θὰ ἐφέρετο στὴν πρώτη σελίδα αὐτῶν τῶν ἐφημερίδων ποὺ διάβαζε, μὲ τόση λαχτάρα καὶ λαιμαργία. Ἄφησε τὸ ματωμένο κλαδευτήρι, αὐτὸ τὸ ἀθῶο γεωργικὸ ἐργαλεῖο, ποὺ στὰ χέρια του ὅμως, εἶχε γίνει τὸ πιὸ τρομερὸ φονικὸ ὄργανο, πάνω στὸ τραπέζι, χωρὶς κἂν νὰ τὸ σκουπίση, ἀνέβηκε με-

ρικὰ σκαλοπάτια στὴν σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ δωμάτιό του, στράφηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πρὸς τὸ ἀκίνητο κορμὶ τῆς Μαριέττας καὶ εἶπε.

—Γιατί, γιατὶ δὲν θέλησες;

Ἔπειτα, πῆγε καὶ κλείστηκε στὸ δωμάτιό του καὶ περίμενε.

***

Ἡ αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτη, ἀλλὰ ὁ Ἀλέξανδρος κοιτοῦσε κατ' εὐθεῖαν μπροστά του, χωρὶς νὰ βλέπη τίποτε. Οἱ τέσσαρες μῆνες ποὺ εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν καταραμένη ἐκείνη ἡμέρα, δὲν ἔφεραν καμμιὰ ἀλλαγὴ σ' αὐτόν. Θυμόταν μόνο, ὅτι ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του, στὴν πρώτη πρόσκλησι τῶν ἀστυνομικῶν καὶ ὅτι ἄφησε νὰ τοῦ περάσουν τὶς χειροπέδες χωρὶς κἂν νὰ διαμαρτυρηθῆ. Ἡ Ἀσσούντα, ἡ δύστυχη μητέρα, δὲν ἦταν εὐτυχῶς ἐκεῖ. Δὲν εἶχε τὴν δύναμι νὰ ἀτενίση τὸ βλέμμα του. Εἶχε συνοδεύσει τὴν Μαριέττα στὸ νοσοκομεῖο. Μόνο τὴν μεθεπομένη, μέσα στὴ φυλακή, ἔμαθε ὅτι δὲν εἶχε πεθάνει ἀμέσως. Εἶχε ζήσει ἀρκετὸν χρόνο καὶ ἔλαβε τὴν Κυριακάτικη θεία κοινωνία, ποὺ ὅλη τὴν ἑβδομάδα ἐσκέπτετο.

—Ξέρεις τί μεταλαβαίνεις; τὴν ἠρώτησε ὁ παπᾶς, προσφέροντας τὸν ἄζυμο ἄρτο.

—Ναί, ἀπήντησε μειδιῶσα ἐλαφρά. Τὸν Ἰησοῦ, ποὺ σὲ λίγο θὰ συναντήσω στὸν Οὐρανό.

Ἔπειτα, ἔπεσε ἀμέσως σὲ κωμματώδη κατάστασι καὶ δὲν συνῆλθε, παρὰ μόνον γιὰ μιὰ στιγμή, λίγο πρὶν ξεψυχήση. Ὁ παπᾶς, τὴν ἠρώτησε ἂν συγχωροῦσε τὸν Ἀλέξανδρο, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

—Βέβαια, ἀπήντησε. Συγχωρῶ τὸν Ἀλέξανδρο, γιατὶ δὲν ἤξερε τὸ κακὸ ποὺ ἔκαμε. Τὸν συγχωρῶ καὶ θέλω νὰ εἶναι κοντά μου στὸν Παράδεισο.

Ἡ συγχώρησις τῆς 11χρονης αὐτῆς ἀθῴας κοπελλίτσας, ποὺ πέθανε ἀγωνιζομένη γιὰ τὴν ἀγνότητά της καὶ τὴν πίστι της πρὸς τὸν Χριστό, εἶχε ἀναστατώσει τὴν μικρὴ πόλι Νετοῦνο. Ὅμως ὁ Ἀλέξανδρος, δὲν ἠσθάνετο οὔτε τύψεις, οὔτε εὐγνωμοσύνη, μέσα στὴ φυλακή.

Εἶχε ὀνειρευθῆ νὰ γίνη κάτι, νὰ ξεχωρίση ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Καὶ νά, τὰ κατάφερε. Τὰ ὑπόλοιπα λίγο τὸν ἐνδιέφεραν. Τὸ στρῶμα μέσα στὸ κελλί του, δὲν ἦταν πιὸ σκληρὸ ἀπ' αὐτὸ ποὺ εἶχε μέχρι τότε. Ὁ ἀέρας καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα δὲν ἦταν περισσότερο ἀκάθαρτος καὶ μολυσμένος, ἀπ' αὐτὸν ποὺ ἀνέπνεε στοὺς βάλτους τοῦ Ποντίνς. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, αἱ Ἀρχὲς ποὺ τόσο μισοῦσε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ποὺ τὸν ἀγνοοῦσαν παντελῶς, ἦσαν τώρα ὑποχρεωμένες νὰ παραδεχθοῦν τὴν ὕπαρξί του καὶ νὰ ἀσχοληθοῦν μ' αὐτόν. Ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά του, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη καὶ ἀρνήθηκε περήφανα στοὺς δικηγόρους του, νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὸ ἀκαταλόγιστο καὶ τὴν τρέλλα. Στὸ δικαστήριο, μὲ εὐχαρίστησι ἐπανέλαβε τὴν ὁμολογία, χωρὶς κἂν νὰ προσθέση κάτι.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπεράσπισίς σου; ἠρώτησε ὁ πρόεδρος.

Ὁ Ἀλέξανδρος τὸν κοίταξε μὲ ἔκπληξι.

—Ὑπεράσπισίς μου; ὄχι κύριε πρόεδρε. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ πραγματικότης.

Ὅλη ἡ διαδικασία ὑπῆρξε γι' αὐτὸν ἕνα ὄνειρο. Μόνον δέ, ὅταν ὁ φτωχὸς πατέρας του καὶ ἡ δύστυχη μητέρα τῆς Μαριέττας ἐκλήθησαν νὰ καταθέσουν, ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς ἄλλη κατεύθυνσι.

Τὸ δικαστήριο τὸν κατεδίκασε στὸ μάξιμουμ τῆς ὑπὸ τοῦ ἰταλικοῦ νόμου προβλεπομένης ποινῆς γιὰ ἕνα ἀνήλικο (δὲν εἶχε συμπληρώσει τὸ 21ον), ἤτοι σὲ φυλάκισι 30 ἐτῶν.

Ὁ πρόεδρος, ἠρώτησε τὴν Ἀσσούντα Γκορέττι, ἂν εἶχε κάτι νὰ προσθέση,

σὰν μητέρα τοῦ θύματος. Ἡ Ἀσσούντα, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμα, κοίταξε ἀρκετὴ ὥρα τὸν Ἀλέξανδρο καὶ μὲ αἴσθημα βαθυτάτης θλίψεως καὶ λύπης εἶπε.

—Μάλιστα κύριε πρόεδρε, ὅπως ἡ ἰδία ἡ Μαριέττα τὸν συγχώρησε, τὸν συγχωρῶ καὶ ἐγώ.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν τριῶν ἐτῶν, μέσα στὴν φυλακὴ τοῦ Νότο τῆς Σικελίας, ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἔβλεπε παρά, ἕνα μικρὸ κομμάτι τοῦ ὡραίου γαλάζιου οὐρανοῦ καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ φύλακος ποὺ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα τοῦ ἔφερε τὸ φαγητό. Τρία χρόνια στὸ κελλί, τρία ὁλόκληρα χρόνια στὴν ἀφάνεια, κολλώντας κουτιὰ γιὰ σπίρτα.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ κελλί του στὶς 18 Ὀκτωβρίου 1903 γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν κοινὴ ζωὴ μὲ τοὺς ἄλλους 300 φυλακισμένους, χρειάστηκε πολλὲς ἑβδομάδες γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὴν μιλιά του καὶ τὸ θαῦμα, τὸ πρῶτο θαῦμα, εἶναι ὅτι ἐπέζησε. Ἀπ' ὅλους ποὺ κλείστηκαν τὸν ἴδιο χρόνο μ' αὐτόν, τρεῖς ἐξετελέσθησαν, ἓξ τρελλάθηκαν καὶ μετεφέρθησαν στὸ ψυχιατρεῖο. Οἱ ἐλάχιστοι ποὺ μπόρεσαν νὰ ἀνθέξουν στὴν μοναξιὰ καὶ τὴν σιωπή, ἔπαθαν σόκ, ὅταν ξαναεῖδαν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ἄκουσαν νὰ μιλοῦν καὶ ηὐτοκτόνησαν.

Ὁ Ἀλέξανδρος στάθηκε καλά. Στὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς τὸν ἔβαλαν νὰ γυρίζῃ τὸν μεγάλο ξύλινο τροχὸ τοῦ πλεκτηρίου, στὸ ὁποῖο κατασκεύαζαν σχοινιὰ ἀπὸ τὶς ἶνες τῶν φοινίκων.

Τὸ πνεῦμα του δὲν θόλωσε, ἀλλὰ ἡ καρδιά του ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι σκληρή.

Πρὶν διαπράξῃ τὸ ἔγκλημα, ὑπεβάλλετο σὲ πολλὲς καὶ σκληρὲς δοκιμασίες, ὄχι ὀλιγώτερες ἀπὸ τὶς σημερινές. Περισσότερο παρὰ ποτέ, δὲν ἠσθάνετο τύψεις. Ἂν ἡ Μαριέττα δὲν ἦτο ἀνόητη, ἰσχυρογνώμων καὶ ξεροκέφαλη, ποιὸς ξέρει ποιὰ ἐξέλιξι θὰ εἶχαν τὰ πράγματα. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐγένετο μητέρα τοῦ παιδιοῦ του καὶ θὰ τὴν παντρευόταν. Τὸ πεῖσμα της καὶ ἡ φανατική της προσήλωσις πρὸς τὴν θρησκεία καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς, ὑπῆρξαν μιὰ ἀδικαιολόγητη τρέλλα, ὅσο καὶ ἡ σεξουαλική του ἐπιθυμία. Ἰδοὺ ὅλα αὐτὰ ποὺ ὡδήγησαν... Ἐὰν αὐτὴ εἶχε δεχθῇ...

Ὥρα μὲ τὴν ὥρα, ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἀναμασοῦσε ὁ Ἀλέξανδρος τὸ μῖσος, τὴν ἔχθρα καὶ τὴν πικρία του, καθὼς γύριζε τὸν μεγάλο ξύλινο τροχό, χωρὶς νὰ ἀμφιβάλῃ ὅτι τὸ θαῦμα πλησίαζε.

Ἦταν ἡ 29η Δεκεμβρίου τοῦ 1908. Ἕνας τρομερὸς σεισμὸς τὴν παραμονή, ἐρήμωσε τὴν Σικελία καὶ κατέστρεψε τὴν Μεσσήνη σχεδὸν ὁλόκληρη. Τὰ πάντα κατέρρευσαν καὶ ἐρημώθησαν καὶ μόνον ἡ φυλακὴ τοῦ Νότο ἔμεινε ἄθικτος. Τὴν βραδυὰ αὐτή, χιλιάδες ἀθῶες καὶ ἀγνὲς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις ἐχάθησαν, ἐσκέπτετο ὁ Ἀλέξανδρος, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ ἐσώθησαν.

—Νά ἡ θεϊκὴ δικαιοσύνη, ἐχλεύαζε καὶ εἰρωνεύετο.

Ὅταν τὴν νύκτα αὐτὴ κοιμήθηκε ὁ Θεός, ποὺ βλασφημοῦσε, παρουσιάσθηκε στὸν ὕπνο του.

Τὸ ὄνειρο αὐτὸ διήρκεσε πολύ, ἦταν τόσο καθαρὸ καὶ τόσο πραγματικό, ποὺ ἦταν δύσκολο νὰ τὸ ξεχωρίσῃ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

—Οἱ τοῖχοι καὶ τὰ σίδηρα τῆς φυλακῆς ἐξηφανίσθησαν καὶ τὸ κελλί του εἶχε γίνει ἕνας ἡλιόλουστος ἀπέραντος ἀνθόκηπος. Μιὰ ὄμορφη καὶ χαριτωμένη γυναίκα, ντυμένη στὰ λευκά, προχωροῦσε πρὸς αὐτὸν καὶ ἔκπληκτος διηρωτήθη. «Πῶς συμβαίνει αὐτό ; Οἱ χωρικοὶ εἶναι πάντα ντυμένοι μὲ ροῦχα σκοῦρα...»

Ὅμως, εἶδε ἀμέσως, ὅτι ἦταν ἡ Μαριέττα, ποὺ συνέχιζε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος του, μέσα στὰ ἄνθη χαμογελαστή, χωρὶς τὸν ἐλάχιστο φόβο. Θέλησε νὰ τραπῇ εἰς φυγήν, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε. Ἡ Μαριέττα μάζεψε ἀνθισμένους κλάδους ἀπὸ λευκὲς πασχαλιὲς καὶ τοῦ τὶς προσέφερε, λέγοντας γλυκά. «Πάρε τους Ἀλέξανδρε, εἶναι γιὰ σένα». Τοὺς δέχθηκε καὶ τοὺς πῆρε ἕνα-ἕνα. Ἦσαν 14. Τότε συνέβη κάτι

τὸ ἀπίθανο, τὸ ἀφάνταστο καὶ τὸ ὑπερφυσικό. Κάθε κλάδος πασχαλιᾶς, μόλις τὸν ἄγγιζε, γινόταν στὰ χέρια του μιὰ μεγάλη φλόγα. Σὲ λίγο οἱ κλάδοι αὐτοὶ ἐσχημάτισαν ἕνα πύρινο δένδρο πασχαλιᾶς. Οἱ δέκα τέσσαρες πύρινοι κλάδοι, ἦσαν τὰ δέκα τέσσαρα θανάσιμα πλήγματα ποὺ τῆς εἶχε καταφέρει, αὐτὴν τὴν μοιραία ἡμέρα, ἐκεῖ κάτω στοὺς βάλτους τοῦ Ποντίνς.

Ἡ Μαριέττα προσέθεσε χαμογελαστή. «Ὅπως σοῦ ὑποσχέθηκα Ἀλέξανδρε, θὰ εἶσαι μιὰ ἡμέρα στοὺς Οὐρανούς, πλάϊ μου». Μιὰ μεγάλη χαρὰ ἐγέμισε τὸ στῆθος τοῦ νεαροῦ Ἀλεξάνδρου. Ἔπειτα, ἡ τόσο ὄμορφη αὐτὴ σκηνὴ χάθηκε.

Ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος Serenelli ξύπνησε τὸ πρωὶ τῆς ἑπομένης, δὲν εἶχε πλέον τὸ ἴδιο πρόσωπο, οὔτε καὶ τὴν ἴδια ψυχή. Γιὰ πρώτη φορά, ἔβλεπε μὲ καθαρὸ μυαλό, τὴν φρικαλεότητα καὶ τὴν σκληρότητα τῆς ἐγκληματικῆς του πράξεως. Γιὰ πρώτη φορά, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ζήτησε νὰ πάη στὴ θεία λειτουργία, στὴν ἐκκλησία τῆς φυλακῆς. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐξωμολογήθηκε καὶ ἐκοινώνησε. Διησθάνετο γιατὶ ἄξιζε νὰ σωθῆ. Θὰ μποροῦσε ἀπὸ ἕνα ἔγκλημα τόσο τρομερὸ καὶ ἀπαίσιο, ὅπως ὁ φόνος, ἡ σφαγὴ μιᾶς ἀθῴας παιδίσκης, νὰ ξεπηδήση μιὰ θεϊκὴ χαρά;

—Τί συνέβη λοιπὸν σὲ σένα Ἀλέξανδρε Serenelli; ἠρώτησε ὁ παπᾶς τῆς φυλακῆς.

—Δέχθηκα τὴν ἐπίσκεψι μιᾶς Ἁγίας, ἀπήντησε ἁπλῶς ὁ κατάδικος.

***

Κάποιος κτύπησε τὴν πόρτα. Μιὰ γυναίκα μὲ πρόσωπο γηρασμένο καὶ μὲ λευκὰ μαλλιὰ ἔσπευσε νὰ ἀνοίξη.

—Ποιὸς εἶναι; ἠρώτησε ἀπὸ μέσα ὁ Δὸν Bernachio ποὺ ἐκάθητο στὸ τραπέζι.

—Εἶναι ἕνας ἄνδρας, εἶπε ἡ γερόντισσα μὲ τρέμουσα φωνή.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔγινε κάτωχρος μόλις τὴν ἀντίκρυσε στὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Αὐτὴ ἡ γρηά, ἡ ντυμένη στὰ μαῦρα, ποὺ ἐστέκετο μπροστά του, ἦτο ἡ Ἀσσούντα Γκορέττι. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὴν εἶχε ἰδῆ, ἦταν τὴν ἡμέρα τῆς δίκης πρὸ 31 χρόνων.

—Μὲ ἀναγνωρίζετε; ἠρώτησε μὲ συγκίνησι ὁ Ἀλέξανδρος.

—Ναὶ παιδί μου, ἀπήντησε ἡ Ἀσσούντα καὶ τὰ μάτια της βούρκωσαν ἀπὸ δάκρυα.

Ὁ Ἀλέξανδρος ρίχτηκε στὰ πόδια της καὶ ἔκλαιγε.

—Μὲ συγχωρεῖς Ἀσσούντα; Μὲ συγχωρεῖς γιὰ ὅτι ἔκαμα σὲ σένα καὶ τὴνΜαριέττα;

Ἡ Ἀσσούντα χάϊδεψε ἁπαλὰ αὐτὸ τὸ γηρασμένο πρόσωπο καὶ τὰ γκρίζα μαλλιά του καὶ εἶπε.

—Ἀλέξανδρε, ἡ Μαριέττα σὲ συγχώρησε, ὁ Χριστὸς σὲ συγχώρησε, γιατὶ ἐγὼ δὲν θὰ σὲ συγχωρήσω;

Σηκώθηκε, τὴν πῆρε καὶ τὴν κράτησε ἀρκετὴ ὥρα σφικτὰ στὴν ἀγκαλιά του.

—Ἀλέξανδρε, γιατὶ δὲν ἦλθες γρηγορότερα; Σὲ περίμενα ἀπὸ τότε ποὺ βγῆκες ἀπ' τὴν φυλακή. Τὰ βάσανά σου πέρασαν καὶ γιὰ μένα τώρα εἶσαι ἕνας μεγάλος γυιὸς μου, ποὺ ἔχει ὑποφέρει πολλά.

Αὐτὰ συνέβησαν τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, τὴν νύκτα τῆς 24-12-1934.

Ὁ Ἀλέξανδρος Serenelli, ὁ μεταμεληθεὶς ἐγκληματίας, συντετριμμένος καὶ κατασυγκινημένος ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τῆς θείας χάριτος, περιεπλανᾶτο περισσότερο ἀπὸ ἕνα χρόνο στὴν περιφέρεια Osimo καὶ Corinaldo, ὅπου, ὅπως εἶχε πληροφορηθῆ, εἶχε ἐγκατασταθῆ ἡ Ἀσσούντα μὲ τὰ ἄλλα παιδιά της.

Παρὰ τὸν διακαῆ πόθο καὶ τὴν ἐπιθυμία του, δὲν εἶχε τολμήσει μέχρι τότε νὰ παρουσιασθῆ μπροστά της. Ἔζησε ἐργαζόμενος ὡς μεροκαματιάρης ἀπὸ ἀγρὸ σὲ ἀγρό. Ὅταν δὲν εἰργάζετο, περνοῦσε τὸν καιρὸ προσευχόμενος, ὅπως πέρασε προ-

σευχόμενος τὰ εἴκοσι τελευταῖα χρόνια στὴν φυλακή, ἀπὸ τότε δηλαδὴ ποὺ ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψι τῆς Ἁγίας του.

Ὅταν καμμιὰ φορὰ τὸν ἀνεγνώριζαν, ἐγκατέλειπε τὴν δουλειὰ καὶ πήγαινε σ' ἕναν ἄλλον ἀγρὸ ἢ καὶ σὲ ἄλλο χωριό. Κάποτε, ἡ γυναίκα ἑνὸς ἀγρότου ποὺ τὸν εἶχε προσλάβει νὰ ἐργασθῇ καὶ ποὺ γνώριζε ποιὸς εἶναι, τοῦ προσεφέρθη γιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια, προκαλοῦσα αὐτὸν μέσα στὸ μισοσκότεινο σιτοβολῶνα. Αὐτός, προσεπάθησε νὰ τῆς δώσῃ νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἦταν ἕνας ἄνθρωπος τελείως διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ποὺ εἶχε ἀπαρνηθῇ κάθε σεξουαλικὴ ἱκανοποίησι καὶ ὅτι κατ' οὐδένα τρόπο μποροῦσε νὰ παραβιάσῃ τοὺς ἱεροὺς νόμους τῆς φιλοξενίας. Ἡ ἀγρότισσα κούνησε τοὺς ὤμους της μὲ περιφρόνησι καὶ ἀπεμακρύνθη. Τὴν ἴδια ἡμέρα ἔφυγε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἄρχισε νὰ περιπλανᾶται καὶ πάλι ἀπὸ ἀγρὸ σὲ ἀγρὸ καὶ ἀπὸ ἐξωκκλήσι σὲ ἐξωκκλήσι.

Χρειάστηκε νὰ μεσολαβήσῃ ὁ παπᾶς Bernachio τοῦ Corinaldo, ὅπου ζοῦσε ἡ Ἀσσούντα, γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη του καὶ νὰ τὸν προσκαλέσῃ κοντά της τῇ παρακλήσει της, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, ὥστε νὰ βρεθῇ μπροστά της καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ συγχώρησι, ποὺ ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐπιθυμοῦσε.

—Θὰ δειπνήσῃς μαζί μας ἀπόψε, εἶπε ἡ Ἀσσούντα, θὰ μείνῃς νὰ γιορτάσωμε μαζὶ τὴν γέννησι τοῦ Χριστοῦ.

Στὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ σπίτι τῶν Γκορέττι εἶχε στηθῇ ἕνα μεγάλο ἄγαλμα ἀπὸ λευκὸ μάρμαρο, ἕνα ἄγαλμα ποὺ οἱ κάτοικοι τοῦ Corinaldo εἶχαν ἀνεγείρει εἰς μνήμην τῆς μικρῆς μάρτυρος, ἕνα ἄγαλμα τῆς Μαριέττας. Ἀναστατωμένος ὁ Ἀλέξανδρος, ἔβγαλε τὴν τραγιάσκα του, γονάτισε δειλὰ καὶ μὲ εὐλάβεια, φίλησε τὰ πόδια τοῦ λευκοῦ μαρμάρινου ἀγάλματος καὶ ἀνελύθη σὲ κλάμματα.

Αὐτὸ τὸ βράδυ γνώρισε μιὰ παράξενη χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι, βλέποντας ἔπειτα ἀπὸ 31 χρόνια τὴν μικρὴ Ἐρσίλια, ποὺ τότε ἦτο μόλις 4 χρόνων, τὸν Ἄγγελο καὶ τὸν Μαριάνο ποὺ τότε ἐδιδάσκοντο τὴν κατήχησι ἀπὸ τὸ στόμα τῆς γλυκειᾶς Μαριέττας καὶ ποὺ τώρα ἦσαν γερὰ παλληκάρια 40 χρόνων περίπου, καὶ πρὸ παντὸς ξαναβλέποντας τὴν Τερεζίνα, τὴν μπεμπέκα, ποὺ ἐκοιμᾶτο πάνω στὴν κουβέρτα, αὐτὴ τὴν μοιραία καὶ καταραμένη ἡμέρα τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1902, ἐνῶ ἡ μεγάλη της ἀδελφή, ἡ 12χρονη τότε Μαριέττα, μπάλωνε δίπλα της τὸ παληὸ καὶ ξεσχισμένο πουκάμισό του. Ἐμοιαζε σὰν νὰ μὴ εἶχε συμβῇ τίποτε, σὰν αὐτός, ποὺ τὸν ἀποκαλοῦσαν πάντοτε «θεῖο Ἀλέξανδρο» νὰ ἤρχετο ἀπὸ ἕνα πολὺ μακρυνὸ ταξίδι.

Τὸ πρωὶ τῆς ἑπομένης, οἱ κάτοικοι τοῦ Corinaldo ἔβλεπαν κάτι, ποὺ μόνο ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη μπορεῖ νὰ τὸ ἐπιτρέψῃ. Ἡ Ἀσσούντα Γκορέττι, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μὲ μάτια δακρυσμένα, πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Ἀλέξανδρο Serenelli, ὅπως θὰ ἔκανε μιὰ μητέρα γιὰ τὸ μεγάλο της γυιό, νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὴν χριστουγεννιάτικη λειτουργία. Καὶ οἱ δυό τους μαζί, ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον, γονατισμένοι μπροστὰ στὴν Ἁγία Τράπεζα, ἡ μητέρα τοῦ θύματος καὶ ὁ δολοφόνος, ἔτειναν τὰ χείλη των, γιὰ νὰ λάβουν τὴν Θεία Κοινωνία, τὴν σάρκα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

***

Περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο κόσμου εἶχε καταλάβει τὴν πλατεῖα μπροστὰ στὸν Ἅγιο Πέτρο, στὴ Ρώμη, στὶς 24 Ἰουνίου 1950. Οὐδέποτε, οὔτε καὶ στὶς πιὸ ἐπίσημες γιορτές, οὔτε καὶ στὴν μεγαλειώδη γιορτὴ τῆς πεντηκονταετηρίδος, παρετηρήθη μία τοιαύτη συγκέντρωσις πλήθους, ὅπως τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Δὲν ἦταν μόνο, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ νέα Ἁγία, ἦταν περισσότερο ἐπειδή, ἡ Ἁγία αὐτὴ ὑπῆρξε ἕνα μικρὸ παιδάκι ποὺ πέθανε σὰν μάρτυς ὅταν ἦταν μόλις 12 χρόνων, καὶ ἐπειδὴ ἡ τελετὴ αὐτὴ τῆς κατατάξεως τῆς Μαριέττας Γκορέττι μεταξὺ τῶν Ἁγίων, ἐπραγματοποιεῖτο παρουσίᾳ τῆς ζώσης μητρός της.

Τὸ πλῆθος ἦταν τόσο μεγάλο, ὥστε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπεφασίσθη, τελετὴ

κατατάξεως μεταξὺ τῶν Ἁγίων, νὰ γίνῃ στὴν πλατεῖα καὶ ὄχι μέσα στὸν ναό.

Ἡ ἀγαθὴ γρηούλα Ἀσσούντα Γκορέττι ἀπὸ τοὺς βάλτους τοῦ Ποντίνς, καθισμένη σὲ μιὰ κόκκινη βελούδινη πολυθρόνα καὶ περιστοιχισμένη ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς, εἶδε τὸν Ἅγιο Πάπα Πίο ΙΒ' μὲ τὴν τιάρα, νὰ προχωρῇ μπροστὰ στὴν ἀπαστράπτουσα χρυσῆ Ἁγία Τράπεζα, σκορπίζοντας ἄνθη, εἶδε ὅλη τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐντυπωσιακὴ παρέλασι τῶν ἀξιωματούχων τῆς ἐκκλησίας καὶ ἄκουσε τοὺς ψαλμοὺς καὶ τὶς προσευχὲς τῆς μεγαλειώδους αὐτῆς τελετῆς. Εἶδε τὸ πλῆθος νὰ γονατίζῃ γύρω της καὶ ἄκουσε τὸν ἀρχηγὸ τῆς Χριστιανοσύνης νὰ διακηρύσσῃ ὅτι ἡ πολυαγαπημένη κόρη της ὑπῆρξεν ἡ Ἁγία Μαρία Γκορέττι. Στὸ ἄκουσμα τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν σαλπίγγων ποὺ ἄρχισαν νὰ σαλπίζουν καὶ στὸ ἄκουσμα 500 κωδώνων τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ρώμης, ποὺ ἄρχισαν νὰ ἠχοῦν χαρμόσυνα σὲ μιὰ γενικὴ κωδωνοκρουσία, εἶδε τὸν Ἅγιο Πατέρα νὰ τὴν πλησιάζῃ καὶ νὰ τὴν εὐλογῇ λέγοντας: «Νὰ εἶσαι εὐλογημένη Ἀσσούντα Γκορέττι, γιατὶ εἶσαι ἡ μητέρα μιᾶς τέτοιας κόρης». Ὅλο τὸ πλῆθος ἐπανέλαβε, μὲ μιὰ μυριόστομη γενικὴ ἐπίκλησι: «Νὰ εἶσαι εὐλογημένη μητέρα τῆς Μαρίας Γκορέττι».

Ὅμως, πέρα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ χαρά, πολὺ πέρα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν μεγαλειώδη τελετή, ἡ 80χρονη γρηούλα χωρικὴ μὲ τὰ μαῦρα, ἔβλεπε μιὰ ἀνήλικη γλυκειὰ κοπελλίτσα στοὺς βάλτους τοῦ Ποντίνς, ποὺ δὲν σταματοῦσε νὰ μπαλώνῃ, νὰ πλένῃ, νὰ σκουπίζῃ καὶ νὰ μαγειρεύῃ, παρὰ μόνο γιὰ νὰ προσευχηθῇ ἢ νὰ διδάξῃ τὴν κατήχησι στὰ ἀδελφάκια της. Ἔβλεπε ἕνα κοριτσάκι 11 1/2 χρόνων, νὰ πλέῃ μέσα στὸ αἷμα του, γιατὶ εἶχε προτιμήσει νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ χάσῃ τὴν ἀγνότητά του.

Ἐσκέπτετο ἐπίσης ἕναν ἄνδρα, ἕνα γέροντα τώρα σὰν κι' αὐτήν, προσευχόμενο καὶ ἐπικαλούμενο τὴν νέα Ἁγία, πέρα σ' ἕνα ἐξωκκλήσι, σὲ καμιὰ ἑκατοστὴ χιλιόμετρα ἀπ' ἐκεῖ. Τὸν καλόγερο Ἀλέξανδρο Serenelli στὸ μοναστήρι τοῦ Μασεράτα, τὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε σκοτώσει τὴν κόρη της, τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν ἔκαμε μιὰ μάρτυρα καὶ ποὺ ἐξαγνίζετο ἀπὸ 15ετίας προσευχόμενος, ἀπαρνηθεὶς τὸν ἐγκόσμιο βίο.

***

Ὁ γέρων μὲ τὸ μάλλινο χονδρὸ ράσσο ἀνασηκώθηκε ἐλαφρά. Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει πέρα στὶς βουνοκορφές. Τὸ ἤρεμο, γαλήνιο, ὡραῖο καὶ ρυτιδωμένο γεροντικὸ πρόσωπο μαρτυροῦσε κάποια τρυφερότητα, ἀλλὰ καὶ κάποια θλῖψι συγχρόνως.

— Τί περισσότερο θέλετε νὰ σᾶς πῶ; κατέληξε μὲ φωνὴ συντετριμμένη. Τώρα δὲν ἔχω παρὰ μιὰ μόνο ἐπιθυμία σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, πρὶν πεθάνω. Χιλιάδες ἄνθρωποι ἔκαμαν πολλὰ πράγματα σχεδὸν παντοῦ, γιὰ νὰ δοξάσουν καὶ νὰ τιμήσουν τὴν Μαριέττα καὶ θὰ ἦταν σὰν νὰ τὴν σφαγίαζα γιὰ δεύτερη φορά, ἂν καὶ ἐγὼ δὲν ἄφηνα κάτι εἰς μνήμην της. Ἴσως θὰ μπορούσατε νὰ μὲ βοηθήσητε. Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ συγκεντρώσω χρήματα, κατὰ τὸν ἕνα ἢ ἄλλον τρόπο, γιὰ νὰ κτίσω μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ μιὰ ἐκκλησούλα πρὸς τιμὴν τῆς Μαριέττας. Τὴν ἐκκλησία τῆς συγγνώμης.

Συνώδευσα τὸν καλόγηρο Ἀλέξανδρο μέχρι τὸ κελλί του. Δὲν ὑπῆρχε σ' αὐτὸ παρὰ μόνο ἕνα κρεβάτι, ἕνα τραπεζάκι, μιὰ καρέκλα καὶ στοὺς ἄσπρους τοίχους, ἕνας σταυρὸς καὶ μιὰ εἰκόνα ἁπλῆ καὶ ἔγχρωμη, ἀναπαριστῶσα τὴν μικρὴ Ἁγία Μαρία Γκορέττι.

—Κάθε βράδυ, μοῦ εἶπε, γονατίζω μπροστά της καὶ προσεύχομαι ἐπὶ ὧρες μὲ τὴν προσμονή, νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ὑπόσχεσις ποὺ μοῦ ἔδωσε πρὸ 50 χρόνων, ἡ ὑπόσχεσις ὅτι θὰ ξαναβρεθῶ μιὰ ἡμέρα πλάϊ της στὸ βασίλειο τοῦ Κυρίου.

Γονάτισα τότε, παραπλεύρως τοῦ μοναχοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ προσευχήθηκα μαζί του, ὑπὸ τὴν εἰκόνα τῆς παιδίσκης, ποὺ ὁ καλόγηρος εἶχε κάμει μιὰ Ἁγία καὶ μιὰ Μάρτυρα.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ λόγοι ποὺ ἔκαμαν τὸν Χοῦβερ νὰ καταλήξη στὸ συμπέρασμα αὐτό, ἦταν ἐκεῖνο ποὺ διάβασε στὰ συγγράμματα τοῦ Κὰρλ Μάρξ, τοῦ Φρῆντριχ Ἔγκελς, τοῦ Λέοντος Τρότσκι, τοῦ Νικολάϊ Λένιν καὶ τῶν ὀπαδῶν των, δηλαδὴ ἕνα πρόγραμμα δράσεως πρὸς κομμουνιστικοποίησι τοῦ κόσμου—ὄχι μὲ ἐλεύθερες ἐκλογές, ἀλλὰ μὲ τὴν βία καὶ τὴν ἀνατροπή. Καὶ ἡ δρᾶσις τοῦ Κ.Κ. Ἀμερικῆς σ' αὐτὸ κυρίως ἀπέβλεπε.

Ἐὰν τὰ κηρύγματα καὶ οἱ σκοποὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ἐλαμβάνοντο ὑπ' ὄψιν μὲ τὴν κυριολεξία τους, τότε ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἦταν μιὰ πολιτικὴ κίνησις μὲ κοινὸν πολιτικὸν χαρακτῆρα, οὔτε μιὰ ἰδεολογικὴ θεωρία περὶ κράτους. Ἦταν μιὰ συνωμοσία ἐναντίον τῆς ἴδιας τῆς ἱστορίας. Μιὰ συνωμοσία, ποὺ εἶχεν ὡς σκοπὸ νὰ καταργήση τελείως τὴν θρησκεία, τὸ καὶ κράτος.

Οἱ ἰδεολόγοι τοῦ κομμουνισμοῦ ἔβλεπαν μιὰ κοινωνία νὰ ἀναγεννᾶται ἀπὸ τὴν τέφρα τῆς παλαιᾶς κοινωνίας, ἡ ὁποία εἶχε ἀνοικοδομηθῆ διὰ μέσου τῶν αἰώνων μὲ ἀγῶνες γιὰ τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου. Θὰ ἦταν ἕνας κόσμος, σύμφωνα μὲ τὶς «ἐπιστημονικὲς» θεωρίες τῶν ἀριστοκρατῶν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, «ἐλεύθερος» ἀπὸ τὶς ἀλυσίδες τῆς πίστεως πρὸς τὸ Θεό, τὴν πατρίδα καὶ τὸ ἔθνος, «ἐλεύθερος» ἀπὸ τὶς ἀπηρχαιωμένες ἀντιλήψεις, οἱ ὁποῖες, ὅπως τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα ἰσχυριζόταν, ἐμόλυναν τὶς σκέψεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ οἱ ὁποῖες, σύμφωνα μὲ τὴν θεωρία τοῦ Μάρξ, ἐχρησιμοποιοῦντο ἀπὸ τοὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς ἱμπεριαλιστὰς γιὰ νὰ συγκρατοῦν τὶς μᾶζες. Ἡ ἐπικράτησις τοῦ κομμουνισμοῦ, ἔλεγαν οἱ ἰδεολόγοι του, ἦταν, σύμφωνα μὲ τὴν λογικὴ τῆς ἱστορίας, τὸ ἀναπόφευκτο τέλος τοῦ ταξικοῦ ἀγῶνος, ἡ ἐλπίδα τοῦ κόσμου. Δὲν ἦταν συνωμοσία, ἀλλὰ μιὰ ἰδεολογικὴ σοσιαλιστικὴ κίνησις, στὴν ὁποία ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία ἦταν ὁ πρωτοπόρος, ἡ «πατρίδα», ὁ δάσκαλος

Ἐφ' ὅσον οἱ μᾶζες ἐπείθοντο νὰ ἀνατρέψουν τὶς ὑφιστάμενες κυβερνήσεις, οἱ κομμουνισταὶ τοὺς ὑπέσχοντο ὅτι τὸ νέο καθεστὼς θὰ ἦταν ἕνα καθεστὼς διαπνεόμενο ἀπὸ τὰ ἀγνότερα ἐλατήρια. Ἡ παγκόσμιος αὐτὴ δικτατορία θὰ ἦταν δίκαιη, ἔλεγαν. Ἡ δικτατορία αὐτὴ θὰ μᾶς ὁδηγήση στὸ δρόμο γιὰ ἕνα καλύτερο κόσμο πάνω στὴ γῆ καὶ ἐὰν ἀκόμα ἐχρειάζετο νὰ σκοτωθοῦν μερικὰ ἑκατομμύρια ἀντιδραστικῶν. Θὰ ἀπεκαλεῖτο «δικτατορία τοῦ προλεταριάτου» καὶ θὰ ἀποδυόταν σ' ἕνα γενικὸ ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν καὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐναντίον τῶν ἀντιδραστικῶν.

Θὰ ἐμφανιζόταν ὡς ἕνα «Διευθυντήριον» πραγματικῆς ἐλευθερίας, μὲ ἀποστολὴ νὰ ἀναπροσαρμόση τὴν οἰκονομία καὶ τὴν πολιτικὴ καὶ νὰ ἐξαφανίση τὶς παλαιὲς ἰδέες καὶ τὴν ἀντίδρασι. Στὴν ἐξωτερική της μορφὴ θὰ ἦταν μία κυβέρνησις ἀπὸ «Λαϊκὲς Δημοκρατίες». Ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα δὲν θὰ ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ δικτατορία τῶν κουμμουνιστῶν κοινωνικῶν ἐπιστημόνων, τῶν ἀριστοκρατῶν τοῦ κόμματος, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ παρεχώρουν στὸ λαὸ τὴν ἐλεύθερη ἐκλογή. Θὰ ὑπέσχοντο ὅμως στὸ λαὸ ὅτι θὰ ἐρχόταν κάποια λαμπρή, ἀλλὰ ἀπροσδιόριστη ἡμέρα, ποὺ ὁ ἐπιστημονικῶς κυβερνώμενος κόσμος δὲν θὰ εἶχε πιὰ ἀνάγκη ἀπὸ κυβέρνησι καὶ τὸ κράτος αὐτομάτως θὰ κατηργεῖτο.

Τὸ πρόγραμμα τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος υἱοθετήθηκε ἀπὸ τὴν Γ' Διεθνῆ, κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ Λένιν, «τὴν πνευματικὴ αὐτὴ μεγαλοφυία» ποὺ ἔδινε τὴν ἐλπίδα. Καὶ τὸ κλειδὶ γιὰ νὰ κατανοηθῆ ὁ κομμουνισμός, βρίσκεται στὴν πραγματοποίησι, ἐκεῖ ὅπου τὸ πρόγραμμα ἀναφέρεται στὸ «προλεταριᾶτο» ὑπὸ μορφὴν κράτους, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα σημαίνει «ἀριστοκρατία τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος».

Τὸ πρόγραμμα γράφει :

«Ἀκριβῶς ὅπως κάθε κράτος, ἔτσι καὶ τὸ κράτος τοῦ προλεταριάτου (ἀριστοκρατία τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος), ἀντιπροσωπεύει ἕνα μηχανισμὸ βίας. Ὁ μηχανισμὸς αὐτὸς τῆς βίας στρέφεται τώρα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τῆς ἐργατικῆς τάξεως ... Ἐξ ἄλλου ἡ «Δικτατορία τοῦ προλεταριάτου» (τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος), ἡ ὁποία θὰ προωθήση τὴν ἐργατικὴν τάξι καὶ θὰ τὴν καταστήση κυβερνῶσαν τάξιν στὴν κοινωνία, ἀντιπροσωπεύει μία προσωρινὴ κατάστασι. Δηλαδὴ μόλις καταρρεύση ἡ ἀντιδραστικὴ μπουρζουαζία, ἡ δικτατορία θὰ καταργηθῆ καὶ βαθμηδὸν ἡ κοινωνία ὁλόκληρη θὰ μετατραπῆ σὲ μιὰ κοινωνία ἐργαζομένης τάξεως. Μὲ τὴν κατάργησιν τῆς δικτατορίας θὰ ἐξαλειφθῆ ἡ ἔννοια τοῦ κράτους καὶ ἡ διαίρεσις τῆς κοινωνίας σὲ τάξεις».

Ἐὰν οἱ μᾶζες ἐπείθοντο νὰ ἐπαναστατήσουν καὶ νὰ ἀνατρέψουν τὴν παλαιὰ κοινωνία, ἔλεγαν, θὰ ἐξαφανιζόταν ὁ καπιταλισμὸς καὶ ὅλες του οἱ μορφὲς καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχαν φυλετικὲς διακρίσεις. Τὰ σύνορα τῶν κρατῶν θὰ κατηργοῦντο Οἱ ἐργάτες ὅλου τοῦ κόσμου θὰ κυβερνοῦσαν, θὰ ἐξουσίαζαν τὴν περιουσία τοῦ κράτους καὶ θὰ ἀπολάμβαναν τοὺς καρποὺς τῆς ἐργασίας των. Ἡ φιλοσοφία, ἡ ἐπιστήμη, ἡ μουσική, ἡ νομική, ἡ ἐκπαίδευσις καὶ ἡ κυβέρνησις θὰ ἐστρέφοντο πρὸς νέες κατευθύνσεις καὶ κατακτήσεις, ἀπελευθερωμένες πιὰ ἀπὸ τὸ παρελθόν.

Ἔτσι ἡ θύρα τοῦ κομμουνισμοῦ ἦταν ἀνοικτὴ γιὰ ὅλους τοὺς δυσαρεστημένους καὶ τὰ ἑκατομμύρια τῶν πενομένων ἀνὰ τὸν κόσμο. Τὸ δόλωμα ἦταν μιὰ νέα ἀρχὴ γιὰ τὸν καθένα, ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς χωρικοὺς μέχρι τοὺς πλέον ἀνεπτυγμένους πνευματικῶς καὶ διανοουμένους, οἱ ὁποῖοι δὲν μποροῦσαν νὰ βροῦν τὴν εἰρήνη στὸν ἑαυτό τους. Ἀλλὰ τὰ ἡνία ἔπρεπε νὰ παραμείνουν στὰ χέρια ἐκείνων ποὺ ἦσαν «ἐπιστημονικῶς κατηρτισμένοι» καὶ μποροῦσαν νὰ δώσουν τὴν ὀρθὴ κατεύθυνσι γιὰ τὸ τί ἦταν καλύτερο γιὰ τὸ λαό. Καὶ αὐτοὶ ἦταν οἱ ἡγέτες τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, στὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ πειθαρχοῦν ὅλοι, γιατὶ μόνο τὸ κόμμα γνώριζε καλύτερα ποιὸ ἦταν τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ ἐδῶ ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἀπάτη, τὸ πλέον τερατῶδες συνωμοτικὸ σχέδιο κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του, ἡ συνωμοσία γιὰ τὴν δημιουργία τοῦ μέλλοντος κόσμου καὶ τὸν ἔλεγχο τῶν μαζῶν, βάσει ξηρῶν «ἐπιστημονικῶν» κοινωνικῶν τύπων, ποὺ συνελάμβαναν στὸ μυαλό τους οἱ λόγιοι κομμουνισταί. Οἱ τύποι αὐτοὶ θὰ «ἀποδεικνύονταν» — ἔλεγαν — στὸ κομμουνιστικὸ ἐργαστήριο τοῦ διαλεκτικοῦ ὑλισμοῦ, ἀκριβῶς ὅπως ἀποδεικνύονται τὰ προβλήματα τῆς Φυσικῆς μὲ μαθηματικὲς ἐξισώσεις. Ἔτσι ἡ ἀριστοκρατία τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, ὡς ἀνωτέρα, θὰ κυβερνοῦσε τὸν κόσμο. Οἱ δέλτοι τῆς ἱστορίας θὰ ἐσβύνοντο καὶ θὰ ἐγράφετο ἡ νέα «ἐπιστημονικὴ» ἱστορία.

Ἀλλὰ ἡ κυβερνῶσα κομμουνιστικὴ κλίκα τῆς Μόσχας δὲν μποροῦσε νὰ πραγματοποιήση τὸ σχέδιο αὐτὸ ἐφ' ὅσον οἱ ἀνὰ τὸν κόσμον ὑφιστάμενες ἀστικὲς κυβερνήσεις δὲν διαλύονταν, διὰ τῆς δολιοφθορᾶς, ἀνατροπῆς ἢ κατακτήσεως. Οἱ ἐργάτες ἔπρεπε νὰ γίνουν τὰ πιόνια τῆς κομμουνιστικῆς ἀριστοκρατίας, ἄλλως ὁ «καθαρὸς» παράδεισος τοῦ «ἐπιστημονικῶς» σκεπτομένου καὶ σχεδιάζοντος σοσιαλισμοῦ, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῆ. Ἔτσι, ἡ αὐθεντία τοῦ κόμματος δὲν ἔπρεπε νὰ ἀμφισβητῆται. Στὴν πραγματικότητα, τὸ κόμμα ἦταν ἡ νέα «Θρησκεία» τοῦ ὑλισμοῦ, ποὺ ἀπαιτοῦσε ἀπεριόριστη πίστι καὶ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, γιατί, ἔλεγαν οἱ νέοι διδάσκαλοι, ὁ κομμουνισμὸς εἶναι μιὰ πίστις ποὺ λατρεύει τὴν ἴδια τὴν ἀνθρωπότητα. Μιὰ πίστις μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν πατρίδα, μεγαλύτερη ἀπὸ μιὰ χώρα. Πράγματι, ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε μόνο στοὺς ἡγέτες τοῦ Κρεμλίνου μποροῦσε νὰ ἀνατεθῆ ἡ διεύθυνσίς της.

Τὸ πλάτος καὶ τὸ βάθος τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν ἦταν εὔκολο νὰ συλληφθῆ, γιατὶ οἱ κομμουνισταὶ ἐτολμοῦσαν τὴν ἀναθεώρησι τῆς ἱστορίας τῆς ἴδιας ἀπὸ τὶς

βάσεις της. Δύο φορές, τὸ 1864 καὶ τὸ 1889, οἱ πρῶτοι κομμουνισταὶ καὶ σοσιαλισταὶ εἶχαν προσπαθήσει νὰ ἱδρύσουν μιὰ διεθνῆ ὀργάνωσι καὶ νὰ συνενώσουν τὶς ὁμάδες τους σὲ μιὰ μαχητικὴ δύναμι. Αὐτὲς ἦταν ἡ Α' καὶ ἡ Β' Διεθνής. 'Αλλὰ καὶ στὶς δύο περιπτώσεις οἱ διαφωνίες γιὰ τὴν ἀκολουθητέα τακτικὴ καὶ ἡ ἀτελὴς κατανόησις τῆς μαρξιστικῆς θεωρίας, ὡδήγησαν στὴν ἀποτυχία. Οἱ παλαιοὶ σοσιαλισταί — ποὺ ἦταν πολλοί — , μὲ τὸν ὅρο «μεταρρύθμισις» ἐννοοῦσαν λιγώτερες ὧρες ἐργασίας, καλύτερους μισθοὺς καὶ συνθῆκες ἐργασίας, κοινοκτημοσύνη — ὄχι ὅμως καὶ τὴν ἐκρίζωσι ὁλόκληρης τῆς παλαιᾶς κοινωνίας.

Τὸ σοσιαλιστικὸ κόμμα τῆς 'Αμερικῆς ἱδρύθηκε τὸ 1901 καὶ κατεσπαράσσετο ἀπὸ τὶς διαμάχες, ὅπως ὅλα τὰ πρὸ αὐτοῦ σοσιαλιστικὰ κόμματα. Οἱ ἀφορμὲς τῶν ἐνδοκομματικῶν ἐρίδων συνίσταντο, κυρίως, στὶς βασικὲς διαφορὲς περὶ τοῦ ἐὰν ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιηθοῦν κοινοβουλευτικὲς μέθοδοι ἢ βία γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ ὑφισταμένου καθεστῶτος.

Τὸ 1916 οἱ σοσιαλισταὶ τῆς ἀριστερᾶς ἵδρυσαν τὸν Σοσιαλιστικὸ Προπαγανδιστικὸ Σύνδεσμο, ὁ ὁποῖος εἰσηγήθηκε τὸ πρόγραμμα τοῦ ρωσικοῦ μπολσεβικισμοῦ γιὰ τοὺς 'Αμερικανοὺς σοσιαλιστάς, πολὺ πρὶν τῆς μπολσεβικικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Νοεμβρίου 1917. Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1919 σοσιαλισταὶ ποὺ διαφωνοῦσαν μὲ τὴν ἡγεσία τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος, ἄρχισαν νὰ ἐργάζωνται γιὰ νὰ καταλάβουν τὴν ἐξουσία. Μιὰ ὁμάδα, μὲ τὴν ἐφημερίδα της «'Επαναστατικὴ 'Εποχή», ζητοῦσε μιὰ ἔκτακτο σύγκλησι τῆς ἐθνοσυνελεύσεως γιὰ τὴν ἀναδιοργάνωσι τῆς πολιτικῆς τοῦ κόμματος καὶ τῆς τακτικῆς του. Ἂν οἱ ἀριστεροὶ δὲν κατώρθωναν νὰ ἠγηθοῦν τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος, ἐσκόπευαν νὰ τὸ διαλύσουν.

Ὅταν ἱδρύθηκε ἡ Γ' Διεθνής, οἱ 'Αμερικανοὶ προ - μπολσεβῖκοι ἀνέκτησαν τὸ ἠθικό τους. Οἱ ἀντιπρόσωποί τους εἶχαν πάει στὴ Μόσχα καὶ εἶχαν ἐπιδοκιμάσει τὸ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖο εἶχε ἤδη ἑτοιμάσει ὁ Λένιν. Τὸ μανιφέστο τῆς Γ' Διεθνοῦς ἔλεγε :

«'Εμεῖς, οἱ κομμουνισταί, ἀντιπρόσωποι τοῦ ἐπαναστατικοῦ προλεταριάτου τῶν διαφόρων χωρῶν τῆς Εὐρώπης, 'Αμερικῆς καὶ 'Ασίας ποὺ συγκεντρωθήκαμε στὴν Σοβιετικὴ Μόσχα, νομίζομεν καὶ θεωροῦμεν τοὺς ἑαυτούς μας ὡς ὁπαδοὺς καὶ ἀγωνιστὰς τῆς ὑποθέσεως... Εἶναι καθῆκον μας τώρα νά... ἐπισπεύσωμεν τὴν νίκην τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως σὲ ὅλο τὸν κόσμο».

'Απὸ τὰ περιώνυμα «21 ἄρθρα» ποὺ ἐψήφισε ἡ Γ' Διεθνής, τὸ ἄρθρον 16 ἔγραφε :

«Ὅλες οἱ ἀποφάσεις τῶν συνελεύσεων τῆς Γ' Διεθνοῦς καθὼς ἐπίσης καὶ οἱ ἀποφάσεις τῆ 'Εκτελεστικῆς 'Επιτροπῆς εἶναι ὑποχρεωτικὲς γιὰ ὅλα τὰ κόμματα ποὺ μετέχουν τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς».

Οἱ 'Αμερικανοὶ σοσιαλισταὶ τῆς ἀριστερᾶς υἱοθέτησαν τὸ πρόγραμμα τῆς Γ' Διεθνοῦς. Οἱ δεξιοὶ καὶ οἱ ἀριστεροὶ τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος ἑτοιμάσθηκαν νὰ συγκρουσθοῦν. Ὁ Μόρις Χίλκοϊτ, τῶν δεξιῶν, ἔκαμε ἔκκλησι «πρὸς ἐκκαθάρισιν», ἐνῶ οἱ ἀριστεροὶ ἄρχισαν νὰ προκαλοῦν. Ἡ ἐθνικὴ ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος ἀπέπεμψε περὶ τὰ 40.000 μέλη του, γιατὶ τὰ θεώρησε ὅτι ἀνῆκαν σὲ διασπαστικὲς δυνάμεις στὴν ὑπόθεσι τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Οἱ σοσιαλισταὶ τῆς ἀριστερᾶς διαιρέθηκαν δὲ δυὸ ὁμάδες καὶ ἐμάχοντο μεταξύ των, διαφωνοῦντες περὶ τῆς ἀκολουθητέας τακτικῆς. Ἡ μιὰ ὁμάδα ἤθελε νὰ ἱδρυθῆ ἀμέσως τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα 'Αμερικῆς. Ἡ πλειοψηφία εὐνοοῦσε τὴν κατάληψι τῆς ἡγεσίας τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος. Παρὰ τὴν διαίρεσι οἱ ἀριστεροὶ βγῆκαν νικηταὶ στὶς ἐκλογὲς τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος, τὴν ἄνοιξι τοῦ 1919, ἀλλὰ ὅταν συγκροτήθηκε μιὰ ἔκτακτη ἐθνοσυνέλευσις τὸν Αὔγουστο στὸ Σικάγο, ἡ νόμιμη ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ ἀρνήθηκε νὰ παραχωρήση τὴ θέσι της στοὺς ἀριστερούς.

(Συνεχίζεται)

ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

Ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Πρὶν ἀκόμα τὸ ρολόϊ δείξη τὴν ὥρα ποὺ ὥριζε ὁ ὑποδιοικητὴς, βρισκόμαστε στὸ γραφεῖο ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας. Ὅπως περιμέναμε, ἐσχολιάζαμε καὶ διερωτώμεθα σὲ τὶ ἀποσκοποῦσε ἡ διαταγή. Ὁ ὑπαστυνόμος Γιαννόπουλος ἤξερε μὰ σιωποῦσε. Ὅπου στὸ τέλος μᾶς εἶπε :

— Θὰ πᾶμε σὲ κάποια δουλειὰ ποὺ θὰ εἶναι καὶ ὁ ὑποδιοικητής μαζί μας.

Ὅλοι καταλάβαμε πὼς πρόκειται γιὰ ἐπικίνδυνη ἀποστολή, ἀφοῦ θὰ μᾶς συνώδευε ὁ ἀστυνόμος Μπουραντᾶς ποὺ ἦταν ριψοκίνδυνος καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ ἀναμιγνύεται σὲ σοβαρὲς ὑποθέσεις.

Πάνω στὴν ὥρα μπῆκε καὶ ὁ ἀστυνόμος στὸ γραφεῖο, εὐθυτενὴς καὶ μᾶς εἶπε γελαστὸς ὅπως πάντα :

—Ὅπως βλέπω ἀκριβεῖς στὸ ραντεβοῦ μας. Θὰ ἐκστρατεύσωμε σήμερα γιὰ νὰ πιάσωμε τὸν περιβόητο Χαρτσᾶ. Σᾶς συνιστῶ μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ μὴ ἔχωμε θύματα. Πᾶμε παιδιά.

Μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ ἀστυνόμου σκαρφαλώσαμε ὅλοι πάνω στὴ χάρλεϋ, τὴ μοτοσυκλέττα τοῦ τμήματος ποὺ ἐστάθμευε στὴν εἴσοδο.

— Γιὰ τὴν Ἀθήνα, εἶπε ὁ ὑποδιοικητὴς στὸν ὁδηγὸ τῆς μηχανῆς ἀστυφύλακα Σαμπατακάκη, στὴν ὁδὸν Ἀχαρνῶν, στὴ διοίκησι τῆς Χωροφυλακῆς.

Ἡ περιφέρεια ποὺ θὰ δρούσαμε ἦταν στὴν δικαιοδοσία τῆς Χωροφυλακῆς καὶ γιὰ νὰ μὴ προκληθοῦν παρεξηγήσεις, ζήτησε ὁ ἀστυνόμος τυπικῶς τὴν ἄδεια καὶ μιὰ μικρὴ ἐνίσχυσι ἀπὸ τὸν διοικητή, ποὺ εὐχαρίστως διέθεσε τὸν ἐνωμοτάρχη Σταμάτιον Σταματίου καὶ τρεῖς χωροφύλακες. Ὁ ἐνωματάρχης μὲ τοὺς ἄνδρες του μπῆκαν μαζὶ μὲ τὸν ἀστυνόμο Μπουραντᾶ σ' ἕνα ἀγοραῖο μαῦρο κλειστὸ αὐτοκίνητο, κ' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι μὲ τὴ μοτοσυκλέττα τοῦ τμήματος, καμουφλαρισμένοι πίσω του, ὅπως μᾶς καθωδήγησε ὁ ἀστυνόμος, γιατὶ ἡ χάρλεϋ ἦταν γνωστὴ στοὺς κακοποιοὺς καὶ ὁ παμμπόνηρος Χαρτσᾶς θὰ τὴν ἀνεγνώριζε ἀπὸ μακρυά.

Ὁ ἀστυνόμος ἔδωσε τὸ σύνθημα καὶ ξεκινήσαμε ἀπὸ τὴν διοίκησι Χωροφυλακῆς γιὰ τὸ κέντρο τοῦ Μιχάλη Γκραβαρᾶ στὴν ὁδὸ Λιοσίων. Ὅταν φθάσαμε λίγα μέτρα πρὸ τοῦ κέντρου εἶδε ὁ ἀστυνόμος τὸν Χαρτσᾶ νὰ κάθεται ξένοιαστος σ' ἕνα τραπέζι στὸ πεζοδρόμιο, ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρο.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ Χαρτσᾶ δὲν θὰ μᾶς ξεφύγης, ψιθύρισε καὶ διατάσσει τὸν ὁδηγὸ νὰ σταματήση. Μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα κατέβηκε μὲ τοὺς χωροφύλακες ὅπως κι' ἐμεῖς ποὺ βρισκόμαστε πίσω τους.

— Τὸ νοῦ σας παιδιά, ὁ Χαρτσᾶς εἶναι στὰ χέρια μας, προσέχετε μὴ σκοτώση κανένα μας, εἶπε ὁ ἀστυνόμος.

Μὲ τὰ περίστροφα στὰ χέρια πήραμε θέσεις καὶ προχωρήσαμε ὅλοι μαζὶ κατ' ἐπάνω του. Ὅταν ὁ Χαρτσᾶς μᾶς ἀντελήφθη, χωρὶς νὰ χάση τὴν ψυχραιμία του, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του, μπῆκε στὸ κέντρο καὶ μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ σβελτάδα του, πήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο κι ἀπ' ἐκεῖ τὸν λιθόκτιστο τοῖχο ποὺ χωρίζει τὸ κέντρο ἀπὸ τοὺς ἀμπελῶνες, ὠχυρώθηκε πίσω του καὶ ἄρχισε νὰ μᾶς πυροβολῆ.

Ὅταν τέλος εἶδε πὼς εἶχε κυκλωθῆ, ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ ὀχυρό του καὶ σὰν σίφουνας ἄρχισε νὰ τρέχη ἀνάμεσα στ' ἀμπέλια. Ἡλιοβασίλεμμα κι' ὁ στόχος δύσκολος γιὰ τὸν Χαρτσᾶ ποὺ μὰς πυροβολοῦσε τρέχοντας γιὰ νὰ ξεφύγη τὴ σύλληψι ἢ καὶ τὸ θάνατο.

Μιὰ σωστὴ μάχη ἀνοίχθηκε μεταξύ μας. Ἂν θέλαμε μπορούσαμε νὰ τὸν σκο-

τώσουμε, μὰ ὁ Χαρτσᾶς ἔπρεπε νὰ πέση ζωντανὸς στὰ χέρια μας. Μὲ τοὺς πυροβολισμοὺς οἱ χωριάτες βγῆκαν ἀπ' τὶς καλύβες τους καὶ παρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία τὴ συμπλοκή. Μὰ ὁ Χαρτσᾶς ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχη σὰν ἀστραπή, ἔτσι ποὺ νὰ βρεθῆ σὲ ἀρκετὰ μεγάλη ἀπόστασι. Ξαφνικὰ τὸν βλέπομε νὰ σταματᾶ, νὰ πετᾶ κάποιο ἀντικείμενο καὶ νὰ μᾶς κάνη νέα ἐπίθεσι. Ὁ κίνδυνος τώρα γιὰ μᾶς ἦταν μεγαλύτερος γιατὶ τὸν εἴχαμε κατὰ πολὺ πλησιάσει, πυροβολοῦντες συνεχῶς.

Ἐκεῖνος τότε ἄρχισε καὶ πάλι νὰ τρέχη μὰ ξαφνικὰ τὸν βλέπομε νὰ πέφτη.

— Σίγουρα τὸν σκοτώσαμε, εἶπα στὸν ὑπαστυνόμο Γιαννόπουλο, ποὺ βρισκόταν πλάϊ μου, κι' ἔτρεξα κατ' ἐπάνω του.

— Πρόσεξε, μοῦ φωνάζει ὁ Γιαννόπουλος, εἶναι ὕπουλος, θὰ σὲ σκοτώση!

Τί εἶχε συμβῆ; Ὁ Χαρτσᾶς εἶχε μπερδευτῆ στὰ ἀγκαθωτὰ σύρματα τοῦ φράκτου κι' ἀγωνιζόταν νὰ ξεμπλεχτῆ. Μόλις μὲ ἀντιλήφθηκε, τὸν εἶδα νὰ κάνη μιὰ ὕποπτη κίνησι τοῦ χεριοῦ του, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τραβήξη κάτι ἀπὸ τὴ μέση του. Μὰ πρὶν προλάβη βρέθηκα κοντά του καὶ τοῦ ἔδωσα ἕνα γερὸ κτύπημα στὸ κεφάλι μὲ τὴ λαβὴ τοῦ περιστρόφου μου. Ἔτσι ὁ τρομερὸς Χαρτσᾶς, ζαλισμένος κι' αἱμόφυρτος, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ἀντισταθῆ καὶ τοῦ πέρασα τὶς χειροπέδες.

Ἐν τῷ μεταξὺ κατέφθασαν καὶ οἱ ἄλλοι συνάδελφοί μου. Τώρα πιὰ ὁ Χαρτσᾶς ἦταν ἀκίνδυνος.

Κατὰ τὴ σωματικὴ ἔρευνα τοῦ βρήκαμε ἕνα περίστροφο κι' ἕνα δίκοπο μαχαίρι.

Κατόπιν ρωτήσαμε τὸν Χαρτσᾶ τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ πέταξε.

— Περίστροφο, μᾶς ἀπάντησε.

Πράγματι ἐπιστρέφοντας τὸ βρήκαμε κάτω ἀπὸ ἕνα κλῆμα. Μετὰ μπήκαμε στὸ αὐτοκίνητο ποὺ μᾶς περίμενε καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸν Πειραιᾶ μὲ δέσμιο τὸν θρυλικὸ Χαρτσᾶ.

Τὴν ἑπομένη μὲ ἰσχυρὴ συνοδεία ὁ Χαρτσᾶς ὡδηγήθηκε στὸν Α' ἀνακριτὴ Πειραιῶς, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὴν ἀπολογία του, διέταξε τὴν προφυλάκισί του στὶς φυλακὲς Συγγροῦ.

Ὅταν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1944 ἔφυγαν οἱ Ναζὶ ἀπὸ τὴ χώρα μας καὶ ἦλθε ὁ μαῦρος Δεκέμβριος, οἱ ξενοκίνητοι συμμορῖτες ἔβαλαν φωτιὰ στὶς φυλακὲς καὶ πῆραν μαζί τους τοὺς καταδίκους γιὰ νὰ τοὺς χρησιμοποιήσουν στὸ ἀπαίσιο ἔργο τους, στὴν καταστροφὴ καὶ τὸν ὄλεθρο καὶ σ' ὅ,τι ἀπέμεινε ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ τὴν κατοχή. Τότε καὶ ὁ Χαρτσᾶς ξαναβρῆκε τὴν ἐλευθερία του, ἀπέφευγε ὅμως νὰ κυκλοφορῆ ἀκόμα καὶ ὅταν ἀπεκατεστάθη ἡ τάξις, γιατὶ φοβόταν μὴ ξαναπιαστῆ. Στὶς 16-11-1945 ξαναγύρισε στὶς παλιὲς γνώριμές του περιοχές. Φαίνεται πὼς εἶχε νὰ καθαρίση κάποιους ἐκκρεμεῖς λογαριασμοὺς μὲ τοὺς Κρεοῦζο Πέτρο, Λοβέρδο Σπυρίδωνα καὶ Μαντᾶν Ἀλέξανδρο.

Εἶχε σουρουπώσει ὅταν προχωροῦσε μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθῆ κανεὶς στὴ λεωφόρο Χατζηκυριακοῦ. Ὅλως τυχαίως βρέθηκαν στὸ δρόμο του οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζητοῦσε. Ὅπως περπατοῦσαν ξένοιαστοι καὶ συζητοῦσαν, ἄδειασε ὁ Χαρτσᾶς τὶς σφαῖρες τοῦ περιστρόφου του ἐπάνω τους. Οἱ δύο πρῶτοι ἔπεσαν ἀμέσως νεκροὶ καὶ ὁ τρίτος τραυματίσθηκε θανάσιμα.

Ἔφυγε τρέχοντας γιὰ νὰ ξεφύγη τὴ σύλληψι μὰ σὲ μιὰ πάροδο τῆς λεωφόρου, τὴν ὁδὸ Βύρωνος, συνάντησε κάποιον ἄγνωστο, τὸν Τσελεμεντῆ Ἀνδρέα καὶ τὸν τραυμάτισε κι' αὐτὸν θανάσιμα.

— Αὐτὸν τὸν πυροβόλησα γιατὶ νόμισα πὼς ἦταν συγγενὴς τῶν ἄλλων, δικαιολογήθηκε ὅταν πιάστηκε ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια.

Ὁ ἀπολογισμὸς ἐκείνης τῆς ἡμέρας του ἔκλεισε μὲ δυὸ φόνους καὶ δυὸ θανασίμους τραυματισμούς, τελείωσε ὅμως μαζὶ καὶ ἡ ἐγκληματικὴ δρᾶσις του, γιατὶ ὁ τρομοκράτης τοῦ λιμανιοῦ Χαρτσᾶς κλείστηκε πλέον γιὰ πάντα στὶς φυλακές, καταδικασθεὶς σὲ θάνατο.

Γ. ΔΟΥΚΑΚΗΣ

Ο ΝΕΟΣ ΚΩΔΙΞ
ΟΔΙΚΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΟΧΗΜΑΤΑ

Ἄρθρον 36.

Συστήματα τροχοπεδήσεως αὐτοκινήτων, ἠλεκτροκινήτων μετὰ κεραίας, μοτοσυκλεττῶν, μοτοποδηλάτων καὶ ρυμουλκουμένων.

2. Ρυμουλκούμενα ὀχήματα:

Ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι ἐφωδιασμένα διὰ συστήματος πεδήσεως εὐκόλως ἢ αὐτομάτως ρυθμιζομένου καὶ ἐπενεργοῦντος ἐφ' ὅλων τῶν τροχῶν, τιθεμένου δὲ εἰς ἐνέργειαν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ὁδηγοῦ.

Τὸ σύστημα πεδήσεως δέον νὰ καθιστᾷ ἐπίσης δυνατὴν τὴν πέδησιν τοῦ ὀχήματος ἐν πλήρει φόρτῳ, ἐν σταθμεύσει καὶ εἰς περίπτωσιν ἀπουσίας τοῦ ὁδηγοῦ ἐπὶ ὁδοῦ κλίσεως μέχρις 20% καὶ ξηροῦ καταστρώματος.

Πέδαι δρῶσαι αὐτομάτως ἢ τιθέμεναι εἰς ἐνέργειαν ἐκ τοῦ ρυμουλκοῦ δέον, εἰς περίπτωσιν ἀποσπάσεως (λύσεως) τοῦ ρυμουλκουμένου, νὰ δύνανται νὰ ἀκινητοποιῶσιν τὸ ὄχημα τοῦτο αὐτομάτως καὶ ἐπὶ ὁδοῦ κλίσεως μέχρις 20%.

Τῆς ἀνωτέρω ὑποχρεώσεως ἐξαιροῦνται τὰ μονοαξονικὰ ρυμουλκούμενα μικτοῦ βάρους μικροτέρου τῶν 750 χιλιογράμμων καὶ ἂν τὸ βάρος αὐτῶν εἶναι ἔλασσον τοῦ ἡμίσεος τοῦ βάρους τοῦ ρυμουλκουμένου αὐτοκινήτου, ἄνευ φόρτου.

3. Μοτοσυκλέτται καὶ μοτοποδήλατα:

Ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι ἐφωδιασμένα διὰ δύο συστημάτων πεδήσεως ἀνεξαρτήτων ἀλλήλων, ἐπενεργούντων ἑκάστου ἐφ' ἑκατέρου τῶν τροχῶν. Ἐπὶ συμμετρικῶν τρικύκλων τὰ συστήματα πεδήσεως ἐπενεργοῦσι τὸ μὲν ἓν ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου τροχοῦ δὲ τὸ ἕτερον ἐπὶ τῶν λοιπῶν.

4. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν θέλουσι ρυθμισθῆ τὰ τεχνικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν συστημάτων πεδήσεως, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη σχετικὴ λεπτομέρεια.

Ἄρθρον 37.

Σύστημα φωτισμοῦ καὶ ὀπτικῆς σημάνσεως ὀχημάτων.

1. α) Τὰ αὐτοκίνητα καὶ ἠλεκτροκίνητα μετὰ κεραίας, αἱ μοτοσυκλέτται καὶ τὰ μοτοποδήλατα ἐπιβάλλεται νὰ φέρωσι φῶτα ἐνδεικτικὰ τῆς θέσεως τούτων (φῶτα θέσεως-μικρά), ἔμπροσθεν μὲν λευκὰ ἢ κίτρινα, ὄπισθεν δὲ ἐρυθρά.

β) Τὰ ρυμουλκούμενα ὀχήματα ἐπιβάλλεται ὅπως φέρωσιν ἔμπροσθεν μὲν ἀντανακλαστῆρας λευκοῦ φωτός, ὄπισθεν δὲ φῶτα ἐρυθρά.

γ) Πάντα τὰ ἀνωτέρω ὀχήματα ἐπιβάλλεται νὰ φέρωσιν εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος αὐτῶν ἀντανακλαστῆρας ἐρυθροῦ φωτός.

δ) Τὰ αὐτοκίνητα, ἠλεκτροκίνητα μετὰ κεραίας καὶ αἱ μοτοσυκλέτται ἐπιβάλλεται ἐπίσης ὅπως φέρωσι φανοὺς λευκοῦ, κιτρίνου ἢ λευκοκιτρίνου φωτός, ἐντάσεως ἐξασφαλιζούσης τὸν ἐπαρκῆ φωτισμὸν τῆς ὁδοῦ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν κατὰ τὴν κατεύθυνσιν τῆς πορείας των (φῶτα πορείας—μεγάλα), καὶ ὅστις νὰ δύναται νὰ καθίσταται διὰ καταλλήλου χειρισμοῦ ἀντιθαμβωτικὸς (φῶτα διασταυρώσεως—μεσαῖα).

Ἐπιτρέπεται ὅπως τὰ αὐτὰ ὡς ἄνω ὀχήματα φέρωσι φανοὺς ὁμίχλης ἀντιθαμ-

βωτικούς, φανοὺς λευκοῦ ἀντιθαμβωτικοῦ φωτός, χρησιμοποιουμένους μόνον κατὰ τὴν ὀπισθοδρόμησιν τοῦ ὀχήματος, ὡς καὶ προβολεῖς, ὧν ἡ χρῆσις ἐπιτρέπεται κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 85 τοῦ παρόντος ὁριζόμενα.

ε) Τὰ μοτοποδήλατα ἐπιβάλλεται νὰ φέρωσι μόνον φανοὺς μετρίας ἐντάσεως, τῶν ἀποχρώσεων τῆς προηγουμένης παραγράφου.

2. Ὁμοίως ἐπιβάλλεται ὅπως:

α) Τὰ αὐτοκίνητα, τὰ ἠλεκτροκίνητα μετὰ κεραίας, αἱ μοτοσυκλέτται καὶ τὰ ρυμουλκούμενα φέρωσιν ἐρυθρὰ φῶτα ὁρατὰ ἐκ τῶν ὄπισθεν ἀνάπτοντα αὐτομάτως, ὅτε γίνεται χρῆσις τοῦ συστήματος τροχοπεδήσεως, ὡς καὶ φωτεινοὺς δείκτας πορείας, ἐξαιρέσει τῶν διτρόχων μοτοσυκλεττῶν καὶ ἀσυμμέτρων τριτρόχων. Τὰ χαρακτηριστικὰ ἐν γένει τῶν δεικτῶν πορείας δύναται νὰ ὁρίζωνται δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν.

β) Τὰ αὐτοκίνητα μεγάλων διαστάσεων φέρωσι φῶτα ἐνδεικτικὰ τοῦ ὄγκου των, λευκὰ ἔμπροσθεν καὶ ἐρυθρὰ ὄπισθεν, τὰ δὲ ρυμουλκούμενα μόνον ἐρυθρὰ ὄπισθεν, ὡς καὶ ἀνταναικλαστῆρας πορτοκαλλοχρόου φωτὸς ἐπὶ τῶν πλευρῶν.

γ) Ἡ ὄπισθεν πινακὶς ἀριθμοῦ κυκλοφορίας φωτίζεται ἐπαρκῶς διὰ λευκοῦ φωτός, μὴ ἀπ' εὐθείας ὁρατοῦ ὑπὸ τοῦ ἀκολουθοῦντος ὁδηγοῦ ἄλλου ὀχήματος.

3. Αἱ κύριαι φωτιστικαὶ συσκευαὶ τῶν αὐτοκινήτων καὶ τῶν ρυμουλκουμένων (φανοὶ πορείας, θέσεως, ὄγκου καὶ πεδήσεως) ἐπιβάλλεται ὅπως:

α) Τοποθετοῦνται κατὰ ζεύγη καὶ συμμετρικῶς.

β) Ἀποδίδωσι φῶς τῆς αὐτῆς ἐντάσεως καὶ χροιᾶς.

γ) Ἀνάπτωσι καὶ σβέννυνται συγχρόνως κατὰ ζεύγη.

δ) Εἶναι σταθερῶς τοποθετημέναι ἐπὶ τῶν ὀχημάτων.

ε) Νὰ εἶναι πάντοτε εἰς κατάστασιν ἀμέσου χρήσεως καὶ ἀρίστης λειτουργίας, οἱ δὲ φανοὶ πορείας νὰ ρυθμίζωνται ὥστε τὸ φῶς των νὰ ἐκπέμπηται κατὰ τὰς τεχνικῶς ὀρθὰς κατευθύνσεις, ὡς πρὸς τοὺς ἀντιθέτους βαίνοντας.

4. Ἐπὶ παντὸς ὀχήματος ἀπαγορεύεται ἡ τοποθέτησις οἱασδήποτε φωτεινῆς ἐπιγραφῆς ἢ διαφημίσεως ἢ τοιαύτης δι' ἀνταναικλωμένου φωτός, ἂν ἐξ αὐτῆς προκαλῆται εἰς τοὺς ὁδηγοὺς τῶν ἄλλων ὀχημάτων ἢ εἶναι δυνατὸν νὰ προκληθῇ σύγχυσις πρὸς τὰ ὁδικὰ ἢ τὰ φωτεινὰ ἐν γένει σήματα κυκλοφορίας.

Ἄρθρον 38.

Ἠχητικὰ ὄργανα.

Τὰ αὐτοκίνητα καὶ ἠλεκτροκίνητα μετὰ κεραίας ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι ἐφωδιασμένα δι' ἠχητικοῦ ὀργάνου ἱκανῆς ἐντάσεως, ἥσσονος δὲ τοιαύτης αἱ μοτοσυκλέτται καὶ τὰ μοτοποδήλατα, ἀπαγορευομένης πάντως τῆς χρήσεως σαλπίγγων ἐναλλασσομένου ἤχου, σειρήνων καὶ συρικτρῶν.

Εἰς τὰ ὀχήματα ἐν γένει τῆς Ἀστυνομικῆς καὶ Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας ὡς καὶ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν, ἐπιτρέπεται ὅπως φέρωσιν ἠχητικὰ ὄργανα συναγερμοῦ ἢ σειρῆνας.

Ἄρθρον 39.

Ἐξαρτήματα καὶ βοηθητικὰ ὄργανα.

α) Σιγαστῆρες: Τὰ αὐτοκίνητα, αἱ μοτοσυκλέτται καὶ τὰ μοτοποδήλατα ἐπιβάλλεται ὅπως φέρουν σύστημα ἐξαγωγῆς καυσαερίων κατάλληλον νὰ μειώνῃ τὸν ἐξ αὐτῶν προερχόμενον θόρυβον καὶ νὰ ἀποκλείῃ τὴν εἰσροὴν τούτων ἐντὸς τοῦ ἀμαξώματος.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν ρυθμίζεται πᾶσα ἀναγκαία τεχνικὴ λεπτομέρεια διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς προκειμένης διατάξεως.

β) Σύστημα ὀπισθοδρομήσεως: Ἅπαντα τὰ αὐτοκίνητα καὶ αἱ μοτοσυκλέτται,

βάρους ἐν κενῷ ἀνωτέρου τῶν 350 χιλιογράμμων, ἐπιβάλλεται ὅπως εἶναι ἐφωδιασμένα διὰ συστήματος κινήσεως τοῦ ὀχήματος καὶ πρὸς τὰ ὄπισθεν.

γ) Σφῆνες ἀναστολῆς κυλίσεως: Αὐτοκίνητα καὶ ρυμουλκούμενα μικτοῦ βάρους μείζονος τῶν δύο καὶ ἡμίσεος τόννων ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι ἐφωδιασμένα διὰ καταλλήλων σφηνῶν ἀναστολῆς κυλίσεως.

δ) Συστήματα διὰ τὴν λῆψιν σημάτων: Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν δύναται νὰ ἐπιβάλλεται ὅπως αὐτοκίνητα ἢ συρμοὶ μήκους πλέον τῶν 10 μέτρων ἐφοδιασθῶσι διὰ συστημάτων ὑποβοηθούντων τὴν λῆψιν τῶν σημάτων τῶν ὁδηγῶν τῶν ἀκολουθούντων ὀχημάτων.

Ἄρθρον 40.

Ὁρατότης.

Τὰ ὀχήματα ἐν γένει ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι κατασκευασμένα κατὰ τρόπον παρέχοντα ὁρατότητα ἐξασφαλίζουσαν ἀσφαλῆ ὁδήγησιν. Τὰ αὐτοκίνητα, αἱ μοτοσυκλέτται καὶ τὰ μοτοποδήλατα, ὡς καὶ τὰ ἠλεκτροκίνητα μετὰ κεραίας, ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι ἐφωδιασμένα δι' ἑνὸς τοὐλάχιστον κατόπτρου, ἐξασφαλίζοντος τὴν ὁρατότητα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ὄπισθεν τοῦ ὀχήματος.

Οἱ ὑαλοπίνακες τούτων ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι ἀπολύτως διαφανεῖς, τοιαύτης δὲ κατασκευῆς, ὥστε νὰ μὴ παραμορφῶνται τὰ δι' αὐτῶν ὁρώμενα ἀντικείμενα, ἐν περιπτώσει δὲ θραύσεως νὰ μὴ μεταβάλλωνται εἰς αἰχμηρὰ τεμάχια.

Εἰδικώτερον ὁ ἀνεμοθώραξ ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι ἐξ ὑάλου, ἐπιτρεπούσης τὴν ὁρατότητα καὶ εἰς περίπτωσιν διαρραγῆς της, νὰ φέρῃ δὲ ὑαλοκαθαριστῆρας ἐξασφαλίζοντας διὰ τῆς λειτουργίας των ἐπαρκῆ ὁρατότητα.

Ἄρθρον 41.

Ἐπίσωτρα καὶ συστήματα ἀναρτήσεως.

Τὰ αὐτοκίνητα, τὰ ρυμουλκούμενα, αἱ μοτοσυκλέτται, τὰ μοτοποδήλατα, ὡς καὶ τὰ ἠλεκτροκίνητα μετὰ κεραίας, ἐπιβάλλεται ὅπως φέρωσιν ἐπὶ τῶν τροχῶν ἐλαστικὰ ἐπίσωτρα μετὰ ἀεροθαλάμου ἢ ἕτερα ἀναλόγου ἐλαστικότητος.

Τὰ ἀνωτέρω ὀχήματα, πλὴν τῶν μοτοποδηλάτων, ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι ἐφωδιασμένα δι' ἑνὸς εὐκάμπτου συστήματος ἀναρτήσεως τῶν τροχῶν.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ὅπως ὀχήματα εἰδικῆς χρήσεως φέρωσι καὶ ἕτερον εἶδος ἐπισώτρων ἢ τροχῶν, ἂν ἐξ αὐτῶν δὲν προκαλῆται φθορὰ τοῦ καταστρώματος τῆς ὁδοῦ, ὡς καὶ νὰ ἀπαλλαγῶσι τῆς ὑποχρεώσεως νὰ φέρωσι τὸ ἄνω σύστημα ἀναρτήσεως τῶν τροχῶν.

Ἄρθρον 42.

Θέσις ὁδηγοῦ.

Ἡ θέσις τοῦ ὁδηγοῦ παντὸς ὀχήματος ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι εὐρύχωρος, ὥστε νὰ ἐπιτρέπῃ εὐχέρειαν χειρισμῶν. Ἂν ἡ θέσις τοῦ ὁδηγοῦ εἶναι εἰς τὸ δεξιὸν μέρος σημειοῦται δι' ἐρυθροῦ χρώματος ἐπὶ τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς τοῦ ἀμαξώματος τοῦ αὐτοκινήτου καὶ εἰς τὸ ἀριστερὸν αὐτῆς τὸ κεφαλαῖον γράμμα τῆς ἑλληνικῆς ἀλφαβήτου Δ, διαστάσεων 20 τοὐλάχιστον ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Προκειμένου περὶ συρμῶν ἢ ρυμουλκουμένου ὀχήματος τὸ Δ σημειοῦται εἰς τὸ τελευταῖον ὄχημα τοῦ συρμοῦ ἢ εἰς τὸ ρυμουλκούμενον.

Ἄρθρον 43.

Στοιχεῖα ἀναγνωρίσεως πλαισίου καὶ κινητῆρος.

Ἐπὶ παντὸς αὐτοκινήτου, μοτοσυκλέττας, ρυμουλκουμένου ὡς καὶ ἠλεκτροκινήτου μετὰ κεραίας, ἐπιβάλλεται ὅπως σημειοῦται ἐπὶ τοῦ πλαισίου ἢ τοῦ ἀμαξώματος τὸ ὄνομα τοῦ κατασκευαστοῦ, ὁ τύπος τοῦ ὀχήματος καὶ ὁ αὔξων ἀριθμὸς κα-

τασκευῆς τούτου, ἐπὶ δὲ τοῦ κινητῆρος ὁ τύπος αὐτοῦ καὶ ὁ ἀριθμὸς σειρᾶς κατασκευῆς.

Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καθορίζονται ἑκάστοτε αἱ λεπτομέρειαι ἐφαρμογῆς τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, ὡς καὶ ὁ τρόπος ἀναγνωρίσεως παλαιῶν αὐτοκινήτων, ὧν τὰ πλαίσια καὶ οἱ κινητῆρες στεροῦνται τῶν ἀνωτέρω χαρακτηριστικῶν.

Διὰ τῶν αὐτῶν ἀποφάσεων δύναται νὰ ἐπιβάλλεται ὅπως, ἐπὶ τῶν λεωφορείων, τῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων, τῶν τρικύκλων φορτηγῶν καὶ ρυμουλκουμένων, σημειοῦται ἐπὶ εἰδικῆς πινακίδος τὸ βάρος τοῦ πλαισίου, τὸ ὁλικὸν φορτίον πλαισίου καὶ τὸ μέγιστον ἐπιτρεπόμενον μικτὸν βάρος τοῦ ὀχήματος.

Ἄρθρον 44.

Ὅστις θέτει εἰς κυκλοφορίαν αὐτοκίνητον, ἠλεκτροκίνητον μετὰ κεραίας, μοτοσυκλέτταν, μοτοποδήλατον καὶ ρυμουλκούμενον κατὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 36-43 τοῦ παρόντος, τιμωρεῖται διὰ προστίμου πεντακοσίων ἕως τριῶν χιλιάδων μεταλλικῶν δραχμῶν ἢ διὰ κρατήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΘΕΣΙΣ ΕΙΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ ΟΧΗΜΑΤΩΝ

Ἄρθρον 45.

Ἔγκρισις τύπου.

Διὰ τὴν κυκλοφορίαν αὐτοκινήτων, μοτοσυκλεττῶν, μοτοποδηλάτων καὶ ρυμουλκουμένων, κατασκευαζομένων ἢ συναρμολογουμένων ἐν Ἑλλάδι, ἀπαιτεῖται προηγουμένη ἔγκρισις τοῦ τύπου αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν, ἥτις σημειοῦται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὰ κατὰ Νόμον ἔγγραφα μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος αὐτῶν.

Οἱ ὅροι καὶ αἱ προϋποθέσεις χορηγήσεως τῆς ἐγκρίσεως, ὡς καὶ εἰδικαὶ τεχνικαὶ προδιαγραφαὶ καθορίζονται δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν.

Ἄρθρον 46.

Ὀχήματα εἰσαγόμενα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

1. Τὰ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγόμενα παντὸς τύπου αὐτοκίνητα, μοτοσυκλέτται, μοτοποδήλατα, ἠλεκτροκίνητα μετὰ κεραίας καὶ ρυμουλκούμενα, ἐπιτρέπεται νὰ τεθοῦν εἰς κυκλοφορίαν ἐν Ἑλλάδι, ἂν ἐξ ἐλέγχου, διενεργουμένου ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν, διαπιστωθῇ ἡ πρὸς κυκλοφορίαν καταλληλότης αὐτῶν, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος.

2. Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν ρυθμίζονται τὰ τοῦ τρόπου ἐλέγχου τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγομένων ὀχημάτων, τὰ τῆς ὑποχρεώσεως τῶν εἰσαγομένων πρὸς ὑποβολὴν τεχνικῶν στοιχείων δι' αὐτά, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη ἀναγκαία λεπτομέρεια διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου.

3. Δι' ὁμοίων ἀποφάσεων δύναται νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ εἰσαγωγὴ ὡρισμένου τύπου ὀχήματος, ἂν κριθῇ ὅτι ἡ κατασκευὴ τούτου δὲν εἶναι σύμφωνος πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κώδικος, ἰδίᾳ τὰς ἀφορώσας τὰ συστήματα ἀσφαλείας καὶ ἀθορύβου λειτουργίας αὐτοῦ.

(Συνεχίζεται)

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
Η ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

«Μοναχικὸς ἔστιν ὁ ἔξωθεν τοῦ κόσμου καθήμενος
καὶ δεόμενος τοῦ Θεοῦ τυχεῖν τῶν μελλόντων ἀγαθῶν»
(Ἐπιγραφὴ πλακὸς τῆς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας)

Ἁπλῆ στὴν μεγαλοπρέπειά της ἡ ἱστορία τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τόσον ἁπλῆ ὅσον καὶ ἡ μορφὴ καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ τοπίου, ὅσον τὰ ἀσκητικὰ πρόσωπα ποὺ κατοικοῦν στὰς μονὰς καὶ τὰς σκήτας, στὰ κελλία καὶ τὰς καλύβας, στὰ «καθίσματα» καὶ στὰ «ἡσυχαστήρια». Κάπου στὰ 960, πιθανῶς τὸν μῆνα Ἰούλιον, ὁ στρατηγὸς Νικηφόρος Φωκᾶς τοῦ Βυζαντίου συγκέντρωσε στρατὸν καὶ στόλον στὰ Φύγαλα τῆς Μ. Ἀσίας, διὰ νὰ βαδίσῃ κατὰ τῆς Κρήτης καὶ ἀπαλλάξῃ τὴν Μεγαλόνησον ἀπὸ τοὺς Ἄραβας καὶ Σαρακηνοὺς πειρατάς, ποὺ ἐπὶ 150 περίπου ἔτη προέβαιναν σὲ κάθε εἴδους ἐξανδραποδισμοὺς καὶ καταστροφάς. Κατώρθωσε ὁ θεοσεβὴς ἐκεῖνος στρατηγὸς τῶν Βυζαντινῶν νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ ἐχθρικὰ στίφη, πλέον τῶν σαράντα χιλιάδων, καὶ τὴν 7ην Μαρτίου 961 νὰ κυριεύσῃ τὸν Χάνδακα—σημερινὸν Ἡράκλειον—ἀκολούθως δὲ νὰ ἀπελευθερώσῃ ὁλόκληρον τὸ νησὶ τοῦ Μίνωος καὶ νὰ τελέσῃ θρίαμβον στὸν Ἱππόδρομον τῆς Βασιλευούσης κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους. Κατὰ τὴν διάρκειαν ὅλην ἐκείνης τῆς ἐκστρατείας ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς εἶχε μαζί του τὸν μοναχὸν Ἀθανάσιον, ἄνδρα διαπρεπῆ περὶ τὰ ἐκκλησιαστικά, ποὺ ἐμόναζεν ἕως τὸ 960 στὸ περίφημον μοναστήριον «Κυμινᾶ» τῆς Θεσσαλονίκης. Ἀπεδόθησαν λοιπὸν οἱ θρίαμβοι τοῦ στρατοῦ τῶν Βυζαντινῶν στὰς ἱκεσίας τοῦ μοναχοῦ Ἀθανασίου, ὅτε, ὡς δεῖγμα εὐγνωμοσύνης, ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς ἀπεφάσισε νὰ ἀνεγείρῃ μεγάλην μονὴν ἐπὶ τοῦ Ἄθω. Ἀνηγέρθη τότε, κατὰ τὸ ἔτος 963, ἡ πρώτη μονὴ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἡ ὀνομασθεῖσα τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἡ ὁποία καὶ θεωρεῖται ὅτι ἔχει κτήτορα τὸν ὅσιον Ἀθανάσιον, τὸν ἀποκληθέντα Ἀθωνίτην. Ἀπὸ τὸ ἔτος τοῦτο ἀρχίζει ἡ μεγάλη Ἁγιορείτικη Πολιτεία καὶ μαζὶ ἡ χιλιετὴς ἱστορία τοῦ ὀρθοδόξου μεγαλείου τοῦ Ἄθω.

Αὐτὴν τὴν χιλιετηρίδα τοῦ μοναχισμοῦ στὸν Ἄθω, στὸ ὄρος τὸ Ἅγιον, στὴν «Πύλη τοῦ Οὐρανοῦ» ὅπως ἀποκλήθηκε, ἑορτάζει ἡ ὀρθοδοξία ἐφέτος, τὸ ἔτος 1963. Ἑορτάζει μίαν περίοδον αὐστηρᾶς περισυλλογῆς στὸν κτήτορα τῶν πάντων, ἕνα κύκλον ποὺ ἤσκησε μεγίστην ἐπίδρασιν ὄχι μόνον σὲ ἄτομα, ἀλλὰ καὶ στὴν πορεία ὁλοκλήρου τῆς Χριστιανικῆς ἐκκλησίας καὶ στὴν πορεία τῆς πνευματικῆς φυσιογνωμίας τοῦ Ἔθνους· ἕνα κύκλον ποὺ ἐπεξέτεινε τὴν ἀκτινοβολία του καὶ πέρα ἀπὸ τὰ ψυχικὰ ὅρια τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Καὶ μετέχει τῶν πανηγυρισμῶν ὅλον τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ὀρθοδοξίας, ἡ Δύσις ὁλόκληρη καὶ γενικῶς ὁλόκληρον τὸ γένος ἐκείνων ποὺ πιστεύουν στὴν Τριαδικὴν Θεότητα, τὴν μεγαλύτερη φιλοσοφία ὅλων τῶν αἰώνων. Τοῦτο διότι ὁ Ἁγιορείτικος Μοναχισμὸς ἐστάθη καὶ θὰ παραμένῃ πάντοτε κορωνὶς καὶ ἐπιστέγασμα τῶν «ὁλοκληρωτικῶν πρὸς τὸν Χριστὸν ἀνατάσεων», ὅπως παρατηρεῖ ἐπιφανὴς σύγχρονος συγγραφεύς. Καὶ ἐπὶ πλέον διότι εἶναι πανανθρώπινος ὁ θαυμασμὸς πρὸς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ πρὸς τὸ ὅλον περιεχόμενον τοῦ θεοφόρου προορισμοῦ του, διότι ἐπὶ χίλια ἔτη συνετελέσθη ἐκεῖ, μέσα σὲ ὠργανωμένα σχήματα, τὸ μέγα θαῦμα μεταπλάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου πλάσματος σὲ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καὶ σὲ φλόγα πνεύματος.

***

Οὔτε στὸ Θιβέτ, οὔτε στοὺς ἀναχωρητὰς τῆς Κίνας καὶ στοὺς ἀρνητὰς τοῦ Κογκό, οὔτε στοὺς Σιωπιστὰς ἢ Τριαππιστὰς τῆς Δύσεως ὑπάρχει ἡ τόσον θεομίμητη καὶ κατὰ μόνας προσομιλία μὲ τὸν Θεόν, μὲ τὴν ψυχοπνευματικὴν μορφὴν καὶ τύπον καὶ οὐσίαν, ποὺ ἀπαντᾶται ἀπὸ χιλίων ἐτῶν στὸ Ἅγιον Ὄρος. Μόνον στὸ Ἅγιον Ὄρος

παρέμεινε ἡ οὐσία καὶ ἡ ἔννοια τοῦ μοναχισμοῦ ὅπως παρεδόθη ἀπὸ τὰ ρήματα τοῦ Θεανθρώπου, ὅπως ἡ λογικὴ τῆς μεγάλης διδασκαλίας Ἐκείνου ἄφησε ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ ὅπως ὁ ἄνθρωπος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος βλέπει τόσον ἐναρμονιζομένην μὲ τὸν ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν κόσμον τοῦ ἀναχωρητοῦ. Καὶ μόνον ὁ Ἄθως ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τόσην συγγένειαν θρησκείας καὶ Ἔθνους στὸν κόσμον ὅλον, συγγένεια ἡ ὁποία δὲν εἶναι διάφορος ἀπὸ τὴν ἀδελφικὴ πορεία Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ἀνὰ τὴν ἑλληνικὴν πραγματικότητα τόσων καὶ τόσων αἰώνων. Μᾶς πείθει περὶ τούτου ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἱδρύσεως τῆς μοναστικῆς πολιτείας. Λόγοι ἐθνικοὶ ὥθησαν τὸν στρατηγὸν καὶ ἀπὸ τοῦ 963 αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Νικηφόρον Φωκᾶν στὸ νὰ ἱδρυθῇ ἡ πρώτη μονή, τὸ πρωτόπλασμα μιᾶς Ἁγίας Πολιτείας εἴκοσι μονῶν στὴν διαδρομὴ τοῦ χρόνου. Οἱ ἴδιοι λόγοι ἔκαμαν τοὺς ἀπὸ τοῦ 963 μέχρι σήμερον ἐκεῖ ἀναχωτὰς νὰ στρέφουν διαρκῶς τὰ βλέμματα πρὸς τὸν ἀπανταχοῦ Ἑλληνισμόν, νὰ ἐπιχαίρουν διὰ τὰ ἀνεβάσματα τῆς φυλῆς καὶ τὰ τρόπαια τοῦ Γένους, νὰ συμμερίζωνται καὶ νὰ πονοῦν διὰ τὰς πτώσεις, νὰ συνεισφέρουν στὸν κοινὸν ἀγῶνα Ὀρθοδοξίας καὶ Ἑλληνικοῦ μεγαλείου. Μεγάλες ἱστορικὲς ἀλήθειες ὁμιλοῦν παραστατικώτατα διὰ τὴν συμβολὴν τοῦ ἀγιορείτικου μοναχισμοῦ στὴν καθόλου πρόοδον τοῦ Ἔθνους, στὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας, στοὺς κοινοὺς ἀγῶνας, τοὺς ἀδελφωμένους μὲ τὸν σταυρὸν καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Πρώτη συμβολὴ τῆς πολιτείας τοῦ Ἄθω ἐξεδηλώθη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Φραγκοκρατίας, ὅταν συνεμερίσθη ὁ Μοναχισμὸς τὰς δυσκολίας καὶ τὰ δεινὰ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν καὶ ἀντέστη τόσον τῶν κατὰ μέτωπον ἐπιθέσεων τῶν παπικῶν ὅσον καὶ κατὰ τῶν δολίων καὶ ὑπούλων εὐεργεσιῶν των. Ἀκολουθεῖ ἡ φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἄνθησις τῆς «Ἀναγεννήσεως ἐπὶ τῶν Παλαιολόγων», ὅτε τὸ Ἅγιον Ὄρος μετέχει δι' ὅλων τῶν πνευματικῶν δυνάμεών του στὴν παλινόρθωσιν τοῦ Βυζαντινοῦ κλέους μὲ συγγράμματα περισπούδαστα, καὶ ἰδίως μὲ τὴν δημιουργίαν τῆς περιφήμου κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα ἑλληνικωτάτης «Ἰβηρικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς». Ὑπῆρξεν εὐτύχημα διὰ τὸν ἑλληνισμὸν καὶ τὴν ὀρθοδοξίαν τὸ ὅτι τὰ ἐπακολουθήσαντα τὴν ἅλωσιν ἔτη οἱ κατακτηταὶ ἐσεβάσθησαν τὴν θρησκείαν μας καὶ ὅλως ἰδιαιτέρως τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἔγινε κατορθωτὸν ἐκ τούτου νὰ μὴ παύσουν καλλιεργούμενα τὰ γράμματα οὐδέποτε ἐκεῖ, νὰ ἱδρυθοῦν ἐπὶ τῆς πολιτείας τοῦ Ἄθω πολλαὶ σχολαί, πρωτεύουσαν θέσιν τῶν ὁποίων κατεῖχεν ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1749 καὶ ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Ε' ἱδρυθεῖσα, καὶ τῆς ὁποίας ἀπὸ τοῦ 1753 διωρίσθη διδάσκαλος τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ὁ διάσημος λόγιος κληρικὸς Εὐγένιος Βούλγαρης, ὁ ἀναμορφωτὴς καὶ προπαιδευτὴς σημαντικοῦ μέρους τοῦ ἑλληνισμοῦ κατὰ τὴν προεπαναστατικὴν τοῦ 1821 περίοδον. Οὕτως ὁ Ἄθως συνέβαλε μεγάλως στὸν κοινὸν ἀγῶνα ἔξω τῶν ὁρίων του κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ἀντέστη καὶ τελικὰ ὑπέκυψεν στὰ στίφη τοῦ Ἀβδοὺλ Ἀμπούτ, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι καὶ τοῦ 1830 διέπραξαν ἀνηκούστους σφαγὰς καθ' ὅλην τὴν Χαλκιδικὴν χερσόνησον. Ἡ ἑλληνικὴ σημαία ἔγινε δυνατὸν νὰ κυματίσῃ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους μόλις τὴν 2αν Νοεμβρίου 1912, ὅτε ἀγήματα πεζοναυτῶν ἐξεδίωξαν τοὺς Τούρκους μετὰ κοπιώδη ἀγῶνα, τὴν ἑπομένην δὲ ὑπεγράφετο εἰς τὸν κώδικα πρακτικῶν τῆς συνεδρίας τῶν ἀντιπροσώπων τῶν δέκα ἐννέα μονῶν—πλὴν τῆς ρωσικῆς—πρᾶξις, διὰ τῆς ὁποίας διεπιστώνετο ἡ κατάλυσις τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν.

***

Ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν συγγραφέων, ποὺ ἠσχολήθησαν μὲ τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀνὰ τὴν διαδρομὴν τῶν αἰώνων, πλέον παραστατικώτατα ἐξωτερικεύει τὸν θρῦλον μὲ τὸν ὁποῖον περιεβάλλετο πάντοτε τὸ Παλλάδιον τοῦτο τῆς Μεσαιωνικῆς Αὐτοκρατορίας, ὁ βυζαντινὸς χρονογράφος Γρηγορᾶς. «Μία χώρα, γράφει, ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ἀξία μεγάλου θαυμασμοῦ, τὸ ὄρος Ἄθως. Ἔχει θαυμασίαν εὐκρασίαν ἀέρος καὶ κοσμεῖται μὲ παντὸς εἴδους βλάστησιν, καὶ λούεται ἀπὸ καθαρὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας καὶ στολίζεται μὲ δένδρα πολυποίκιλα καὶ μὲ ἄλση καὶ λειμῶνας, καὶ εἶναι πλούσιον μὲ ἔργα ἀνθρωπίνων χειρῶν. Συρρέουν ἐκεῖ ὅλα τὰ γνωρίσματα τῆς ἀρετῆς, εἴτε εἰς τὴν

φύσιν ἀποβλέψῃ κανείς, εἴτε εἰς τὸν μοναχικὸν βίον τῶν κατοικούντων. Δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ αἱ φωνασκίαι τῶν γυναίων, οὔτε τὸ ἀκόλαστον ὄμμα, οὐδὲ δημόσιαι ἐμπορίαι καὶ ἀγοραὶ καὶ δικαστικοὶ ἀγῶνες καὶ ρητορική... Ἀλλὰ οὔτε δοῦλος οὔτε αὐθέντης ὑπάρχει ἐκεῖ. Ἰσότης βασιλεύει, καὶ μετριοφροσύνη καὶ σεμνότης ἤθους καὶ εὐγένεια καὶ δικαιοσύνη κοσμοῦν τὸν χῶρον ἐκεῖνον καὶ ὅλαι αἱ ἀρεταὶ ὅσαι δημιουργοῦν οὐρανίαν ἐπὶ τῆς γῆς πολιτείαν...».

Καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς ἐκφράζουν μὲ τὸν ἴδιον τρόπον τὸν θαυμασμόν των δι' ὅ, τι ἡ φύσις καὶ τὰ ἔργα ἀνθρωπίνων χειρῶν καὶ σκέψεων ἐπεσώρευσαν στὸν Ἄθω καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διεσκόρπισαν ἀνὰ τὸν κόσμον, ἰδίως ἀνὰ τὸν ἑλληνισμὸν καὶ τὴν ὀρθοδοξίαν. Βλέπει ὁ μελετητὴς οἱασδήποτε ἐποχῆς, στὰ ἔργα σοφῶν καὶ μεγάλων καὶ μετρίων συγγραφέων, πόσον ὁ Ἄθως, ἡ μοναστική του πολιτεία, ἔθελξε τὸν ἄνθρωπον ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπώθησε, πόσων ποικίλων ἀντιθέσεων ὑπῆρξε στοιχεῖον, ἀλλά, τὸ σπουδαιότερον καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς συγγραφεῖς γενόμενον παραδεκτόν, πόσον ἡ Ἁγιορείτικη Πολιτεία ἀπετέλεσε ἀπὸ τοῦ 963 μέχρι σήμερα παράγοντα ἤθους καὶ χῶρον διαφυλάξεως ὁλοκλήρου τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Βυζαντινῶν, κέντρον ἐξόχων ἐπιδιώξεων, θεματοφύλακα τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῶν αἰωνίων ζωντανῶν ἀξιῶν τοῦ ἔθνους μας. Πόσον τὸ Ἁγιώνυμον Ὄρος κατέστη κιβωτὸς θησαυρῶν τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἑνὸς χριστιανικοῦ πλούτου ποὺ ὑπέρκειται παντὸς ὁρίου μεταξὺ τῶν πολιτισμένων ἐθνῶν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Εἶναι δὲ χαρακτηριστικὸν τὸ γεγονὸς ὅτι, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, οἱ μεγάλοι ὁραματισταὶ τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου ἐθεώρησαν χρέος των νὰ ἐπισκεφθοῦν, τοὐλάχιστον μίαν φορὰν στὴν ζωήν των, τὴν μοναστικὴν πολιτείαν τοῦ Ἄθω, τὴν χερσόνησον εἰς τὴν ὁποίαν, ὅπως παραστατικώτατα ἐλέχθη, «ἐζεύχθησαν τὸ ἑλληνικὸν καὶ τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα εἰς τὸ ἴδιον ἅρμα τοῦ Ἡλίου ποὺ ἐφώτισεν ὁλόκληρον τὸν σημερινὸν κόσμον».

Ἀπὸ τὸ μεγάλο πλῆθος τῶν νεωτέρων συγγραφέων, ἀντιπροσωπευτικώτεροι εἶναι διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος οἱ Α. Μωραϊτίδης, Ζαχαρίας Παπαντωνίου, Γεώργιος Θεοτοκᾶς, Θεόκλητος Διονυσιάτης καὶ Νικόλαος Λούβαρις (1). Μία περιγραφὴ τοῦ κ. Γ. Θεοτοκᾶ καθηλώνει τὸν ἀναγνώστη. «Καθὼς μᾶς κουνᾶ ἡ θάλασσα, γράφει, γυρίζουν στὸ νοῦ μου θαμπὲς εἰκόνες ἀπὸ κατανυκτικὲς ἀκολουθίες σὲ βυζαντινοὺς ναούς, σκεπασμένους μὲ τοιχογραφίες, φορτωμένους πολυελαίους, φωτισμένους μονάχα ἀπὸ κεριὰ καὶ καντῆλες ποὺ κάνουν κι' ἀστράφτουν τὰ ἐπιχρυσωμένα μέταλλα κι' οἱ φωτοστέφανοι τῶν εἰκόνων. Οἱ γέροι μοναχοὶ ἀκινητοῦν ὁλόγυρα, στὰ στασίδια, σὰν τοιχογραφίες πιὸ σκοτεινές. Ἡ ἀργὴ ψαλμωδία μᾶς συνοδεύει ἀκόμα μέσα σ' ἕναν ἀέρα ἀπὸ λιβάνι. Τί μὲ συνδέει, ἀναρωτιοῦμαι, μὲ τὴν ἀτμόσφαιρα αὐτήν; Γιατὶ δὲν ἀμφιβάλλω πὼς μὲ συνδέει κάτι ζωντανό. Ἡ ἱστορία, ἀποκρίνομαι, τὸ δίχως ἄλλο· ἡ διαδοχὴ τῶν χριστιανικῶν αἰώνων ποὺ γεμίζουν τὴν ὁμαδική μας μνήμη, σ' αὐτὰ τὰ μέρη, ὅπου μᾶς δόθηκε νὰ ζήσουμε. Μὲ συνδέει ὅμως, πιστεύω σήμερα, καὶ κάτι βαθύτερο, μεγαλύτερο ἀπὸ κάθε ἐθνικὴ καὶ γεωγραφικὴ πραγματικότητα, κάτι ποὺ ἀφορᾶ τὸν ἄνθρωπο ἔξω ἀπὸ τόπους, μόνο, γυμνὸ μὲ τὰ πεπρωμένα του: μιὰ ζέστη ποὺ νικᾶ τὴ μοναξιά, μιὰ σκοτεινή, ἀνεξήγητη, φευγαλέα καὶ ἐπανερχόμενη δύναμη παρηγοριᾶς...». Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ γεμίζει κάθε ἑλληνικὴν συνείδησιν μὲ ὅ,τι τὸ ὑψηλὸν καὶ ἰδεῶδες διέσωσε καὶ μᾶς ἄφησεν ὁ Ἁγιορειτισμός, στὴν διαδρομὴν τῆς χιλιετηρίδος του, εἶναι ἡ σοφὴ παρατήρησις τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ν. Λούβαρι. «Ὁ Ἄθως, τονίζει, εἶναι τὸ μόνον τμῆμα τῆς χώρας, ὅπου ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ ἡ μεγάλη ἰδέα, τὸ ἐθνικὸν ἰδεῶδες, τὸ ὁποῖον ἐγαλούχησεν ἐπὶ αἰῶνας τὸ ἔθνος καὶ ἱκάνωσεν αὐτὸ ὅπως ἐπιζήσῃ τῶν συμφορῶν καὶ ὅπως ἀποδυθῇ εἰς νέα μεγαλουργήματα. Διότι ἡ πίστις εἰς ἰδέας εἶναι θρησκευτικὴ πίστις. Τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀναφύονται εἶναι ὁ ἐνδόμυχος κόσμος. Ἐξ αὐτοῦ ἐκπηγάζει ἡ «μαγεία» τῆς ψυχῆς, ἡ πρόσκτησις ἐσωτερικῆς δυνάμεως. Διότι μαγεία σημαίνει πίστις καὶ ἡ

1. Βλ. καὶ περιγραφὴν διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος τοῦ ἐν συντάξει Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου εἰς «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», τεῦχος 101ον τοῦ Ε' τόμου.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Δέκα πέντε χρόνια πέρασαν ἀπὸ τὴν 1ην Μαΐου τοῦ 1948, παραμονὴν τῆς γιορτῆς τοῦ Πάσχα. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὰ ξενοκίνητα ὄργανα τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, οἱ ἀνόσιοι καὶ ἀνίεροι κομμουνισταὶ ἐγκληματίαι, χωρὶς ἴχνος ἀνθρωπισμοῦ καὶ ἠθικῆς, ἐδολοφόνησαν στὴν πλατεῖα Ἁγίου Γεωργίου Καρύτση, τὸν ἀείμνηστον ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης Χρῖστο Λαδᾶ, τὴν ὥραν ἀκριβῶς ποὺ ἐξήρχετο τῆς ἐκκλησίας, ὅπου μετέλαβε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Ἡ δολοφονία τοῦ ὑπουργοῦ Χρίστου Λαδᾶ ἐξήγειρεν ὄχι μόνον τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ἀλλὰ ὁλόκληρον τὸν ἐλεύθερον κόσμον. Γιὰ τοὺς κομμουνιστὰς τῆς Ἑλλάδος ὁ Χρῖστος Λαδᾶς ἦταν ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ κόμματος, γιατὶ αὐτὸς εἶχε εἰσηγηθῆ καὶ ἐπέτυχε νὰ τεθῆ ἐκτὸς νόμου τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα Ἑλλάδος. Στὸ πρόσωπό του ἐκδικήθηκαν ἀποτρόπαια τὸν ἐλεύθερον ἄνθρωπο, τὸν φωτισμένο ὑπουργὸ ποὺ θέλησε νὰ σταθῆ ἐμπόδιο στὰ ἀνήκουστα ἐγκλήματά τους.

Ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἐπέτειος ἂς μᾶς θυμίζῃ πάντοτε τοὺς καταχθόνιους σκοποὺς τοῦ κομμουνισμοῦ κι' ἂς μᾶς κρατῆ διαρκῶς ἐν ἐγρηγόρσει ἔναντι τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐχθροῦ τῆς ἐλευθερίας, τοῦ κομμουνισμοῦ.

πίστις εἶναι κάτι τὸ καθαρῶς ἐνδόμυχον καὶ προσωπικόν. Αὐτὴ παρέχει νόημα εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν, μετασχηματίζει τὴν πραγματικότητα διὰ τοῦ φωτὸς τοῦ ἐπέκεινα, μᾶς ἀποκαλύπτει ἐσχάτους σκοποὺς τῆς ὑπάρξεως, ὑπερνικᾶ τὴν τυφλὴν ἀντίστασιν τοῦ κόσμου... Ἀπὸ τὸν ἰδεατὸν αὐτὸν κόσμον οἱ μοναχοὶ ἀντλοῦν φῶς, οἱ ἐκλεκτοὶ τουλάχιστον...».

***

Ἡ ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα ἔχει πολλὰ βεβαίως περισώσει διὰ τὸν Ἄθω. Ὡς πρὸς τὴν ὀνομασίαν ὁμιλεῖ ἡ μυθολογία, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἄθως ἦτο ἕνας τῶν Γιγάντων, υἱῶν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ ὁποῖος, ἐν ὅσῳ διαρκοῦσε ὁ πόλεμος μεταξὺ Θεῶν καὶ Γιγάντων ἅρπαξε τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῆς Θράκης καὶ τὸ ἔρριξε κατὰ τῶν Θεῶν. Τὸ ὄρος τοῦτο ἔπεσε στὴν Μακεδονία, στὸ σημεῖον ὅπου καὶ σήμερα εὑρίσκεται καὶ ἔλαβε ἔκτοτε τὸ ὄνομα τοῦ Γίγαντος. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ δεκάδες ἄλλων παραλλαγῶν τοῦ μύθου τούτου. Τὴν ἑλληνικότητα τοῦ Ἄθω μαρτυροῦν πλεῖστοι ἱστορικοὶ καὶ γεωγράφοι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Θουκυδίδης, ὁ Δημοσθένης, ὁ Στράβων, ὁ Σκύλαξ ὁ Καρνανδρεὺς καὶ περισσότερον πάντων ὁ Ἡρόδοτος, μία περιγραφὴ τοῦ ὁποίου, ἐν μεταφράσει, μᾶς πληροφορεῖ: «Ὁ Ἄθως εἶναι ὄρος μέγα καὶ ὀνομαστόν, κατοικούμενον ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ φθάνον εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκεῖ δὲ ὅπου τερματίζει τὴν καθ' αὐτὸ ἤπειρον γίνεται χερσονησοειδὲς καὶ συνδέεται πρὸς ἐκείνην μὲ ἰσθμὸν πλάτους δώδεκα σταδίων...». Μᾶς πληροφοροῦν ἀκόμη ὁ Ἡρόδοτος καὶ ἄλλοι ἱστορικοί, ὅτι στὴν ἀρχαιότητα ὑπῆρχαν στὴν κορυφὴ τοῦ Ἄθω βωμοὶ τῶν διαφόρων θεῶν, βωμοὶ ὅμως οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἐβρέχοντο ἀφοῦ τὰ σύννεφα ἐσχηματίζοντο στὰ κατώτερα στρώματα· ὅτι ἡ σκιὰ τοῦ Ἄθω ἔφθανε μέχρι τῆς Λήμνου, τὴν ὁποία καὶ ἐκάλυπτε μέγα ἄγαλμα βοὸς τῆς πόλεως Μυρίνης κ.λ.

(Συνεχίζεται)

ΜΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Ὑπὸ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΙΠΙΤΟΥ**

Οὐδεὶς ἐλεύθερος ἄνθρωπος ἦτο δυνατὸν νὰ πιστεύσῃ τότε, τὴν 4ην Ἀπριλίου 1949, ὅτι ἡ ἡμερομηνία ἐκείνη θὰ ἀπετέλει τὸν μεγαλύτερον ἱστορικὸν σταθμὸν τῆς μεταπολεμικῆς ἱστορίας τῆς ἐλευθέρας ἀνθρωπότητος.

Σήμερον, 14 χρόνια μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι πιστεύουν ὅτι ἡ 4η Ἀπριλίου 1949 εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἡμέρα τῆς Εἰρήνης. Καὶ αὐτὸ τὸ πιστεύουν, διότι τὰ γεγονότα τὸ ἐπεβεβαίωσαν.

Πρὶν ἀκριβῶς 14 χρόνια ὑπεγράφετο ἡ Βορειοατλαντικὴ Συμφωνία. Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, οἱ ἰσχυρότεροι λαοί της ἀπεφάσιζον νὰ ἑνώσουν τὰς δυνάμεις των καὶ τὴν πίστιν των εἰς τὴν Ἐλευθερίαν, τὴν Εἰρήνην, καὶ τὴν Δημοκρατίαν, διὰ νὰ ὑπερασπισθοῦν ἀπὸ κοινοῦ, ὡς εἷς ἄνθρωπος, τὴν Ἐλευθερίαν, τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν Δημοκρατίαν.

Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν λαῶν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὴν 4ην Ἀπριλίου 1949, ὑπεγράφετο μία συμμαχία αὐτῆς τῆς ἑνώσεως, αὐτῆς τῆς ἰσχύος, αὐτῆς τῆς ἰσοτιμίας, αὐτῆς τῆς στρατιωτικῆς καὶ οἰκονομικῆς συνεργασίας. Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν λαῶν ἐνεφανίζετο εἰς τοιαύτην ἔκτασιν καὶ μορφὴν ἡ ἀποφασιστικότης τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων νὰ ἑνώσουν ὅλας τὰς δυνάμεις των εἰς μίαν καθολικὴν καὶ ἰσότιμον προσπάθειαν, διὰ νὰ ἑδραιώσουν τὴν Εἰρήνην καὶ νὰ ὑπεραμυνθοῦν τῆς Ἐλευθερίας των.

Ἦτο τόσον πρωτοφανὲς τὸ τόλμημα, ἦτο τόσον οὐτοπιστικὸς ὁ σκοπός, διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὥστε εὐλόγως, τότε, ἡ συμμαχία τοῦ N.A.T.O. νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ μὲ ἐπιφυλάξεις, νὰ γεννήσῃ ἀμφιβολίας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

Τὸ N.A.T.O. δὲν ἦτο μία ἁπλῆ στρατιωτικὴ συμμαχία, οὔτε μία συνηθισμένη συμφωνία μεταξὺ Κρατῶν. Ἦτο μία ἕνωσις λαῶν, οἱ ὁποῖοι ἀνελάμβανον ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐξ ἀδιαιρέτου τὴν εὐθύνην νὰ ἑδραιώσουν καὶ νὰ διατηρήσουν τὴν Εἰρήνην, νὰ ὑποστηρίξουν τὸν γενικὸν καὶ ἐλεγχόμενον ἀφοπλισμόν, νὰ ὑπερασπίσουν τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἰδικήν των καὶ τῶν ἄλλων, νὰ ἐργασθοῦν καὶ νὰ συνεργασθοῦν διὰ τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐημερίαν των. Κύριον γνώρισμα τοῦ N.A.T.O. ἦτο ἡ δημιουργία μιᾶς κοινότητος χωρῶν εἰς τὴν ὁποίαν οἱ λαοί των θὰ ἐμπνέωνται ἀπὸ κοινὰ ἰδανικὰ καὶ θὰ ὑπερασπίζουν κοινὰ ἰδεώδη. Εὐλόγως, τότε πρὶν 14 χρόνια, ἡ Βορειοατλαντικὴ Συμφωνία κατέπληξε διὰ τὴν τολμηρότητά της, δὲν ἔπεισεν ὅμως διὰ τὴν ἐπιτυχίαν της. Σήμερον αὐτὸ τὸ μεγάλο τόλμημα, θεωρεῖται διὰ κάθε ἐλεύθερον ἄνθρωπον, ὡς ἓν τετελεσμένον γεγονός, ὡς μία ἀδιαφιλονίκητος πραγματικότης. Ὅλοι σήμερον καὶ ἐχθροὶ καὶ φίλοι καὶ πιστοὶ καὶ ἄπιστοι, ἔχουν πεισθῆ ὅτι ἡ Ἀτλαντικὴ Συμμαχία ἀποτελεῖ ἕνα ἀδιαφιλονίκητον γεγονὸς μὲ ἀσυλλήπτου σημασίας ἐπιτεύγματα ὑπὲρ τῆς Εἰρήνης, ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας, ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῶν Λαῶν. Τὸ N.A.T.O. σήμερον ἀποτελεῖ τὸν κύριον ἄξονα τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἐλευθέρας ἀνθρωπότητος καὶ κατέστη πλέον κοινὴ πίστις, ὅτι δίχως τὴν Ἀτλαντικὴν Συμμαχίαν εἶναι ἀδιανόητος ἡ διατήρησις τῆς Εἰρήνης, ἡ ἐπιτυχὴς ἄμυνα ἐναντίον τοῦ κομμουνιστικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, ἡ εὐημερία τῶν λαῶν.

Οὕτως ἡ ἐπέτειος τῆς 4ης Ἀπριλίου 1949 εἶναι ἐπέτειος ὅλων τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων. Ὅλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι πιστεύουν εἰς τὰ πανανθρώπινα ἰδανικὰ τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Εἰρήνης.

Α. ΠΙΠΙΤΟΣ

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΞΟΡΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ «Τ ά φ ο ς» ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ περισσότερο ἀγαπημένα ἔργα τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ. Ἄρχισε νὰ γράφεται τὴν ἐπομένη τοῦ θανάτου τοῦ γιοῦ του, στὶς 24 Φεβρουαρίου, γιὰ νὰ δημοσιευθῆ στὶς 8 Μαΐου 1898. Λίγα ἀποσπάσματα θὰ μᾶς δώσουν τὸ μέγεθος τοῦ σιωπηλοῦ σπαραγμοῦ τοῦ ποιητοῦ καὶ θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ παρακολουθήσουμε νοερὰ τὶς στιγμὲς ποὺ «ἤνοιγε αἰθερίας συγκοινωνίας μὲ τὸν φυγόντα ἄγγελον» :

Μήτε μὲ τὸ σίδερο
Μήτε μὲ τὸ χρυσάφι
Μήτε μὲ τὰ χρώματα
Ποὺ σπέρνουν οἱ ζωγράφοι.

Μήτε μὲ τὰ μάρμαρα
Τὰ τεχνοσκαλισμένα·
Τὸ σπιτάκι σου ἔπλασα
Παντοτεινὸ γιὰ σένα.

Μόνο μὲ τοῦ Πνεύματος
Τὰ μάγια ! Σοῦ τὸ ὑψώνω
Σ' ἕνα τόπον ἄϋλον,
Ἀπείραχτο ἀπ' τὸ χρόνο.

Μ' ὅλα μου τὰ δάκρυα
Καὶ μὲ τὸ αἷμα μου ὅλο
Τοῦ ἔχτισα τὰ θέμελα
Τοῦ σκέπασα τὸ θόλο.

Κι' ἂν φοβᾶσαι, ἀγάπη μου,
Νὰ μένης μοναχό σου
Κάλεσε καὶ κράτησε
Μέσα στ' ἀρχοντικό σου

Ὅλα τὰ ἐρωτόπλαστα
Καθὼς ἐσὺ βλαστάρια
Π' ἄνθισαν κι' ἀπόσβησαν
Μιᾶς χαραυγῆς καμάρια !
. . . . . .

Ὦ ψυχή, τ' ἀληθινὸ
Τραγούδι ποὺ δὲν τὄπα,
Κάμε το μιὰ προσευχή,
Καὶ λάτρευε καὶ σώπα.
. . . . . .

Σὲ ἄλλο ἀπόσπασμα τοῦ «Τάφου» ὁ ποιητὴς θρηνεῖ μὲ ἄλλο μέτρο :

Ἤσυχα καὶ σιγαλὰ
Ζοῦσε ἀπὸ σὲ τὸ σπίτι
Ὀμορφιὰ τ' αὐγερινοῦ
Καὶ φῶς τοῦ ἀποσπερίτη.

Ἤσυχα καὶ σιγαλά,
Φεγγάρια, ὦ στόμα, ὦ μάτι,
Μιὰν αὐγούλα σβύσατε
στὸ φονικὸ κρεββάτι
. . . . . .

Ἤσυχα καὶ σιγαλά,
Ὦ λόγε, ὦ στίχε, ὦ ρίμα
Σπείρετε τ' ἀμάραντα
Στ' ἀπίστευτο τὸ μνῆμα !

***

Ἡ ἀρχὴ τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα ἀνοίγει τὸ δεύτερο μεγάλο ποιητικὸ μέρος τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ. Ὁ αἰώνας τῆς ταχύτητος καὶ τοῦ ἀτόμου βρίσκει τὸν ποιητὴ νὰ ἔχει κατακτήσει ὅλα τὰ ποιητικὰ προχώματα καὶ νὰ ἔχει ἀνεβῆ ὡς τὴν κορφὴ τῶν πιὸ δυσκολοπάτητων βουνῶν. Μὲ θαυμασμὸ καὶ δέος μιλᾶνε γιὰ τὴν ποιητική του προσωπικότητα Ἕλληνες καὶ ξένοι διανοούμενοι καὶ τὸ ἔργο του πλουτίζεται μὲ νέες ἰδέες, μὲ καινούργιους ὁρίζοντες καὶ σπάνιους σὲ σύλληψη καὶ σὲ ὁμορφιὰ ὁραματισμούς. Κάπου στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰώνα θὰ τὸν συναντήσουμε, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ γιοῦ του Λέανδρου Παλαμᾶ, νὰ ξεφυλλίζει μὲ ἀδιόρατο χαμόγελο κάποια «Κ λ ε ι ὼ» τοῦ 1885. Σκύβοντας κοντά του θὰ δοῦμε ὅτι στὸ φιλολογικὸ αὐτὸ περιοδικὸ τῆς Λειψίας ἔχουν δημοσιευθῆ οἱ τελευταῖοι στίχοι του στὴν καθαρεύουσα κι' ἔτσι θὰ κατανοήσουμε τὸ κάποιο ἀνέκφραστο χαμόγελο. Κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο «Ὕ π ν ο ς» θὰ μετρήσουμε εἴκοσι στροφὲς καὶ θὰ διαβάσουμε :

«Τέκνον ἠδὺ στυγνῆς μητρός,
τέκνον λευκὸν νυκτὸς μελαίνης,
ὁ Ὕπνος, μόχθων ἰατρὸς
καὶ βασιλεὺς τῆς Οἰκουμένης !...
. . . . . .»

Ἡ ἀνατολὴ τοῦ 20οῦ αἰώνα τὸν γεμίζει ἀνησυχίες. Ἡ ἑλληνικὴ ἰδέα πρέπει νὰ πάρει τὰ φτερὰ ποὺ τῆς ἔταξε ὁ Σολωμὸς καὶ ποὺ αὐτὸς συνεχίζει. Ἡ θέση του στὴν πανανθρώπινη μορφὴ της πρέπει νὰ ἐκδηλωθῆ στὴν οὐσιαστική της μορφὴ καὶ οἱ ὁραματισμοὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ ἀνθρώπου πρέπει νὰ διαμορφωθοῦν σὲ στίχους. Μὰ τὸ βρίσκει σύντομο τὸ διάστημα, ἂν κι' ἔχουν περάσει δέκα τέσσερα χρόνια ἀπὸ τὸ 1886 ποὺ ἄρχισε νὰ γράφει τὴ «Φλογέρα τοῦ Βασιλῆ», ἂν καὶ δὲν θυμᾶται καλὰ—καλὰ πότε πρωτοσυνέλαβε τὴν ἰδέα τοῦ «Δωδεκάλογου τοῦ Γύφτου», ἂν καὶ ἀκόμη δὲν χώνεψε τὴν ἰδέα τῆς «Ἀσάλευτης ζωῆς».

Τὰ τρία αὐτὰ ποιητικὰ μνημεῖα θὰ τοῦ δώσουν ἄλλη θέση στὴν ἑλληνικὴ καὶ εὐρωπαϊκὴ ποίηση, θὰ τὸν κατατάξουν στὴ χορεία τῶν ἀρχαίων τραγικῶν καὶ τῶν σοφῶν τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ θὰ τὸν ὑψώσουν στὸ ζενίθ τῆς παγκοσμίας λογοτεχνίας καὶ φιλολογίας.

Ἀλλὰ καὶ χωρὶς «τὰ μεγάλα πνευματικὰ παιδιά του», τὰ ἀριστουργήματα

αὐτὰ γιὰ τὰ ὁποῖα μόνος του μιλάει μὲ ἀνυπόκριτο θαυμασμὸ καὶ ἀρέσκεται νὰ τὰ σχολιάζει, πάλι ἔχει καταλάβει τὴν θέση ποὺ τοῦ πρέπει στὸ πάνθεον τῆς ἑλληνικῆς καὶ εὐρωπαϊκῆς ποιητικῆς δημιουργίας. Μᾶς βεβαιώνουν γιὰ τοῦτο πάμπολλα ἀπὸ τὰ εὐρωπαϊκὰ λογοτεχνικὰ ἔντυπα καὶ περισσότερο ὁ Ὁλλανδὸς νεοελληνιστὴς Ντ. Γ. Ἔσσελινγκ, ὅταν μιλάει γιὰ τὸ γλωσσικὸ ὄργανο τοῦ Παλαμᾶ στὴν Ὁλλανδικὴ ἐφημερίδα «Νέτερλαντισκ Σπεκτάτορι» τὸ ἔτος 1901. Ὁ θερμὸς φιλέλληνας μᾶς πληροφορεῖ πώς : «Ὅποιος θέλει νὰ βρεῖ τοὺς ἀληθινοὺς προδρόμους τοῦ Παλαμᾶ πρέπει ν' ἀνέβει πολὺ ψηλά. Ἴσαμε τοὺς πιὸ δυνατοὺς ποιητικοὺς χρόνους τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηνῶν. Ὅποιος ἀναζητεῖ μέσα στὴν ποίηση αὐτὴ τὴν ἀπαισιοδοξία τοῦ καιροῦ μας γιὰ τὴ ζωή, ἂς διαβάζει τὸν Εὐριπίδη· ὅποιος πιστεύει στὴν ἐγκαρτέρηση καὶ στὸ παρηγόρημα μὲ τὴ γνώση τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, ἂς θαυμάζει τὸ Σοφοκλῆ. Ὅποιος ὅμως θελήσει νὰ μετρήσει τὴ δύναμη τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, μέσ' ἀπὸ τὸ πέρασμα ὅλων τῶν καιρῶν, πρέπει νὰ συγκρίνει τὸν Παλαμᾶ μὲ τὸν ποιητὴ ἐκεῖνον ποὺ βάζω ψηλότερα κι' ἀπὸ τοὺς δύο ἄλλους : μὲ τὸν Αἰσχύλο».

Ἀργότερα ὁ Ἔσσελινγκ θὰ μᾶς ξαναμιλήσει γιὰ τὸν Παλαμᾶ μαζὶ μὲ ἄλλους κορυφαίους τῶν εὐρωπαϊκῶν γραμμάτων, ὅταν θὰ κυκλοφορήσουν τὰ μεγάλα πνευματικὰ ὁράματα τοῦ ποιητοῦ.

Μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ὁ Παλαμᾶς πλησιάζει στὶς ζωντανότερες στιγμὲς τοῦ ποιητικοῦ του λόγου. Ἀσκεῖ μεγάλη ἐπιρροὴ σ' ὅσους τὸν πλησιάζουν κι' ὅσους τὸν διαβάζουν ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ καθιερώθηκε καὶ χρησιμοποιεῖ τὴν εὐρεῖα πολυμάθειά του γιὰ νὰ διδάξει ἀπὸ κάθε βῆμα ποὺ ἔχει στὴ διάθεσή του. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ εὐμένεια ποὺ δεικνύει γιὰ κάθε ἐκδήλωση τῶν νέων τοῦ καιροῦ του καὶ δυσκολεύεται σὲ μεγάλο βαθμὸ νὰ προσθέσει εἰρωνικὰ σχόλια καὶ νὰ ψέξει στὶς κριτικὲς ποὺ γράφει γιὰ τὰ λογοτεχνικὰ ἔργα ἐκείνων ποὺ ζητοῦν τὴν γνώμη του. Ἔπειτα, ἡ δημοσιογραφία τοῦ ἔχει δώσει καὶ ὅσο πάει τοῦ προσθέτει δυνατότητες νὰ κατατοπίζει τὸ μεγάλο ἑλληνικὸ κοινὸ στὰ παγκόσμια πνευματικὰ ζητήματα. Τὰ χρόνια τοῦ αἰώνα ποὺ πέρασε καὶ τὰ χρόνια τοῦ αἰώνα ποὺ ἀνέτειλε στὸ μεσουράνημά του, θὰ τοῦ δώσουν ἐπάξια τὸν τίτλο τοῦ «Ἐθνικοῦ Ποιητοῦ», ἀφοῦ ἐξύψωσε καὶ ἐξυψώνει μὲ τοὺς στίχους του τὴ στάθμη τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως καὶ ἀφήνει ὅσο προχωρεῖ ἔργο ποὺ θὰ παραμείνει πολύτιμη κληρονομιὰ γιὰ ὅλες τὶς γενεὲς τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς.

(Συνεχίζεται)

1. Στὰ 1904 ἔχει ἐκδόσει καὶ τοὺς «Χαιρετισμοὺς τῆς Ἡλιογέννητης».

Τὸ Πάσχα

στὶς διάφορες Ἀστυνομικὲς Ὑπηρεσίες

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

1. ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Σύμφωνα μὲ τὶς στατιστικὲς ποὺ ἐδημοσίευσεν ὁ καθημερινὸς τύπος, πάνω ἀπὸ 300.000 Ἀθηναῖοι γιόρτασαν ἐφέτος τὶς μέρες τοῦ Πάσχα μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, σὲ κάθε γωνιὰ τῆς ἑλληνικῆς ὑπαίθρου. Ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια ἡ μανία τοῦ «ξεσπιτώματος», ποὺ ἔχει καταλάβει τοὺς κατοίκους τῶν μεγάλων πόλεων σὲ παρόμοιες γιορτές, παίρνει ὅλο καὶ μεγαλύτερες διαστάσεις. Καὶ νὰ σκεφθῆ κανεὶς ὅτι στὴν κατηγορία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν δὲν ἀνήκουν μόνο οἱ κατὰ τεκμήριον πλούσιοι, ὅπως γινόταν τὸν παλιὸ καιρό. Σήμερα ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ἀστικῆς τάξεως, ἄνθρωποι δηλαδὴ μὲ μέτριο εἰσόδημα, ἀνήκουν στὴν πιὸ πάνω κατηγορία. Ὅπως πᾶνε τὰ πράγματα θἄρθη ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ μεγαλοπόλεις τὶς μεγάλες γιορτὲς θὰ ἀδειάζουν κυριολεκτικά, ἐνῶ ἡ ἐπαρχία θὰ πνίγεται ἀπὸ παροδικὴ κοσμοπλημμύρα.

Ἐμεῖς, μολονότι δὲν εἴχαμε τὴν τύχη νὰ γιορτάσουμε τὸ Πάσχα μακρυὰ ἀπὸ τὸ καθημερινό μας περιβάλλον, εἴχαμε τὴν εὐτυχία νὰ γιορτάσουμε αὐτὸ στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή, μέσα σὲ ἕνα πέρα γιὰ πέρα οἰκογενειακὸ περιβάλλον. Ἔτσι ἡ λύπη μας, ποὺ δὲν μπορέσαμε νὰ ζήσουμε τὶς ἅγιες πασχαλινὲς ἡμέρες στὸ γνώριμο περιβάλλον τῶν παιδικῶν μας χρόνων, ἢ σὲ κάποιο ἄλλο γραφικὸ χωριὸ τῆς ἑλληνικῆς ἐπαρχίας, ὄχι μόνο ἐξαφανίσθηκε, ἀλλὰ νοιώσαμε καὶ ξεχωριστὴ ἱκανοποίησι, γιατὶ ἀποφύγαμε ἔτσι τὶς γνώριμες ταλαιπωρίες τῶν μετακινήσεων, ἰδίως δὲ τὶς μέρες αὐτές.

Χρόνια εἴχαμε νὰ γιορτάσουμε τὸ Πάσχα στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή. Ἔτσι ἡ ἐφετεινή μας συμμετοχὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ καινούργιες ἐντυπώσεις καὶ διαπιστώσεις, ποὺ ὅλες μαζί μᾶς διαβεβαιώνουν ὅτι ἡ παράδοσις τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν συνεχίζεται κάθε χρόνο καὶ καλύτερα. Ἡ διαπίστωσις αὐτὴ μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ νοιώθουμε ξεχωριστὰ ὑπερήφανοι, γιατὶ βλέπουμε πὼς συνηθίσαμε πλέον νὰ προπορευώμαστε τὶς περισσότερες φορὲς τῶν ἄλλων καὶ ὄχι νὰ τοὺς ἀκολουθοῦμε, ὅπως γινόταν παλαιότερα.

Τὸ νὰ εἶσαι ἀστυνομικὸς καὶ νὰ περάσης τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα μέσα σ' ἕνα δικό σου περιβάλλον, ἔχοντας πλάι σου φίλους σου παλιοὺς καὶ καινούργιους, προϊσταμένους καὶ ὑφισταμένους, τὴν ἡγεσία τοῦ Σώματος καὶ πολλοὺς ἐπισήμους προσκεκλημένους, νομίζουμε ὅτι ἔχει κάποια ἰδιαίτερη σημασία, γιατὶ ἔτσι δείχνουμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον καὶ τὸν ψυχικὸ κόσμο μας, ποὺ σὲ ἄλλες περιπτώσεις δὲν φανερώνουμε τόσο εὔκολα. Τὸ νὰ φᾶς καὶ νὰ πιῆς μὲ τοὺς συνεργάτες σου, εἴτε ἀνώτεροι εἶναι αὐτοί, εἴτε κατώτεροι, τὸ νὰ τραγουδήσης καὶ νὰ χορέψης μαζί τους, εἶναι γιὰ μᾶς κάτι ποὺ ἔχει τρανὴ σημασία. Αὐτὸ τὸ κάτι, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπιδρᾶ ψυχολογικῶς σημαντικὰ στὴν ἀγάπη καὶ τὴν κατανόησι ποὺ πρέπει νὰ χαρακτηρίζουν τὶς μεταξύ μας σχέσεις, ἀφ' ἑτέρου δὲ δημιουργεῖ τὸ πρόσφορο ἔδαφος γιὰ τὴν ἀνάπτυξι καλυτέρων φιλικῶν δεσμῶν μεταξὺ τῶν ξένων οἱ ὁποῖοι παρευρίσκονται κοντά μας, μὲ τὴν ὁποιαδήποτε ἰδιότητα, σὲ παρόμοιες γιορταστικὲς ἐκδηλώσεις.

Νά γιατὶ τὸ ἐφετεινὸ Πάσχα, ποὺ γιορτάσαμε στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή, θὰ μᾶς μείνη ἀξέχαστο. Ὄχι μόνο γιατὶ ἱκανοποιήσαμε ἀπόλυτα τίς... γαστριμαργικές μας ἀπαιτήσεις, ἀλλὰ γιατὶ νοιώσαμε νὰ ζεσταίνη τὶς καρδιές μας μιὰ φλόγα ἀνθρωπιᾶς, ποὺ ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάρχη πάντοτε στὶς καρδιὲς τῶν ἀστυνομικῶν. Τὴ φλόγα αὐτὴ ἔχουμε ὑποχρέωσι νὰ τὴν διατηροῦμε ἄσβεστη, τόσο γιὰ τὸ καλὸ τὸ δικό μας, ὅσο καὶ γιὰ τὸ καλὸ τῆς ὑπηρεσίας μας καὶ τῆς κοινωνίας γενικώτερα.

Λέγοντας ὅτι τὸ ἐφετεινὸ Πάσχα στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολὴ θὰ μᾶς μείνη ἀξέ-

χαστο, τὸ γράφουμε χωρὶς καμμιὰ διάθεσι κολακείας σ' αὐτοὺς ποὺ φρόντισαν νὰ μᾶς χαρίσουν τὶς ὡραῖες ἐκεῖνες ὧρες. Ἁπλῶς, διαπιστώνοντας μία πραγματικότητα, θεωροῦμε ὑποχρέωσι νὰ τὴν ἐξάρουμε, εὐχόμενοι νὰ ἔχῃ πάντοτε τὶς συνέχειές της. Ἄλλοι, ἁρμοδιώτεροι ἀπὸ μᾶς, συνεχάρησαν ὅπως ἔπρεπε καὶ ὅπως ἄξιζε τὸν διοικητὴ τῶν Σχολῶν, ἀστυνομικὸ διευθυντὴ Α' κ. Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκη καὶ τοὺς συνεργάτες του, γιὰ ὅ,τι μᾶς παρουσίασαν. Ἐμεῖς, ἁπλῶς θέλουμε νὰ τοὺς ἐκφράσουμε ἕνα ὁλόθερμο εὐχαριστῶ, βγαλμένο ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας. Τοὺς εὐχαριστοῦμε λοιπὸν γιὰ ὅλα. Γιὰ τὸ κέφι καὶ τὴ ζωντάνια τους, γιὰ τὸ χαμόγελό τους, γιὰ τὴν καλωσύνη τους, γιὰ τὴν ἀγάπη τους καὶ γιὰ τὴ χαρὰ ποὺ μᾶς χάρισαν.

14 Ἀπριλίου 1963. Πάσχα στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή.

Τὸ προαύλιο τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν, ὅταν γύρω στὶς ἕντεκα ἡ ὥρα φθάσαμε ἐκεῖ, μὲ τὴν φροντισμένη του διακόσμησι καὶ τὶς χαρωπὲς φυσιογνωμίες τῶν ἐπισκεπτῶν προσκεκλημένων, οἱ ὁποῖοι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν φθάσει, σὲ προδιέθεταν εὐχάριστα γιὰ μιὰ χαρούμενη Πασχαλιά. Τὸ προσωπικὸ τῆς Σχολῆς, ἀπὸ τοῦ διοικητοῦ μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου δοκίμου καὶ τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, βρισκόταν σὲ διαρκῆ κίνησι. Καλωσορίσματα, εὐχὲς γιὰ τὸν καθένα, καὶ τοποθέτησις στὶς προκαθωρισμένες θέσεις. Τὰ πάντα μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια, χωρὶς καμμιὰ παρατυπία. Στὰ πρόσωπά τους εὔκολα διέβλεπε κανεὶς κάποια ἀμηχανία, κάποια νευρικότητα. Θὰ μπορέσουν ἄραγε νὰ προσφέρουν στοὺς προσκεκλημένους τους αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμοῦν; Μήπως δυσαρεστήσουν κανένα; Μήπως λησμονήσουν κάτι; Πᾶνε κι' ἔρχονται, ἁλωνίζουν κυριολεκτικά, μὲ πρωτοπόρο πάντοτε τὸν κ. Ἀρχοντουλάκη.

Ἡ αἴθουσα δεξιώσεων τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, διακοσμημένη μὲ γοῦστο, εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἐκλεκτοὺς προσκεκλημένους καὶ δοκίμους μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των. Τὰ τραπέζια, γεμᾶτα ἀπὸ ἐκλεκτοὺς μεζέδες τοῦ πασχαλινοῦ ὀβελία, σαλάτες, τυριά, κρασιά, μπῦρες, σόδες, κόκκινα αὐγά, κοκορέτσι κλπ., δέχονται σὲ λίγο τήν... ἐπίθεσί μας. Γύρω στὶς ἕντεκα καὶ τριάντα προσέρχεται ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Θεόδωρος Ρακιντζῆς, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ὑπασπιστή του, Ἀστυνόμο Β' κ. Ἀνδρέα Σῖνον. Εὐχὲς ἀνταλλάσσονται, αὐγὰ τσουγκρίζονται, ποτήρια ὑψώνονται, ἐνῶ ὅλοι μας προσπαθοῦμε νὰ ἱκανοποιήσουμε ἰδιαίτερα τὸ ἀσθενὲς μὰ καὶ ὡραῖο φῦλο, ποὺ φιλοξενοῦμε στὰ τραπέζια μας. Ἡ ὀρχήστρα τοῦ μαέστρου Σταύρου Ρουχωτᾶ σκορπίζει γύρω εὔθυμους σκοπούς. Τὸ γλέντι ἔχει ἀρχίσει καὶ σὲ λίγο ἀνάβει κυριολεκτικά.

Στὶς 12.15' ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς Παῦλος εἰσέρχεται μὲ τὴν ἀκολουθία του στὴν αἴθουσα δεξιώσεων τῆς Σχολῆς. Μιὰ οὐρανομήκης ζητωκραυγὴ ξεχύνεται : «Ζήτω ὁ Βασιλεύς». Τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες, καθὼς ὁ Βασιλεὺς τσουγκρίζει κόκκινα αὐγὰ μὲ τὸν κ. Ἀρχηγό, τὸν κ. διοικητὴ τῆς Σχολῆς, μὲ δοκίμους καὶ μὲ μικρὰ παιδάκια ἀστυνομικῶν, αἰσθήματα συγκινήσεως πλημμυρίζουν τὴν ψυχή μας. Συγκινημένος ἀπὸ τὶς αὐθόρμητες αὐτὲς ἐκδηλώσεις ὁ Βασιλεὺς ἀνταλλάσσει χειραψίες, χαμογελάει σὲ ὅλους καί, ὑψώνοντας τὸ ποτήρι, εὔχεται σὲ ὅλους τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη». Ἕνα ἀληθινὸ ἑλληνικὸ πανηγύρι ποὺ τιμᾶ μὲ τὴν παρουσία Του ὁ Βασιλεὺς μας. Χαλασμὸς κόσμου τὰ χειροκροτήματα καὶ οἱ ζητωκραυγὲς καθὼς ὁ Βασιλεύς, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τὸν κ. Ἀρχηγὸ καὶ ἄλλους ἀξιωματικοὺς τῆς Ἀστυνομίας, παρακολουθεῖ τοὺς χορευτὰς καὶ τὶς χορεύτριες τοῦ ὁμίλου Κουσιάδη νὰ σέρνουν ἑλληνικοὺς χορούς. Γύρω στὶς 12.30' ὁ Βασιλεὺς ἀποχωρεῖ. Τὸν συνοδεύουν οἱ ζητωκραυγὲς ὅλων τῶν προσκεκλημένων καὶ μαζὶ οἱ ἐνδόμυχες εὐχές μας: «Νὰ ζήσῃ χρόνια πολλά».

Ὅσο περνᾶ ἡ ὥρα τὸ γλέντι συνεχίζεται, φθάνει στὸ φόρτε του. Τὸ πλούσιο καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα, ποὺ παρουσίασεν ὁ κονφερασιὲ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων κ. Καραμανέας, δίνει κάθε τόσο καινούργιες νότες κεφιοῦ. Ἡ ἄφιξις τῶν ὑπουργῶν κ.κ. Γεωργίου Ράλλη καὶ Δημητρίου Βρανοπούλου, τοῦ τέως ὑπουργοῦ καὶ ἤδη βουλευτοῦ κ. Κωνσταντίνου Μανιαδάκη, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἑλλη-

νικῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς κ. Γεωργίου Βαρδουλάκη καὶ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ Α΄ κ. Εὐαγγέλου Καραμπέτσου, συνοδευομένου ὑπὸ τοῦ πρώτου ὑποδιευθυντοῦ τῆς ἀστυνομικῆς διευθύνσεως Ἀθηνῶν, ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ Α΄ κ. Εὐαγγέλου Ἀναστασίου καὶ τοῦ ὑπασπιστοῦ τῆς διευθύνσεως ἀστυνόμου Α΄ κ. Γεωργίου Τσακανίκα, δίνει τὴν εὐκαιρία νέων ἐκδηλώσεων, οἱ ὁποῖες ἀντικατοπτρίζουν τὰ ἑκατέρωθεν αἰσθήματα ἀγάπης καὶ φιλίας.

Καὶ ἐνῶ μέσα στὴν αἴθουσα δεξιώσεων τὸ γλέντι συνεχίζεται μὲ ἀδιάκοπο κέφι, ἔξω ἕνα δεύτερο κλιμάκιο γιορτάζει μὲ τὸ δικό του τρόπο καὶ τὴν ὀρχήστρα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Εἶναι οἱ δόκιμοι ἀρχιφύλακες μὲ τὶς οἰκογένειές τους, ποὺ ἔχουν πλημμυρίσει τὴν αὐλὴ τραγουδώντας καὶ χορεύοντας ὅλους τοὺς χορούς, ἀπὸ τσάμι-

Ἀπὸ τὸ ἐφετεινὸν Πασχαλινὸν γεῦμα εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολήν. Διακρίνονται οἱ : ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Α΄ κ. Δ. Χανδρινός, ἀστυνομικοὶ διευθυνταὶ Β΄ κ. κ. Κ. Τουζένης καὶ Β. Γιαννόπουλος, ὁ ἀστυνόμος Β΄ κ. Α. Σῖνος, ὡς καὶ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

κο μέχρι τουΐστ καὶ μάντισον. Οἱ αὐριανοὶ βαθμοφόροι τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος γλεντοῦν μὲ τὴν καρδιά τους τὸ Πάσχα καὶ συνεχίζουν τὸ γλέντι τους μέχρις ἀργὰ τὸ βράδυ, ὅταν, μετὰ τὴν ἀποχώρησι ἀρκετῶν προσκεκλημένων, μπαίνουν στὴν αἴθουσα δεξιώσεων.

Στὸ ἐφετεινὸ πασχαλινὸ γεῦμα τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, ἐκτὸς τῶν ἀναφερθέντων καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σχολῶν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, παρευρέθησαν ἐπίσης: ὁ τέως Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας κ. Σπύρου, οἱ τέως ἀστυνομικοὶ διευθυνταὶ Α΄ κ.κ. Κόλλιας, Κανελλόπουλος, Ἀρχιμανδρίτης καὶ Καθάρειος, ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Α΄ καὶ ἡ κυρία Χανδρινοῦ, οἱ ἀστυνομικοὶ διευθυνταὶ Α΄ κ.κ. Κανελλάκης, Χαλοῦλος, Κοτσιᾶς καὶ Τουζένης, οἱ ἀστυνομικοὶ διευθυνταὶ Β΄ κ.κ. Δ. Γιαννόπουλος, Π. Λυκούσης, Β. Γιαννόπουλος καὶ Μ. Βούλγαρης μετὰ τῶν συζύγων των, οἱ ἀστυνόμοι Β΄ κ.κ. Παπαθανασίου, Μαυροζούμης, Σῖνος καὶ Πατσούρης μετὰ τῶν συζύγων των, ὁ ὑγειονομικὸς ἀξιωματικὸς ἀστυνόμος Β΄ καὶ ἡ κυρία Ἀναγνωστάκη,

ὁ ὑπαστυνόμος καὶ ἡ κυρία Καραγιαννοπούλου, ὁ ὑπαστυνόμος κ. Ἀθανασούλης, οἱ κυρίες Ἀρχοντουλάκη καὶ Βελόκα, ὁ γυμνασιάρχης κ. Φραγκιαδάκης, ὁ πάρεδρος τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ καθηγητὴς τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν καὶ ἡ κυρία Γλυκοφρύδη, ὁ καθηγητὴς τῶν Σχολῶν καὶ ἡ κυρία Λουκᾶ, ὁ καθηγητὴς τῶν Σχολῶν καὶ ἡ κυρία Πολυμενάκου, ὁ διευθυντὴς καὶ ὁ ὑποδιευθυντὴς τῆς Λεοντείου Σχολῆς κ.ἄ.

Τελειώνοντας ἀπευθύνουμε ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ στοὺς καλλιτέχνες: Ζούνη, Πατέτσον, Φιλιππίδη (Ἀγκόπ), Μητσάκη-Μαριάννα, Μαριάννα Χατζοπούλου, Γιάννη Μπουρνέλη, Τρίο Ἀττικό, Σάσσα, Ρίκα Βάγια, Σάσα Παπαδοπούλου, καὶ στὴν ὀρχήστρα Ρουχωτᾶ, μὲ τὸν ἐξαιρετικό της τραγουδιστὴ Λάζαρη, οἱ ὁποῖοι, μὲ τὴν εὐγενική τους συμμετοχή, ἔδωσαν ἕνα ξεχωριστὸ τόνο στὸ πασχαλινὸ γεῦμα τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς.

***

2. ΣΤΗΝ ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΙ ΓΕΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ, ΣΤΗΝ ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΟ ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΙ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι καὶ ἐφέτος, τὸ Πάσχα γιορτάσθηκε μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπισημότητα καὶ ἀδιάπτωτο κέφι στὶς διάφορες ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες. Πρόκειται γιὰ μιὰ παράδοσι πλέον ἡ ὁποία, μὲ τὴν πάροδο τῶν χρόνων καὶ τὴν πεῖρα ποὺ ἀπὸ τὴν ἐπανάληψι ἀποκτᾶται, παίρνει εὐρύτερες διαστάσεις ἐπιτυχίας. Κάθε ἀστυνομικὴ διεύθυνσι, κάθε τμῆμα, κάθε ἀστυνομικὸ ἑστιατόριο, τὶς μέρες τοῦ Πάσχα φροντίζει νὰ προσφέρη στοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους πλούσιον «τὸν ἄρτον καὶ τὸ θέαμα». Ἔτσι ἱκανοποιεῖται ἀπόλυτα μιὰ στοιχειώδης καὶ λογικὴ ἀπαίτησις τοῦ Ἕλληνος, ὁ ὁποῖος, κοντὰ στὶς τόσες ἀγωνίες τῆς ζωῆς, κοντὰ στὴν καθημερινὴ βιοπάλη, νοιώθει τὴν ἀνάγκη κάποτε νὰ τὸ ρίξη λίγο ἔξω, διασκεδάζοντας μὲ τὸν τρόπο του καὶ ἀνάλογα μὲ τὴν οἰκονομική του τοποθέτησι.

Αἰσθανόμαστε ἰδιαίτερη χαρὰ κάθε φορὰ ποὺ παριστάμεθα μάρτυρες μιᾶς ὁποιασδήποτε διασκεδάσεως τῶν ἀστυνομικῶν, γιατὶ διαπιστώνουμε, χωρὶς καμμιὰ προκατάληψι, τὸ ἀνώτερο πολιτιστικὸ ἐπίπεδο καὶ τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια ποὺ χαρακτηρίζουν σήμερα τὴ ζωὴ τῶν ἀστυνομικῶν. Ὅσο τραχὺ καὶ ἄχαρι κι' ἂν εἶναι ἐκ φύσεως τὸ ἐπάγγελμά μας, ξέρουμε νὰ τὸ παρουσιάζουμε ἀνθρώπινο, μὲ τὴν ἀπαραίτητη πάντοτε ἀγάπη καὶ κατανόησι τοῦ Κοινοῦ.

Ἡ πρόσκλησίς μας στὸ πασχαλινὸ γεῦμα τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, μᾶς στέρησε τῆς εὐκαιρίας νὰ ἐπισκεφθοῦμε ἕνα-ἕνα τὰ διάφορα ἀστυνομικὰ ἑστιατόρια τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Παρὰ ταῦτα, σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ συγκεντρώσαμε, σ' ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ ἑστιατόρια, τὸ πασχαλινὸ γλέντι σημείωσε ἀπόλυτη ἐπιτυχία καὶ τὸ Πάσχα γιορτάσθηκε μὲ κάθε μεγαλοπρέπεια. Μὲ χαρὰ πληροφορηθήκαμε πὼς τὰ διάφορα πασχαλινὰ ἀστυνομικὰ γεύματα τίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους ἐκπρόσωποι τοῦ Κοινοῦ, ποὺ μὲ ἰδιαίτερη ἐπιθυμία δέχθηκαν τὶς σχετικὲς προσκλήσεις καὶ γιόρτασαν τὸ Πάσχα μαζὶ μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς περιφερείας των. Ἐκφράζουμε μιὰ εὐχή. Κατὰ τὴν γνώμη μας ἡ πρόσκλησις ἰδιωτῶν σὲ παρόμοιες ἐκδηλώσεις πρέπει νὰ γενικευθῆ, γιατὶ ἔτσι δίδεται ἐκατέρωθεν ἡ εὐκαιρία, στοὺς ἀστυνομικοὺς δηλαδὴ καὶ στοὺς πολίτας, νὰ γνωρισθοῦν καλύτερα καὶ νὰ σφυρηλατηθοῦν περισσότερο οἱ δεσμοὶ φιλίας καὶ ἀγάπης ποὺ πρέπει νὰ χαρακτηρίζουν τὴν Ἀστυνομία καὶ τὸ Κοινό.

Τὸ πασχαλινὸ γεῦμα τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ποὺ ἄρχισε στὶς 12 καὶ κράτησε ὡς στὶς 5 τὸ ἀπόγευμα, τίμησαν μὲ τὴν ἐπίσκεψί τους: ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος, τὸν ὁποῖον ὑπεδέχθησαν ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ Ἀ-

στυνομικοῦ Σώματος καὶ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Α΄ κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, ὁ διοικητὴς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Α΄ κ. Ἰωάννης Καραχάλιος, ὁ ὑποδιοικητὴς τῆς Ἀσφαλείας ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Α΄ κ. Κωνσταντῖνος Τασιγεῶργος, καὶ ἄλλοι ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἀξιωματικοί, καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Συγκοινωνιῶν κ. Δημήτριος Βρανόπουλος.

Τὴν Μηχανοκίνητο Ὑποδιεύθυνσι Ἀθηνῶν τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα ἐπεσκέφθησαν, ἐκτὸς τοῦ κ. Βρανοπούλου, καὶ οἱ κ.κ. Καραμπέτσος καὶ Παπασταφίδας, ὁ ἐφο-

Ἀπὸ τὸ Πασχαλινὸν γεῦμα εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πειραιῶς. Διακρίνονται ὁ Ὑφυπουργὸς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Δ. Ἀλιπράντης, ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Α΄ κ. Δ. Βασιλάκος καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ διευθυνταὶ Β΄ κ. κ. Ν. Τσαγκρῆς, Β. Σακελλαρίου καὶ Κ. Σπυριούνης.

πλιστὴς κ. Μάτσας Στυλιανός, ὁ ἀσφαλιστὴς κ. Μινέττας Παναγιώτης, ὁ μεγαλέμπορος κ. Λαγούτας Νικόλαος κ.ἄ. Χάρις στὶς φροντίδες τοῦ διοικητοῦ τῆς Μηχανοκινήτου Ὑποδιευθύνσεως Ἀθηνῶν, ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ Β΄ κ. Νικολάου Μπιτούνη, τὸ γλέντι, ποὺ ἄρχισε στὶς 12, κράτησε ὡς στὶς 7 τὸ ἀπόγευμα μὲ τὸ ἴδιο κέφι καὶ τὴν ἴδια ζωντάνια.

Ἀφήσαμε τελευταία τὴν ἀστυνομικὴ διεύθυνσι Πειραιῶς γιὰ νὰ τονίσουμε ἰδιαίτερα τὴν ἐπιτυχία ποὺ σημείωσε καὶ ἐκεῖ τὸ πασχαλινὸ γεῦμα, ποὺ δόθηκε στὸ ἀστυνομικὸ ἑστιατόριο τῆς διευθύνσεως Πειραιῶς.

Χάρις στὶς φροντίδες τοῦ ἀναπληρωτοῦ διευθυντοῦ Ἀστυνομίας Πειραιῶς, ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ Α΄ κ. Δημητρίου Βασιλάκου καὶ τῶν συνεργατῶν του, τὸ πασχαλινὸ γεῦμα εἶχε ἀπόλυτη ἐπιτυχία. Σ' αὐτό, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων ἀξιωματικῶν καὶ τῶν κατωτέρων ὑπαλλήλων τῆς διευθύνσεως Πειραιῶς, παρέστησαν καὶ οἱ κ.κ. Δημήτριος Ἀλιπράντης, ὑφυπουργὸς Οἰκονομικῶν, Γεώργιος Ἀνδριανόπουλος, τ. ὑπουργὸς καὶ ἤδη βουλευτής, Γεώργιος Κοντογεῶργος τ. διευθυντὴς Ἀστυνομίας Πειραιῶς, Κωνσταντῖνος Βλάχος, στρατηγὸς ἐ.ἀ., Μόφορης, διοικητὴς πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας Πειραιῶς, κ.ἄ.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ Α. Π.

ΜΗΝΟΣ ΜΑΡΤΙΟΥ 1963

Α) Κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1 — 31 εἰς Ἀθήνας — Πειραιᾶ — Πάτρας καὶ Κέρκυραν :

1. Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἶκοι	1.435	Μέλη
2. Ἐξητάσθησαν εἰς ἰατρεῖα τῆς ἐκλογῆς των οἶκοι	1.799	»
3. Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των ...	190	»
4. Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	29 νέα	»
5. Ἐξητάσθησαν εἰς ἐξωτερικὰ ἰατρεῖα τοῦ Ν.Α.Π. καὶ τοῦ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν — Πειραιῶς	5.014	»
Ἦτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ	8.467	»

6. Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 6.492 συνταγαί.
7. Ἐχορηγήθησαν εἰς 2 μέλη ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας 500 δραχμῶν.

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Φεβρουάριος 1963 ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἔσοδα τακτικὰ	Δραχμαὶ	349.204,—
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	392.497,20
Σύνολον Ἐσόδων	»	741.701,20
Ἔξοδα	»	1.104.178,—

Β) Ἐφιστᾶται ἰδιαιτέρως ἡ προσοχὴ τῶν μελῶν τοῦ Κλάδου Ὑγείας διὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας των, ἅτινα διαμένουσιν ἐν ἐπαρχίᾳ ὅπως, ἐφ' ὅσον προμηθεύονται φάρμακα παρ' ἀγροτικῶν ἰατρῶν, ἐλλείψει φαρμακείου, μνημονεύηται, ἐν τῇ ὑπὸ τῶν ἀγροτικῶν ἰατρῶν χορηγουμένῃ ἰατρικῇ γνωματεύσει, ἡ ἔνδειξις ὅτι ἔχουσιν οὗτοι (ἰατροὶ) τὸ δικαίωμα νὰ πωλῶσι φάρμακα, δυνάμει ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, ὅτε καὶ δέον νὰ ἀναγράφηται ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ ἡμερομηνία τῆς ἀδείας, ὡς καὶ ἡ χορηγήσασα ταύτην Ἀρχὴ (Ὑπουργεῖον Κοινωνικῆς Προνοίας, Νομαρχία κ.λ.π.).

Γ) Πρὸ πάσης προσφυγῆς εἰς ἰδιώτην ὀδοντίατρον τῶν μελῶν τοῦ Κλάδου Ὑγείας πρὸς ἐκτέλεσιν ὀδοντιατρικῶν θεραπευτικῶν ἐργασιῶν, δέον οἱ ἀσθενεῖς ἀπαραιτήτως νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων, διὰ τὸν παρὰ τοῦ ἐλεγκτοῦ ὀδοντιάτρου ἐφοδιασμὸν των διὰ γνωματεύσεως περὶ τῶν πραγματοποιηθησομένων ἐργασιῶν, βάσει τῆς ὁποίας καὶ μόνον χορηγεῖται ἐντολὴ τοῦ Κλάδου Ὑγείας πρὸς ἰδιώτας ὀδοντιάτρους. Διὰ τὴν λῆψιν ὅμως ἐντολῆς, δέον οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ προσέρχωνται εἰς Κλάδον Ὑγείας ἐντὸς 2ημέρου τὸ βραδύτερον ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας χορηγήσεως τῆς γνωματεύσεως. Ὀδοντιατρικαὶ θεραπευτικαὶ ἐργασίαι, γενόμεναι ἄνευ σχετικῆς ἐντολῆς τοῦ Κλάδου Ὑγείας, ὡς γνωστόν, δὲν ἀναγνωρίζονται καὶ ὡς ἐκ τούτου πᾶσα δαπάνη βαρύνει ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὸν μέτοχον. Μετὰ δὲ τὴν δι' ἐντολῶν τοῦ Κλάδου Ὑγείας πραγματοποίησιν τῶν ὀδοντιατρικῶν ἐργασιῶν, οἱ ὑποβληθέντες εἰς θεραπείαν, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ μεταβῶσιν ἐκ νέου εἰς ὀδοντιατρικὸν τμῆμα τοῦ Ν.Α.Π. πρὸς ἔλεγχον καὶ ἀναγραφὴν παρὰ τοῦ ἐλεγκτοῦ ὀδοντιάτρου ἐπὶ τῶν εἰς χεῖρας των ἐντολῶν τῆς ἐνδείξεως ὅτι πράγματι ἐγένοντο αἱ ἐργασίαι αὗται. Ἐντολαὶ μὴ φέρουσαι τὴν ἔνδειξιν ταύτην τοῦ ἐλεγκτοῦ δὲν γίνονται δεκταὶ πρὸς ἐξόφλησιν παρὰ τοῦ Κλάδου Ὑγείας.

Δ) Ὡς γνωστόν, δὲν ἀναγνωρίζονται αἱ δαπάναι ἐκτελέσεως ἐνδοφλεβίων ἐνέσεων παρὰ μὴ ἰατρῶν, καθ' ὅσον τοῦτο εἶναι ἐπικίνδυνον καὶ ἀπαγορεύεται ἐκ τοῦ νόμου. Ἡ ἐκτέλεσις ὅμως ὑποδορείων ἢ ἐνδομυικῶν ἐνέσεων ἐπιτρέπεται καὶ παρ' ἐπιστημόνων μαιῶν ἢ διπλωματούχων ἀδελφῶν νοσοκόμων πολυετοῦς φοιτήσεως, ὑπὸ τὴν ρητὴν προϋπόθεσιν ὅτι αὗται ἐγένοντο ἐντολῇ τοῦ θεράποντος ἰατροῦ, ἥτις ἔνδειξις δέον νὰ ἀναγράφηται ἀπαραιτήτως κάτωθι τῆς σχετικῆς ἀποδείξεως δαπάνης.

Ὁ Ἀρχηγὸς
ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
Θ. Ν. ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑΪΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Κατεχάκη Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μεσογείων 175, κεντρικὴ λεωφόρος τοῦ συνοικισμοῦ Ἑλληνορρώσων.

Ὁ Γεώργιος Κατεχάκης, γυιὸς τοῦ ὁπλαρχηγοῦ τῆς Κρήτης Ἀποστόλου Κατεχάκη, γεννήθηκε στὴ Πόμπια τῆς ἐπαρχίας Καινουρίου τοῦ νομοῦ Ἡρακλείου τῆς Κρήτης, τὸ 1881. Τὸ 1902 ἐξῆλθε τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων καὶ ἀνεμίχθη στὸν Μακεδονικὸ ἀγῶνα μὲ τὸ ψευδώνυμο καπετὰν Ρούβας. Ἀπεστρατεύθη μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ ἀντιστρατήγου. Διετέλεσε πολιτικὸς διοικητὴς Θράκης, γενικὸς διοικητὴς Κρήτης καὶ τρεῖς φορὲς ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν. Τὸ 1929 ἐξελέγη γερουσιαστής. Πέθανε στὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης τὸ 1938.

Κατζαντώνη Προκοπίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ρουμπέση 53, στὸ τέρμα τῆς λεωφ. γραμμῆς Ἁγίου Γεωργίου Κυνοσάργους.

Ὁ Προκόπιος Κατζαντώνης, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, ἐφονεύθη στὴν πολιορκία τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Κιουταχῆ.

Κατριβάνου Ἀλεξίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φερρῶν κοντὰ στὸ Β' Γυμνάσιο ἀρρένων τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν (στάσις Χέυδεν).

Ὁ Ἀλέξης Κατριβᾶνος ἢ Καπετὰν Ἀλέξης, Πελοποννήσιος κλέφτης, ἐπολέμησε μὲ τοὺς Κολοκοτρωναίους πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821 καὶ ἐφονεύθη τὸ 1804.

Κατσαντώνη.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας 13, πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ ἄλσος τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως.

Ὁ Κατσαντώνης, ἕνας ἀπὸ τοὺς διασήμους κλέφτες τῆς προεπαναστατικῆς περιόδου, πρωτότοκος γυιὸς τοῦ ἀρχιτσέλιγκα Γιάννη Μακρυγιάννη, γεννήθηκε στὸ

Βασταβέτσιο τῆς Ἠπείρου τὸ 1770. Εἶχεν ἀκόμη δύο ἀδελφούς, τὸν Κώστα, τὸν λεγόμενο Λεπενιώτην καὶ τὸν Γεώργιο, τὸν καλούμενο Χασιώτην.

Ἀπὸ μικρὸς ἀκόμη ὁ Κατσαντώνης ἤθελε νὰ γίνῃ κλέφτης, ἀλλὰ ἡ μητέρα του τὸν συνεκράτει λέγοντας: «Κάτσε, Ἀντώνη, γιατὶ εἶσαι ἀκόμη μικρός». Ἀπὸ τὶς δύο πρῶτες αὐτὲς λέξεις προῆλθε, κατὰ τὴν παράδοσι, τὸ παρατσούκλι «Κατσαντώνης», μὲ τὸ ὁποῖο καὶ ἀπηθανατίσθη. Σχηματίσας ἰσχυρὸν ἔνοπλο σῶμα, μαζὶ μὲ τοὺς ἀδελφούς του καὶ τοὺς Δίπλα καὶ Τσόγκα, ἤλεγχεν ὁλόκληρη τὴν μέχρι τῶν κρασπέδων τῆς Ἠπείρου περιοχὴ καὶ κατέστη ἐπικίνδυνος στὴ τουρκικὴ διοίκησι. Τόσον αὐτὸς ὅσο καὶ ὁ ἀδελφός του Χασιώτης, συλληφθέντες ἀπὸ τὸν Ἀλῆ, ἐφονεύθησαν διὰ θραύσεως τῶν ὀστῶν των.

Κατσικογιάννη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀριστοφάνους 9, στὴ πλατεῖα Ψυρρῆ.

Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτὴ πρὸς τιμὴν τῆς συνώνυμης οἰκογενείας ἁρματωλῶν καὶ ἀγωνιστῶν τοῦ 1821, ποὺ κατήγετο ἀπὸ τὸ Βάλτο, τῆς ὁποίας μέλη διεκρίθησαν καὶ ἐφονεύθησαν σὲ διάφορες μάχες. Ἐξ αὐτῶν ὁ Εὐστάθιος ἢ Στάθης διετέλεσε πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Ὀδυσσέως Ἀνδρούτσου καὶ ἀργότερα τοῦ Γκούρα.

Κατσώνη Λάμπρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους 200, στὸ τέρμα Ἱπποκράτους.

Ὁ Λάμπρος Κατσώνης, ὁ θρυλικὸς θαλασσομάχος, γεννήθηκε στὴ Λειβαδιὰ τὸ 1752. Τὸ 1770, διωχθεὶς ἀπὸ τοὺς Τούρκους, κατέφυγε στὸ Λιβόρνο τῆς Ρωσίας, ὅπου ἐνετάχθη στὶς δυνάμεις τοῦ Ὀρλώφ. Ἀργότερα κατετάγη στὸ συσταθὲν ἑλληνικὸ τάγμα. Τὸ 1788, κατόπιν ἐντολῆς τῆς ρωσικῆς κυβερνήσεως, ἤρχισε νὰ ἐνοχλῇ τοὺς Τούρκους στὸ Ἰόνιο καὶ διεσκόρπισε τὸν στόλο των στὴ Κάρπαθο. Ἡ Μεγάλη Αἰκατερίνη τῆς Ρωσίας τὸν προήγαγε σὲ χιλίαρχο.

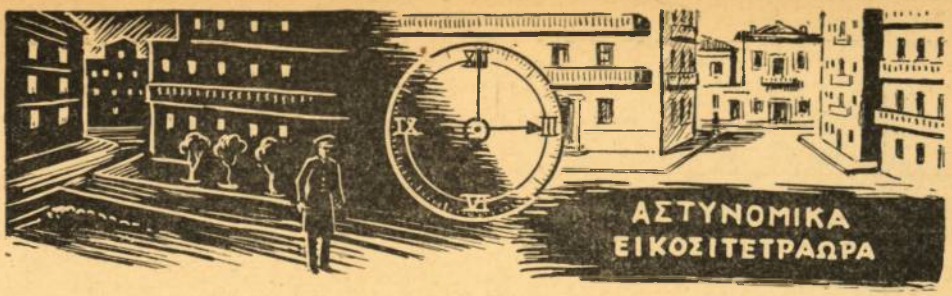
Τὸ 1789 στὸ Δυρράχιο κατεναυμάχησε τὸν τουρκικὸ στόλο. Τὸν ἑπόμενο χρόνο στὴν Ἄνδρο, ὑπέστη μεγάλες ζημίες, καταστραφείσης καὶ τῆς ναυαρχίδος του. Ὅταν ἐτερματίσθη ὁ ρωσοτουρκικὸς πόλεμος, μὲ τὴν συνθήκη τοῦ Ἰασίου, διετάχθη νὰ σταματήσῃ τὶς ἐπιδρομές του κατὰ τῶν Τούρκων, πλὴν ὅμως δὲν συνεμορφώθη, γιατὶ ἐπίστευε ὅτι τὰ ἑλληνικὰ δίκαια παρημελοῦντο. Τελικά, ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ τὴν Ρωσία, κατέφυγε, μαζὶ μὲ τὸν Ἀνδρέα Ἀνδροῦτσο ἢ Ἀνδρῖτσο, στὸ Πόρτο Κάγιο τῆς Μάνης, ὅπου ἐδέχθη τὴν ἐπίθεσι τουρκικῶν καὶ γαλλικῶν ναυτικῶν δυνάμεων. Φεύγοντας κατέφυγε στὴν Ἰθάκη, ἀργότερα στὴ Πάργα καὶ ἐν συνεχείᾳ στὴν Κριμαία, ὅπου καὶ πέθανε τὸ 1804. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν προαστίων).

Καυκάσου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Καλλινόβου (Πολύγωνο) καὶ τελειώνει στὴ Ν. Κυψέλη.

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ ὀροσειρὰ ποὺ χωρίζει τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀσία καὶ ἐκτείνεται, μεταξὺ Εὐξείνου καὶ Κασπίας, σὲ μῆκος 1280 χιλ. Θεωρεῖται σὰν μία ἀπὸ τὶς σημαντικώτερες ὀροσειρὲς τῆς Ὑδρογείου. Τὸ ὅλο συγκρότημα διακρίνεται σὲ δύο μέρη, τὸν Μέγαν ἢ κυρίως Καύκακον καὶ τὸν Μικρὸν Καύκασον. Οἱ σπουδαιότεροι ποταμοὶ ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὸν Καύκασον εἶναι οἱ: Κουμπάν, Ριὸν καὶ Κοὺρ (Κῦρος καὶ Φάσις τῶν ἀρχαίων) καὶ ὁ Ἄραξος, ποὺ εἶναι τὸ φυσικὸν ὅριον μεταξὺ Ρωσίας καὶ Περσίας, ἐν μέρει δὲ τῆς Ρωσίας-Τουρκίας.

Ἡ Καυκασία περιοχὴ ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους εἶχε σχέσεις μὲ τὸν ἑλληνισμόν. Ἀξιομνημόνευτη εἶναι ἡ, διαρκοῦντος τοῦ ρωσοτουρκικοῦ πολέμου (1877-1878), ὁμαδικὴ μετανάστευσις Ἑλλήνων τοῦ Πόντου, οἱ ὁποῖοι ἐγκατεστάθησαν ἐκεῖ καὶ ἵδρυσαν ἑλληνικὲς κοινότητες. Ἀργότερα, μετὰ τὴν μπολσεβικικὴ ἐπανάστασι καὶ τὴν τουρκικὴ εἰσβολὴ τοῦ 1921, τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων κατέφυγε στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐγκατεστάθη κυρίως στὴ Μακεδονία. *(Συνεχίζεται)*

Τοῦ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Θλιβερὸς ὑπῆρξε καὶ ἐφέτος ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ πασχαλινοῦ «ἐθίμου» τῶν βαρελότττων, τῶν βεγγαλικῶν καὶ τόσων ἄλλων εὐφλέκτων πυροτεχνημάτων. Πλέον ἀπὸ ἑξῆντα ἄτομα ἐτραυματίσθησαν σοβαρῶς καὶ μὴ στὴν περιφέρειαν τῆς πρωτευούσης, ἐνῶ δύο νεκροὶ καὶ δεκάδες τραυματίες ἐπλήρωσαν καὶ στὴν ἐπαρχία τὸν φόρον αἵματος ἑνὸς ἀνουσίου καὶ ὅλως ἐπικινδύνου πλέον ἐθίμου γιὰ τὴν σημερινὴ ἐποχή. Τὸ φαινόμενον εἶναι ἀνησυχητικὸν καὶ δύναται κανεὶς εὔκολα νὰ φαντασθῆ τί θὰ συνέβαινε, πόσα ἀκόμη θύματα θὰ εἴχαμε, ἐὰν δὲν ἐλαμβάνοντο τὰ αὐστηρότατα ἀστυνομικὰ μέτρα καὶ ἀπαγορεύσεις. Καὶ βλέπει ὁ ἄνθρωπος τῆς σημερινῆς ἐποχῆς νὰ ἐξεγείρωνται, εὐτυχῶς, ἐναντίον τοῦ ἐθίμου σύσσωμος ὁ τύπος καὶ λοιποὶ παράγοντες, ἀξιοῦντες τὴν ὁλοσχερῆ ἐξάλειψιν μιᾶς πατροπαραδότου καταστάσεως ποὺ τόσας δυστυχίας ἐπισσωρεύει. Ἄλλοτε, ὅταν ἡ Ἀστυνομία ἀπηγόρευε τὴν χρῆσιν κροτίδων καὶ τόσων ἄλλων συναφῶν ἐφευρημάτων γιὰ τὴν μεγάλη ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, ἐσηκώνοντο οὐρανομήκεις διαμαρτυρίαι ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων καὶ ὅλοι ἔβλεπαν τὴν ἀπαγόρευσιν ὡς «κακῶς ἐννοούμενον εὐρωπαϊσμόν». Ἀξίζει ἐπὶ τούτου νὰ ἀναφερθῆ ἕνα χρονογράφημα—κεραυνὸς τοῦ μεγάλου μας ποιητῆ Κωστῆ Παλαμᾶ, δημοσιευμένον τὸ ἔτος 1922. Γράφει λοιπὸν ὁ τόσον προοδευτικὸς κατὰ τὰ ἄλλα ἐθνικὸς μας ποιητής:

«Ἡ Ἀστυνομία τῆς μεγάλης χώρας ἐδῶ προστάζει νὰ περάσουμε τὴ Λαμπρὴ »μὲ βουβαμάρα ὁλότελα· δὲ θέλει κρότο κανενὸς εἴδους· ἀπὸ τὸ βρόντο τοῦ μάσκου»λου ἴσαμε τὸ σκάσιμο τῆς τράκας, ὅλα τὰ καταγγέλλει χαρακτηρίζοντάς τα «βάρ»βαρες παλαιὲς συνήθειες»· καὶ τ' ἀπαγορεύει... Πῶς μπορεῖ νὰ νοηθοῦνε Χριστὸς »Ἀνέστη καὶ νέκρα; Δηλαδὴ σιωπή; Χριστὸς Ἀνέστη λὲς καὶ βλέπεις πὼς μέσα στὶς »δύο αὐτὲς λεξοῦλες, ξεσποῦν κι' ἀντιλαλοῦν ὅλου τοῦ κόσμου οἱ ἦχοι καὶ οἱ χτύποι. »Καὶ τοὺς ἀκοῦς. Φωτιές ξεσποῦν, βόλια σφυρίζουν, σχίζουν τὸν ἀέρα πύρινες γλῶσ»σες, καμπάνες χτυποῦν, κανόνια βροντοῦν. Βουβαίνεται κανεὶς ὅταν πεθαίνει. Ὅταν »ἀνασταίνεται, γυρίζει στὴ ζωὴ μὲ χίλιες γλῶσσες. Τὸ βροντερώτερο φαινόμενο τοῦ »κόσμου εἶναι ἡ Νίκη. Ἀκόμα καὶ τὸ φιλὶ τοῦ Πάσχα, ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀσπασμὸς τῆς »Ἀγάπης, καθὼς δίνεται ξέσκεπα, στὸ φῶς, μπροστὰ σὲ ὅλων τὰ μάτια, ὑποθέτω κρύβει στὸ κελάδημά του ἕναν δυνατώτερο σκοπό: μεγαλόφωνο φιλί... Ὅλο μου τὸ »εἶναι τὸ προσβάλλει, τὴν ἡδονὴ τοῦ μυστηρίου ποὺ κρατεῖ μέσα της κάθε θρησκεία »τὴν πικραίνει, τὴν ἠθικὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ τὴν παραβιάζει, Ἀστυνομία ποὺ θὰ »ἤθελε νὰ γιορταστῆ· ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, ἀμίλητα, ἀκρότητα, ψόφια. Τὸ ἀρνί, »τὸ στόμα, τὸ κουμπούρι. Ἡ σούβλα, τὸ φιλί, τὸ ρίξιμο... Ἄ, ὄχι, δὲν εἶναι γιὰ μα»κάρισμα ὁ τόπος ποὺ δὲν ἔχει ἱστορία ἢ ποὺ δὲν φροντίζει γιὰ τὴν ἱστορία του. Θέ»λω τὴ Λαμπρή μου καὶ φέτος, καθὼς καὶ πέρσι, καθὼς καὶ φέτος, καθὼς καὶ πάντα, νὰ τὴ γιορτάσω, καὶ παιδὶ καὶ νέος, καὶ μεσόκοπος καὶ γέρος—γιατὶ ἀπ' ὅλα τοῦ»τα εἶμαι μαζὶ καὶ τίποτε δὲν ἀλλάζει μέσα μου—νὰ τὴ γιορτάσω ἀκούγοντας ἀπὸ »τὸ πρωὶ ὥς τὸ βράδυ τὴ μουσικὴ συμφωνία τοῦ ἀναστάσιμου κρότου, ποὺ ἀρχίζον»τας ἀπὸ τῆς τρακατρούκας τὸ ξεθύμασμα ὑψώνεται ἴσαμε τὸ μούγκρισμα τοῦ γκρᾶ... »Ὁ κρότος εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς χαρᾶς τῆς πασχαλιάτικης. Ὅλα μᾶς λένε τὸ Χριστὸς »Ἀνέστη φωναχτά. Τίποτε δὲν κρατοῦμε μέσα μας ἀπὸ τὴν ἐντύπωση κι' ἀπὸ τὴ λα-

»τρεία τῆς ἡμέρας. Τὸ φωνάζουμε. 'Απὸ τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς», τὸ ἀναστάσιμο, με-»λωδία ποὺ εἶναι ἁρμονία του ἡ μεσονύκτια κωδωνοκρουσία, ἴσαμε τὴν κουμπούρα »τοῦ μόρτη. "Αλλωστε καὶ ἡ πολιτεία γιατὶ ἀπαγορεύει στὸν πολίτη ὅ, τι ἐκείνη ἐνο-»μοθέτησε γιὰ τιμῆς ὑπέρτατης ἀπονομὴ στὰ ἐπίσημα πρόσωπα, στοὺς δυνατοὺς τῆς »γῆς, στὰ πανηγύρια της τὰ ἐθνικά, στὶς χρονιάρικες ἱστορικὲς ἡμέρες,στὶς χαρές της »καὶ στὶς λύπες της; "Ολα αὐτὰ δὲν τὰ σημαδεύει καὶ δὲν τὰ ἐξαγγέλλει μὲ τὸν κρό-»το; Καὶ τί κρότο!... Χυμένο ἀπὸ τὴ μπούκα τοῦ τεράστιου κανονιοῦ».

***

Καλὲς καὶ ἅγιες οἱ ἰδέες τοῦ ποιητοῦ ὅ,τι τοῦ ἑλληνικοῦ, ἐάν, μὲ τὴν χρῆσιν τῶν παντοειδῶν κροτίδων καὶ λοιπῶν πυροτεχνημάτων, δὲν ἐθρηνοῦντο ἀνθρώπινα θύματα. "Ισως ἀκόμη ὡραῖοι καὶ ἑλληνικώτατοι οἱ στοχασμοὶ του γιὰ τὴν παλαιὰ κάπως ἐκείνη ἐποχή, ποὺ οὔτε ὁ μετέπειτα καὶ μέχρι σήμερα ὑπερπληθυσμὸς τῆς πρωτευούσης καὶ ἄλλων μεγαλοπόλεων ὑπῆρχε, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὰ ποικιλόμορφα καὶ ἐπικίνδυνα πυροτεχνήματα τῆς σήμερον εἶχαν κἂν εὐφευρεθῆ. 'Οπωσδήποτε, ἐὰν ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς καὶ οἱοσδήποτε ἄλλος «διαμαρτυρόμενος» ἄλλων ἐποχῶν, ἔβλε-παν τὸ πλῆθος τῶν σημερινῶν θυμάτων ἐξ αἰτίας τοῦ «ἐθίμου», θὰ συνηγοροῦσαν ὁ-λοψύχως ὑπὲρ τῆς ὁλοσχεροῦς καταργήσεώς του. Πόσον μᾶλλον ἐὰν παρελλήλιζαν: Τριάντα περίπου τὰ θύματα τῶν τροχῶν κατὰ τὸ Πάσχα, ἀνὰ τὴν ἐπικράτειαν, ἄνω τῶν ὀγδόντα τὰ θύματα τοῦ «ἐθίμου» τῶν πασχαλινῶν κρότων, ἀνὰ τὴν ἐπικράτειαν ἐπίσης...

***

Υπῆρξε καὶ πάλιν πλουσία ἡ συγκομιδὴ τῶν διαρρηκτῶν καὶ λοιπῶν κλεπτῶν τὶς τελευταῖες ἡμέρες. Δύο «ἐργατικώτατοι» καὶ σεσημασμένοι διαρρῆκται, ὁ Λ.Ι. τῶν 30 ἐτῶν, «ἄρτι ἀποφυλακισθείς» κατόπιν ἑπταετοῦς καθείρξεως, καὶ ὁ Δ.Λ. τῶν 26 ἐτῶν, ἀπεγύμνωσαν, ὡς ὡμολόγησαν, δεκαπέντε «μόνον» περίπτερα στὸ 'Ελληνικόν, Παλαιὸν Φάληρον, 'Ηλιούπολιν, Αἰγάλεω καὶ Νέαν Φιλαδέλφειαν. 'Η μέθοδος πολὺ ἁπλῆ: "Εχοντας δύο λοστοὺς στὸ πὸρτ-μπαγκὰζ τοῦ πειρατικοῦ αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον ἐνοικίαζαν, «ἐπλεύριζαν» σὲ ἀπόμερα περίπτερα καὶ ἔκαμναν ὅ,τι κάμνει κάθε εὐσυνείδητος διαρρήκτης. Αὐτὸ ὅμως ὅταν προχωροῦσαν οἱ νυκτερινὲς ὧρες καὶ δὲν εὕρισκαν ἄτομα νὰ μεταφέρουν Πατήσια—'Αμπελοκήπους ἢ Σύνταγμα—Π. Φάληρον κ.λ. 'Η σχετικὴ πρωτοτυπία ἔγκειται στὸ ὅτι ἐπωλοῦσαν τὰ κλαπέντα τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας σὲ ἄλλους περιπτεριούχους, λέγοντας ὅτι εἶναι «ἀτυχήσαντες συνάδελφοι». "Ενας ἄλλος διαρρήκτης, ὁ Α.Α. τῶν 33 ἐτῶν, συνελήφθη ἐξ ἑνέδρας στὸ Παλαιὸ Φάληρο τὴν στιγμὴ ποὺ ἐπιχειροῦσε γιὰ δεύτερη φορὰ τὴν διάρρηξιν ἱεροῦ ναοῦ. 'Ο ἴδιος εἶχε διαρρήξει ἄλλους ναοὺς τοῦ Π. Φαλήρου, τοῦ Καλαμακίου καὶ τῆς Νέας Σμύρνης, ἦτο δὲ φοβερὰ ἐπικίνδυνος καὶ σεσημασμένος. "Αλλος διαρρήκτης, 19 ἐτῶν αὐτὸς καὶ συλληφθεὶς ἀπὸ τοὺς συναδέλφους τοῦ Πειραιῶς, ἔκλεψεν Ι.Χ. ἐπιβατικὸν αὐτοκίνητον ἀπὸ τὴν ὁδὸν 'Αγησιλάου καὶ μὲ αὐτὸ μετέβη στὴν ὁδὸν Μεσογείων, ὅπου διέρρηξεν ἕνα περίπτερον, ἀκολούθως δὲ μετέβη στὴν γείτονα καὶ διέρρηξεν ἄλλο περίπτερον στὴν ὁδὸν Πειραιῶς. Καὶ ἄλλοι, καὶ ἄλλοι διαρρῆκται, τοὺς ὁποίους ἂς ἀποσιωπήσωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος. 'Ακολουθοῦν οἱ ἁπλοῖ κλέπται, μεταξὺ τῶν ὁποίων «παρατηροῦμεν»: Τὸν Δ.Σ. τῶν 22 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος «ἐξάφρισε» ἀπὸ ὡρισμένους στὴν Κεφαλληνία 1250 δραχμάς, στὴν Κέρκυρα 1800, στὴν Πάτρα 1500 καὶ στὴν Χαλκίδα 2.000 δραχμάς. 'Η τύχη τὸν ἔφερε τὸν «καλὸν» αὐτὸν Κεφαλλωνίτη νὰ συλληφθῆ στὸν Πειραιᾶ.

***

«Παρατηροῦμεν» ἐπίσης μεταξὺ ἄλλης κατηγορίας κλεπτῶν, ἐκείνης τῶν «ποντικῶν ξενοδοχείων», τούς: Σ.Κ., ἐτῶν 23 καὶ Χ.Α., ἐτῶν 25, μὲ δεκάδας καὶ ἄλλων κλοπῶν καὶ διαρρήξεων. Πρὸ πάντων ὅμως παρατηροῦμεν τὸν ρηξικέλευθρον Κεφαλλῆνα Γ.Β., ἐτῶν 25, διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ὁποίου ἐχρειάσθησαν πολλοὶ κόποι καὶ μόχθοι τῶν συναδέλφων Πειραιῶς. Αὐτὸς «ἐξάφρισε» πολλοὺς πελάτας ξενοδοχείων τοῦ

Πειραιῶς, παρουσιαζόμενος ὡς Νικόλαος, 'Ελευθέριος, Ἄγγελος Συλδᾶτος, Γυλδᾶτος, Πιλδᾶτος, κ.λ. κ.λ., ἐματαίωσε δέ, ὁ ἀθεόφοβος, «ταξίδι τοῦ μέλιτος» τοῦ Σ.Σ. καὶ τῆς συζύγου του, «ἄρτι ἀφιχθέντων ἐκ χωρίου τῆς 'Ηλείας καὶ καταλυσάντων εἰς λαϊκὸν ξενοδοχεῖον», ἔνθα ἐκ τῶν θυλακίων τοῦ εὐτυχοῦς γαμβροῦ ἀφήρεσε 4.800 δραχμάς. 'Αλλά, μὲ ἀγνώστους μέχρι τῆς στιγμῆς δράστας, παρατηροῦμεν μίαν ἄλλη, καινοφανῆ κατηγορίαν κλοπῆς: τὴν «ἐκ γυναικὸς δημοσίου ὑπαλλήλου δι' ἀπασχολήσεως», ὅπως θὰ ἔγραφεν ἀνώτατος ἀστυνομικὸς ἐν συντάξει καὶ γνωστὸς συγγραφεύς. Πράγματι, ἑπτὰ κλοπὲς ἀπὸ τσάντες γυναικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἔλαβαν χώραν τὸν τελευταῖο καιρὸ μὲ τὴν μέθοδον τῆς ἀπασχολήσεως. Εἰσέρχεται δηλαδὴ ὁ δράστης σὲ δημόσιον γραφεῖον καί, ζητώντας πληροφορίες γιὰ τὶς ὁποῖες ἀπαιτεῖται μετάβασις τῆς ὑπαλλήλου σὲ παρακείμενον γραφεῖον ἢ ἀναδίφησις σὲ ἀρχεῖα κ.λ., εὑρίσκει τὸν καιρὸν κλοπῆς τῆς τσάντας. Προσοχὴ λοιπὸν καὶ στὸ νέο αὐτὸ εἶδος τῆς ἐπινοητικότητος συγχρόνων ἐγκληματιῶν.

***

Δὲν ὑστέρησε καὶ ὁ τομεὺς τῆς ἀπάτης τὸν τελευταῖο καιρό. Λάμπει ἡ ἀφέλεια ἀλλὰ καὶ ἡ πλεονεξία 21 θυμάτων τοῦ κομψοῦ ἐκείνου καὶ πολυωνύμου ἀπατεῶνος τῶν 27 ἐτῶν, πού, χαμογελώντας συνεχῶς πλὴν τῶν ἄλλων, παρέσυρε τοὺς «πονηροὺς» στὸ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Συγγροῦ κτίριον μεγάλης ἀντιπροσωπείας αὐτοκινήτων. 'Εκεῖ, ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ ἀποθήκη, θὰ τοὺς ἐπρομήθευε, λέει, ψυγεῖα, μαγνητόφωνα, φωτογραφικὲς μηχανὲς κ.λ. ἀντικείμενα «ἀφορολόγητα». Ἔπαιρνε λοιπὸν ὀλίγα χιλιάρικα ὁ ἀπατεὼν ἀπὸ τὸ θῦμα, τὸ ὁποῖον ἄφηνε νὰ περιμένῃ μὲ τὸ αὐτοκίνητον ἔξω ἀπὸ τὸ κτίριο, ἔμπαινε ἀπὸ τὴν κεντρικὴ εἴσοδο τῆς ἑταιρείας καί... ἐξηφανίζετο ἀπὸ ἀπόκεντρη ἔξοδο. Μόνον 21 θύματα λοιπὸν ἦλθαν καὶ μᾶς κατήγγειλαν τὸ γεγονός, ἐκ τῶν ὁποίων θυμάτων τὰ 13 ὑπέβαλαν μηνύσεις. Καὶ συνελήφθη ὁ πολυσχιδὴς αὐτὸς καὶ σεσημασμένος ἀπατεὼν καὶ κλέπτης Ι. ἢ Α. Τσουλκ. ἢ Τσουκλ. ἢ Τσουρκλ. κ.λ. τὴν στιγμὴν πού, ἐφωδιασμένος μὲ πλαστὸν διαβατήριον καὶ μὲ τὸ ὄνομα Δ.Ε., ἐπρόκειτο νὰ διαφύγῃ στὸ ἐξωτερικόν. Δὲν πηγαίνει πίσω καὶ ἡ ἀφέλεια ἐμποροϋπαλλήλου, πού γιὰ νὰ «ἐξυπηρετηθῇ» στὴν 'Εμπορικὴ Τράπεζα, ὅπου πῆγε γιὰ νὰ πληρώσῃ γραμμάτιον, κατέβαλε 3.450 δραχμὰς σὲ ἀπατεῶνα, ὁ ὁποῖος ἐξηφανίσθη καταλλήλως. Ὅπως δὲν πηγαίνουν πίσω ἀφελεῖς τόσων ἄλλων ὑποθέσεων μὲ τσιγγάνες, μὲ ἀντιπροσώπους, μὲ πωλητὰς θαυματουργῶν ἀντικειμένων, πολυτίμων μαγικῶν ὑγρῶν κ.λ. κ.λ.

***

Πλὴν τῶν κοινῶν ἀνθρώπων τοῦ ἐγκλήματος, ἤτοι κλεπτῶν, διαρρηκτῶν, ἀπατεώνων, σωματεμπόρων κ.λ., ἰδοὺ καὶ ἕνας «τίμιος» δημόσιος ὑπάλληλος, τοῦ ὁποίου ἡ δρᾶσις ἀπεκαλύφθη αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Πρόκειται περὶ τοῦ ἐφοριακοῦ ὑπαλλήλου Β.Φ. τῶν 35 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἐξεβίαζεν ἀγοραστὰς οἰκοπέδων καὶ ἐλάμβανε σημαντικὰ ποσά, ἀπειλῶν αὐτοὺς ὅτι θὰ ἐξετίμα τὰ ἀγορασθέντα οἰκόπεδα σὲ ὑπερόγκους τιμάς. Καὶ συνελήφθη ὁ «εὔορκος» αὐτὸς ὑπάλληλος ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς στὸ πατάρι κεντρικοῦ ζαχαροπλαστείου, κατὰ τὴν στιγμὴν πού ἐλάμβανεν ἐντὸς φακέλου 6.500 δραχμὰς ἀπὸ ἀγοραστὰς οἰκοπέδου ἑβδομήκοντα χιλιάδων, ἀπειλήσας αὐτοὺς ὅτι ἐὰν δὲν τοῦ κατεβάλλετο τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ ἐξετίμα τὸ οἰκόπεδον στὴν ἀξία τῶν 430.000, ὁπότε θὰ ἐπλήρωναν ἐπὶ πλέον πενῆντα χιλιάδας. 'Ιδοὺ ἐπίσης καὶ μία τριμελὴς σπεῖρα, ὁ τρίτος μοχλὸς τῆς ὁποίας ἦτο ἡ πανταχοῦ παροῦσα σχεδὸν γυναίκα, ἡ ὁποία σπεῖρα ἐλάμβανε διὰ πλαστογραφημένων γνωματεύσεων καὶ συνταγῶν μεγάλας ποσότητας φαρμάκων ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον Φρουρᾶς 'Αθηνῶν. Γνῶσται τῆς διαδικασίας χορηγήσεως τῶν φαρμάκων οἱ Κ.Χ. καὶ Σ.Δ., ἐτῶν 25 καὶ 24 ἀντιστοίχως, ὑπηρετήσαντες στὴν Στρατιωτικὴν Διοίκησιν 'Αθηνῶν καὶ ἀπολυθέντες τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἐσχάτως, ἐχρησιμοποίησαν ὡς βοηθὸν τὴν Ε.Θ., φίλην τοῦ πρώτου, καὶ κατώρθωσαν νὰ καρπωθοῦν μεγάλα ποσὰ ἀπὸ τὴν τεραστίαν ἐκτάσεως ἐμπορίαν φαρμάκων δι' ἀπάτης. Τὸ σύστημα σχετικῶς ἁπλοῦν, ἤτοι ἀποτύπωσις τῶν

ὑπογραφῶν στρατιωτικῶν ἰατρῶν, φωτοτυπίες ἐντύπων γνωματεύσεων καὶ συνταγῶν, κατασκευὴ δὲ πανομοιοτύπων σὲ διάφορα τυπογραφεῖα. Γνωρίζοντας λοιπὸν ὀνόματα ἀξιωματικῶν τῆς φρουρᾶς 'Αθηνῶν, ἀνέγραφαν στὶς γνωματεύσεις καὶ συνταγὲς ὅ,τι ἕνας ἰατρὸς θὰ ἀνέγραφε γιὰ ἀσθενῆ, ἀνελάμβανε δὲ τὴν παραλαβὴν τῶν φαρμάκων ἡ Ε.Θ. 'Εν συνεχείᾳ τὰ φάρμακα ἐπωλοῦντο μὲ μειωμένην τιμὴ σὲ κεντρικὴ φαρμακαποθήκη, ὁ ὑπάλληλος τῆς ὁποίας Γ.Κ. παρεπέμφθη μὲ τὴν κατηγορίαν δολίας ἀποδοχῆς προϊόντων ἐγκλήματος.

***

Τὸ φαινόμενον τῶν ἀσυνειδήτων ὁδηγῶν ταξὶ ἔλαμψε αὐτὲς τὶς ἡμέρες, ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρχίζει τὸ πυκνὸν ρεῦμα τοῦ τουρισμοῦ στὴν χώρα μας. Ἕνας πολὺ ἀσυνείδητος ὁδηγός, ὁ Π.Μ., εἰσέπραξε ἀπὸ Γαλλίδα φοιτήτρια δραχμὰς 915 γιὰ διαδρομὴ ἀπὸ πλατείας Συντάγματος μέχρι ξενοδοχείου Χίλτον! Καὶ συνελήφθη ὁ μεγάλος αὐτὸς δυσφημιστὴς τῆς χώρας, ἀνακοίνωσις δὲ τοῦ συνδέσμου ὁδηγῶν ταξὶ 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς καταδικάζει τὴν ἀνήκουστη πράξη καὶ δηλοῖ ὅτι ὁ ὁδηγὸς δὲν εἶναι μέλος τῆς τάξεώς του. Ἄλλος ὁδηγὸς ταξί, ὁ Σ.Ν. τῶν 24 ἐτῶν, ὀλιγώτερον «ἐγκληματίας» αὐτός, εἰσέπραξε ἀπὸ τουρίστα γιὰ τὴν ἴδια διαδρομὴ 65 δραχμάς. Τὸ θλιβερὸν τοῦ ζητήματος, δὲν χρειάζεται νὰ τονισθῆ, πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ τὰ μέγιστα, ἐν ὄψει τοῦ μεγάλου τουριστικοῦ κύματος μάλιστα τὸ ὁποῖον θὰ κατακλύσῃ τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος.

***

Καὶ ἕνα σύντομον ἀπάνθισμα ἀπὸ τὴν τελευταία ἀστυνομικὴ εἰδησεογραφία :

* «'Αραχνοΰφαντα λευκὰ ἐσώρρουχα» εἶναι τὸ κίνητρον ἑνὸς τῶν φρικιαστικωτέρων σεξουαλικῶν ἐγκλημάτων, ποὺ ἔγινε στὸ Ρένο τῆς Νεβάδα τὴν 5ην 'Απριλίου καὶ διελευκάνθη τὸ Μεγάλο Σάββατον, 13ην 'Απριλίου. Ὁ δολοφόνος Τ.Λ.Μ., φοιτητὴς κολλεγίου καὶ μόλις 18 ἐτῶν, ἐστραγγάλισε τὴν 'Αγγλίδα πρωταθλήτρια τοῦ σκὶ Σόνια Μὰκ Κάσκη, τὸ σῶμα τῆς ὁποίας κατεκρεούργησε μὲ πρωτοφανῆ ἀγριότητα. Οἱ ἀστυνομικοὶ βρῆκαν τὴν καρδιὰ τῆς Μὰκ Κάσκη στὸ δάπεδο καὶ ἑξῆντα ἑκατοστὰ μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἐξώθυρα, ἡ ὁποία δὲν ἦταν κλειδωμένη. Βρῆκαν ἐπίσης τὸ ἕνα πόδι στὸ κέντρον τοῦ δωματίου καὶ τυλιγμένο σὲ κουβέρτα, τὸν κορμὸ καὶ τὸ ἄλλο πόδι σὲ δρύινο κιβώτιο στὴν κρεβατοκάμαρα, τὸ κεφάλι δὲ κάτω ἀπὸ τὸν κορμὸ καὶ τυλιγμένο σὲ λευκὰ ἀραχνοΰφαντα ἐσώρρουχα. Στὸν κορμὸ ἦσαν ἐμπηγμένα τρία τραπεζομάχαιρα, πολλὲς ξυριστικὲς λεπίδες καὶ ἕνα στιλέττο, αἱματωμένη δὲ μάχαιρα καὶ ξυριστικὲς λεπίδες εὑρέθηκαν καὶ στὴν κουζίνα. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ δολοφόνου ἐγένετο ἀπὸ τὸ ἀποτύπωμα ἑνὸς ἀνδρικοῦ ὑποδήματος, τὸ ὁποῖον βρέθηκε στὸν χῶρο τοῦ φοβεροῦ ἐγκλήματος. Κυνικώτατα ὁ νεαρὸς δολοφόνος ὡμολόγησεν ὡς ἐξῆς τὸ ἀνατριχιαστικὸν κακούργημά του: «Περπατοῦσα στοὺς δρόμους ψάχνοντας νὰ βρῶ γυναικεῖα ἐσώρρουχα. Ἦταν νύκτα, ἀργά. Εἶδα τὰ δικά της κρεμασμένα ἀπὸ ἕνα σκοινὶ στὴν αὐλή... Ἔσπρωξα τὴν πόρτα καὶ μπῆκα. Τὰ ἔπιασα στὰ χέρια μου. 'Αραχνοΰφαντα λευκὰ ἐσώρρουχα. Τότε μπῆκα ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ πόρτα, τὴν κατέβαλα σύντομα καὶ τῆς πέρασα ἕνα βρόχο στὸν λαιμό... Τὴν ἐβίασα ἐνῶ ξεψυχοῦσε, καὶ ὕστερα...»

* Τέσσερες γυναῖκες ἐσκότωσε «ὁ δολοφόνος μὲ τὸ σφυρὶ στὸ Μπουένος Ἄϋρες, τὴν πρωτεύουσα τῆς 'Αργεντινῆς. Ὁμολόγησε ὅτι ἐδολοφόνησε τὶς γυναῖκες αὐτὲς μὲ κτυπήματα τοῦ σφυριοῦ του καὶ ὅτι μὲ κτυπήματα τοῦ σφυριοῦ του ἐπίσης ἐτραυμάτισε ἄλλες δεκαπέντε νέες ἰδίως. Αἰτία: τὸν ἐγκατέλειψε... ἡ «ἀγαπημένη» του. Ὁ φοβερὸς κακοῦργος ὀνομάζεται Ραοὺλ Γκοντζάλες καὶ εἶναι 25 ἐτῶν, ὅταν συνελήφθη δὲ φοροῦσε τὸ παντελόνι τοῦ τελευταίου του θύματος, τῆς Νέλλυ Φερναντέξ, ἐτῶν 55, τὴν ὁποίαν ἐδολοφόνησε περὶ τὰ τέλη Μαρτίου.

« Χ »

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, προήχθησαν, ἐκ τῶν ἐν ἰσχύι πινάκων προακτέων ἔτους 1963, οἱ κάτωθι Ὑπαστυνόμοι Β' τάξεως εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' τάξεως, ὡς ἀκολούθως :

Α'. Κατ' ἐκλογήν :

1) Εὐάγγελος Μάλλιος, 2) Ἀργύριος Ἀντωνόπουλος, 3) Ἀνδρέας Ματσάγκας, 4) Γεώργιος Λαβρᾶνος, 5) Σωκράτης Ἀλεξόπουλος, 6) Νικόλαος Γουρνιᾶς, 7) Διονύσιος Κουρέττας, 8) Εὐστάθιος Φερέτος, 9) Γεώργιος Δρακόπουλος, 10) Πέτρος Μπάμπαλης, 11) Στυλιανὸς Σαντᾶς, 12) Εὐάγγελος Γιάνναρος, 13) Γεώργιος Δημητρακόπουλος, 14) Σπυρίδων Πηλός, 15) Σπυρίδων Μηλιώνης, 16) Ἰωάννης Δεληγεώργης, 17) Ἀναστάσιος Δορλῆς, 18) Ἰωάννης Ψυχογυιὸς, 19) Κωνσταντῖνος Μῖχος, 20) Γεώργιος Κουρέλης, 21) Νικόλαος Σοῦλτος, 22) Γεώργιος Μπούρας, 23) Κωνσταντῖνος Καραπαναγιώτης, 24) Ἀναστάσιος Κουκουβῖνος, 25) Βασίλειος Ξανθάκος, 26) Κωνσταντῖνος Δανέλλης, 27) Δημήτριος Κότσιφας, 28) Δημήτριος Λουκᾶς, 29) Δημήτριος Ντάγανος, 30) Χαράλαμπος Σταμάτης, 31) Βασίλειος Καραμούζης, 32) Δημήτριος Παπαμιχαὴλ, 33) Λεωνίδας Χρυσικόπουλος, 34) Νικόλαος Ἀγγέλης, 35) Παναγιώτης Γάλλος, 36) Θεόδωρος Μπάρος, 37) Νικόλαος Κυρανάκος, 38) Θεόδωρος Γιαννοῦτσος, 39) Κωνσταντῖνος Τσάκαλος, 40) Γεώργιος Λαγουβάρδος, 41) Κωνσταντῖνος Λιολίτσας, 42) Ἀντώνιος Χρυσομάλλης, 43) Δημήτριος Μπόμπολας, 44) Ἐμμανουὴλ Γιαμπουρᾶς καὶ 45) Παναγιώτης Παπαναστασίου.

Β'. Κατ' ἀρχαιότητα :

1) Σπυρίδων Χριστιᾶς, 2) Ἀντώνιος Σκορδᾶς, 3) Ἀριστείδης Περδίου, 4) 4) Σωτήριος Φωτόπουλος, 5) Μιχαὴλ Χόνδρος, 6) Παναγιώτης Δολιανίτης, 7) Περικλῆς Πετράκης, 8) Γεώργιος Σφαρνᾶς, 9) Δημήτριος Τσόγκας, 10) Νικόλαος Τσίγκας, 11) Ἀθανάσιος Σμυρνῆς καὶ 12) Πέτρος Τσιπᾶς.

***

ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὠνομάσθησαν τακτικοὶ ἀστυφύλακες οἱ κάτωθι ἄχρι τοῦδε μαθητευόμενοι τοιοῦτοι τοῦ 201ου Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος τῆς Σχολῆς Ἀστυφυλάκων :

1) Χρῖστος Κοντογιῶργος, 2) Χρυσόστομος Νέζης, 3) Κωνσταντῖνος Πανάρας, 4) Βασίλειος Ζάρας, 5) Χρῖστος Κολάζας, 6) Δημήτριος Θεοδώρου, 7) Ἰωάννης Μπαρτσώτας, 8) Γεώργιος Ἀδαμόπουλος, 9) Γεώργιος Παπαδόπουλος, 10) Ἰωάννης Πράνταλος, 11) Νικόλαος Πετρόπουλος, 12) Κωνσταντῖνος Καϊμακάμης, 13) Βασίλειος Καλαμπούρης, 14) Μιχαὴλ Τάμπος, 15) Ἀπόστολος Κόγιας, 16) Παῦλος Σιαράγγος, 17) Ἰωάννης Παπαστελίκης, 18) Ἀθανάσιος Κοτόνιας, 19) Θεόδωρος Βάρδιας, 20) Κωνσταντῖνος Βέτσικας, 21) Κωνσταντῖνος Ζάννας, 22) Πᾶνος Διονυσόπουλος, 23) Ἰωάννης Χήνας, 24) Ἰωάννης Γιαννάρας, 25) Ἀθανάσιος Γεωργίου, 26) Ἰωάννης Παπανικολάου, 27) Νικόλαος Ἠλιόπουλος, 28) Γεώργιος Τσώνης, 29) Δημήτριος Ἀνάγνου, 30) Ἠλίας Τσιλούνης, 31) Νικόλαος Παπαναγιώτου, 32) Ἀνδρέας Μέντζας, 33) Ἰωάννης Μουρδουκούτας, 34) Νικόλαος Κόγιας, 35) Δημήτριος Γιαννακός, 36) Ἰωάννης Θεοδωρόπουλος, 37) Χρῖστος Μερμίρης, 38) Δημήτριος Δούκας, 39) Ἀριστοφάνης Σπάρος, 40) Θεοχάρης Παταριᾶς, 41) Λεωνίδας Κυρανᾶς, 42) Παναγιώτης Κανιός, 43) Κωνσταντῖνος Σκούρας, 44) Κωνσταντῖνος Λάϊος, 45)

Κωνσταντῖνος Κουντάνης, 46) Χρῖστος Κουτσολέλος, 47) 'Αντώνιος Μακρῆς, 48) Δημήτριος Παππᾶς, 49) Παῦλος Οἰκονομάκος, 50) Εὐθύμιος Σοφιός, 51) Θεμιστοκλῆς Δρίβας, 52) Νικόλαος Μαστραπᾶς, 53) Εὐάγγελος 'Αεράκης, 54) Γεώργιος Μύττας, 55) Γεώργιος Τζάννης, 56) 'Αθανάσιος Κουτρόζης, 57) Εὐθύμιος Παρασκευϊώτης, 58) Δημήτριος Πετσάλας, 59) Βασίλειος 'Αναγνώστου, 60) Σταμάτιος Παπασταμάτης, 61) Κωνσταντῖνος Φιλίππου, 62) Γεώργιος Χαρδαλιᾶς, 63) Αὔγουστος Κουκουλομμάτης, 64) Θωμᾶς Πλάστης, 65) 'Ιωάννης Δημητρίου, 66) 'Αλέξιος Μαργαρίτης, 67) Σπυρίδων Μπεσλεμές, 68) 'Ιωάννης Τεμπέλης, 69) Κωνσταντῖνος 'Αναγνωστόπουλος, 70) Σταμάτιος Παλαιογιάννης, 71) Γεώργιος Ψυχογιὸς, 72) Δημήτριος Τσιάλτας, 73) 'Ανδρέας Λίντζος, 74) Γεώργιος Κεφαλληνός, 75) 'Ηλίας Καραδῆμος, 76) Στέφανος Στούρης, 77) 'Αλέξιος Καλλιτέρης, 78) 'Αγγελῆς 'Αθανασίου, 79) 'Ηλίας Θέμελης, 80) Χαράλαμπος 'Αλεξίου, 81) Εὐάγγελος Καραδήμας καὶ 82) Μιχαὴλ Μόφορης.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ — ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, οἱ : 1) 'Υγειονομικὸς 'Αστυνόμος Β' κ. Στυλιανὸς Μπαρτσόκας, 2) 'Αρχιφύλαξ κ. Γεώργιος Φωτόπουλος καὶ 3) 'Αστυφύλακες κ.κ. Χρῖστος Γκιούσας, 'Ιωάννης Κλώνης καὶ 'Ιωάννης Τσιμπίδης.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος : 1) Οἱ μαθητευόμενοι 'Αστυφύλακες κ. κ. Γρηγόριος Λεμονῆς καὶ 'Ηρακλῆς Σκόπας, κριθέντες ἀκατάλληλοι πρὸς μονιμοποίησιν καὶ 2) οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Παναγιώτης Κούτουλας καὶ Παναγιώτης Παπαγεωργίου, διὰ λόγους ὑγείας.

***

Η ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Τὴν 1ην 'Απριλίου ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 20 — 22ας ὥρας, ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀρχιμουσικῶν κ.κ. Βασιλείου Σωζοπούλου καὶ 'Υπαστυνόμου Α' Δημητρίου Μπουκουβάλα, συμμετέσχεν εἰς πανηγυρικὴν συναυλίαν, ἥτις ἐδόθη ἐν τῷ θεάτρῳ «Διάνα» καὶ διωργανώθη ὑπὸ τοῦ χριστιανικοῦ ὁμίλου φοιτητῶν, παιανίσασα πλούσιον μουσικὸν πρόγραμμα.

Τόσον ἡ ἐμφάνισις τῆς Φιλαρμονικῆς, ὅσον καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ προγράμματος ὑπῆρξαν ἄρισται καὶ δικαίως τὸ πολυπληθὲς καὶ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον ἐχειροκρότησεν ζωηρῶς. Τὸ μουσικὸν πρόγραμμα ἠχογραφήθη ὑπὸ ραδιοφωνικῶν συνεργείων τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ 'Ενόπλων Δυνάμεων καὶ τοῦ τοιούτου Καβάλας.

***

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ ΠΟΛΕΩΝ

Α' ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝ

1) Τὴν 7-3-63 ἡ ὁμὰς ποδοσφαίρου τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων ἀντεμετώπισε τὴν ὁμάδα τοῦ Φωστῆρος, Α' ἐθνικῆς κατηγορίας, εἰς τὸ γήπεδον Ταύρου. 'Η ἀστυνομικὴ ὁμὰς ἐξῆλθεν ἰσόπαλος μὲ τέρματα 2-2. Τὰ τέρματα τῆς ἀστυνομικῆς ὁμάδος ἐπέτυχον οἱ ἀθληταὶ 'Αστυφύλακες Μποβολῆς καὶ Μπαλόπουλος.

2) Τὴν 13-3-63 εἰς τὸ γήπεδον Περιστερίου, ἡ ἀστυνομικὴ ὁμὰς συνηντήθη μὲ τὴν ὁμάδα τοῦ 'Αττικοῦ, Α' κατηγορίας 'Αθηνῶν. 'Η ἀστυνομικὴ ὁμὰς ἀνεδείχθη νικήτρια διὰ τερμάτων 4-0.

3) Τὴν 21-3-63 εἰς τὸ γήπεδον Ριζουπόλεως, ἡ ἀστυνομικὴ ὁμὰς συνηντήθη μὲ τὴν ὁμάδα τοῦ 'Απόλλωνος 'Αθηνῶν, Α' ἐθνικῆς κατηγορίας. Νικήτρια ἀνε-

δείχθη ἡ ὁμὰς τοῦ 'Απόλλωνος διὰ τερμάτων 3-1. Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἡ ἀστυνομικὴ ὁμὰς κατῆλθεν ἐλλιπής, διότι οἱ δόκιμοι τῆς Σχολῆς, οἱ καλύτεροι ἀθληταὶ τῆς ἀστυνομικῆς ὁμάδος, ἀπουσίαζον λόγῳ τῶν ἐξιτηρίων ἐξετάσεων.

4) Τὴν 27-3-63 εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ, ἡ ἀστυνομικὴ ὁμὰς συνηντήθη εἰς ἀγῶνα μετὰ τῆς ὁμάδος τοῦ Παναθηναϊκοῦ, Α' ἐθνικῆς κατηγορίας. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συναντήσεως ταύτης ἀπέβη ἰσόπαλον, διὰ τερμάτων 3-3. Τῆς ἀγωνισθείσης ὁμάδος τοῦ Παναθηναϊκοῦ συμμετεῖχον ἑπτὰ (7) ἐκ τῶν ἀγωνιζομένων εἰς τὸ πρωτάθλημα, δι' ὃν λόγον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀστυνομικῆς ὁμάδος θεωρεῖται ὡς ἐπιτυχία.

Β' ΣΤΙΒΟΣ

1) Τὴν 21-3-63 εἰς τὸ ἐν Νέᾳ Σμύρνῃ στάδιον τοῦ Πανιωνίου, διεξήχθη ἀγωνιστικὴ ἡμερὶς μὲ συμμετοχὴν τῶν ὁμάδων στίβου 'Αστυνομίας, Πανιωνίου καὶ 'Εθνικοῦ, Α' κατηγορίας 'Αθηνῶν. 'Επὶ ὀκτὼ (8) ἀγωνισμάτων οἱ ἀθληταὶ τῆς 'Αστυνομίας κατέκτησαν 6 πρώτας νίκας, ἀναδείξαντες τὴν ἀστυνομικὴν ὁμάδα νικήτριαν τῆς συναντήσεως ταύτης. 'Αξιόλογοι ἦσαν αἱ ἐπιδόσεις τῶν 'Αστυφυλάκων Μπιδέλη εἰς τὴν σφῦραν (56.50 μ.) καὶ Παρασκευᾶ εἰς τὸ μῆκος (7.01 μ.).

2) Τὴν 3-4-63 εἰς τὸ ἐν 'Αμαρουσίῳ κτῆμα Συγγροῦ, διεξήχθη ὁ ἀνώμαλος δρόμος 'Ενόπλων Δυνάμεων καὶ Σωμάτων 'Ασφαλείας διὰ τὸ πρωτάθλημα 1963. Νικητὴς τοῦ ἀγῶνος ἀνεδείχθη ὁ πρωταθλητὴς 'Αστυφύλαξ Μεσημέρτζης Γεώργιος εἰς χρόνον 21.008, ἐπὶ ἀποστάσεως 6.500 μέτρων, 4ος νικητὴς ὁ 'Αστυφύλαξ ἀθλητὴς Μανίκας 'Ιωάννης, εἰς χρόνον 22'02''. 0., 15ος ὁ νέος ἀθλητὴς 'Αστυφύλαξ Φραντζῆς Ξενοφῶν, 23ος ὁ 'Αστυφύλαξ Κοτονιᾶς 'Αθανάσιος, 35ος ὁ 'Αστυφύλαξ Χαριλόγης Γεώργιος, 43ος ὁ 'Αστυφύλαξ Καννιὸς Παναγιώτης καὶ 45ος ὁ 'Αστυφύλαξ Τζάννης Γεώργιος. Ὁ κ. 'Αρχηγὸς ἐδέχθη τοὺς ἀθλητὰς 'Αστυφύλακας, συνεχάρη αὐτοὺς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν των καὶ διέταξε τὴν ὑποβολὴν προτάσεως ἀπονομῆς ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς ἀμοιβῆς εἰς τὸν 'Αστυφύλακα Μεσημέρτζην, ὅστις ἐπὶ δύο (2) συνεχῆ ἔτη κατέκτησε τὸ πρωτάθλημα 'Ενόπλων Δυνάμεων. Εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο συμμετέσχον 80 ἀθληταὶ τοῦ Στρατοῦ, Ναυτικοῦ, 'Αεροπορίας, Χωροφυλακῆς, 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ Λιμενικοῦ Σώματος.

Γ' ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ

1) Κατὰ τοὺς ἐν Βόλῳ διεξαχθέντας σκοπευτικοὺς ἀγῶνας μεταξὺ τῆς 'Εθνικῆς Σκοπευτικῆς 'Ομάδος καὶ τῶν σκοπευτῶν τοῦ Συλλόγου Βόλου, οἱ συμμετέχοντες τῆς 'Εθνικῆς 'Ομάδος σκοπευταὶ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων Τριανταφυλλόπουλος καὶ Καλφακάκος ἐπέτυχον δύο πρώτας νίκας ὡς ἑξῆς:

α) ἀγώνισμα τυφεκίου 0,22, τρεῖς στάσεις, 1ος ὁ 'Υπαρχιφύλαξ Τριανταφυλλόπουλος Νικόλαος, μὲ 1062/600 ἐπιτυχίας.

β) ἀγώνισμα τυφεκίου 0,22, ἐκ τῆς θέσεως τοῦ πρηνοῦς, 1ος ὁ 'Αρχιφύλαξ Καλφακάκος Δημήτριος, μὲ 385/400 ἐπιτυχίας.

Δ' ΠΕΤΟΣΦΑΙΡΙΣΙΣ

1) Κατόπιν προτάσεως τοῦ 'Αθλητικοῦ Τμήματος τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, ἡ ἀστυνομικὴ ὁμὰς Πετοσφαιρίσεως (Βόλλεϋ-Μπὸλλ) συνηντήθη εἰς ἀγῶνα μετὰ τῆς ὁμάδος τοῦ Πανεπιστημίου (μικτῆς ὅλων τῶν Σχολῶν) εἰς τὸ γήπεδον τοῦ 'Εθνικοῦ. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ἀστυνομικὴ ὁμὰς μὲ σὲτ 2-0.

2) Τὴν 5-4-63 ἐν τῷ κλειστῷ γηπέδῳ ἀθλοπαιδιῶν τοῦ Παναθηναϊκοῦ 'Αθλητικοῦ 'Ομίλου καὶ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν ἀγῶνος βόλλεϋ μπὸλ μεταξὺ τῶν ὁμάδων Σχολῆς 'Υπαστυνόμων καὶ Σχολῆς 'Αξιωματικῶν Χωροφυλακῆς, διὰ τὸ πρωτάθλημα

βόλλεϋ μπώλλ Στρατιωτικῶν Σχολῶν 1962-1963, ἡ ὁμὰς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων ἐνίκησε τὴν ἀντίπαλον ὁμάδα διὰ 3-0 σέτ, ἤτοι 15-8, 15-8 καὶ 15-9.

Σημείωσις:

Ἀπὸ 27-4-63 μέχρι τέλους Μαΐου, θὰ διεξαχθῶσιν οἱ πανελλήνιοι σκοπευτικοὶ ἀγῶνες 1963 καὶ οἱ σκοπευτικοὶ ἀγῶνες Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ Σωμάτων Ἀσφαλείας διὰ τὸ πρωτάθλημα 1963. Οἱ ἀγῶνες θὰ διεξαχθῶσιν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Σκοπευτήριον Καισαριανῆς, πλὴν τοῦ ἀγωνίσματος τοῦ πολεμικοῦ τυφεκίου, τὸ ὁποῖον θὰ διεξαχθῇ εἰς τὸ Σκοπευτήριον Κ.Ε.Β.Ο.Π. Χαϊδαρίου. Εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους ἡ Ἀστυνομία θὰ συμμετάσχῃ διὰ πλήρων ὁμάδων εἰς ὅλα τὰ ἀγωνίσματα. Διὰ τὴν καλὴν ἐκπροσώπησιν τῆς Ἀστυνομίας, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος διέταξε προπόνησιν καθ' ἡμέραν, διέθεσε δὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα μέσα εἰς ὅπλα καὶ πυρομαχικὰ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὁμάδος.

***

ΠΕΝΘΗ

— Τὴν 10-4-63 ἀπεβίωσεν, ἐξ ἐγκεφαλικῆς συμφορήσεως, ὁ τ. Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' Γεώργιος Γεωργακόπουλος.

Ὁ ἀποθανὼν ἐγεννήθη τὸ 1896 εἰς Κάτω Κυπαρισσίαν Μεσσηνίας καὶ τὸ 1925, πτυχιοῦχος ὢν τῆς Νομικῆς, κατετάγη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α'. Εἰς Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' προήχθη τὸ 1952 καὶ τὸ Δεκέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους ἀπεχώρησε τοῦ Σώματος.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς 27ετοῦς ἀστυνομικῆς του ὑπηρεσίας, ἐπεδείξατο λίαν καλὰς διοικητικὰς ἱκανότητας, ὑπηρέτησεν ἀλληλοδιαδόχως εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας καὶ ἦτο ἀρτίως ἐγκυκλοπαιδικῶς καὶ ἐπαγγελματικῶς κατηρτισμένος. Ἠθικός, τίμιος, εὐγενὴς καὶ ἀξιοπρεπής, ἔχαιρεν ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως μεταξὺ τῶν προϊσταμένων καὶ ὑφισταμένων του, εἶχεν ἀρίστας κοινωνικὰς σχέσεις καὶ διὰ τὰς πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν του προσφοράς του ἐτιμήθη πλειστάκις δι' ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν ἀμοιβῶν. Τὴν κηδείαν του, ἥτις ἐγένετο τὴν 11-4-63, παρηκολούθησαν πολλοὶ φίλοι καὶ παλαιοὶ συνεργάται ὡς καὶ ἀρκετοὶ ἐν ἐνεργείᾳ ἀστυνομικοί.

Συλλυπούμεθα βαθύτατα τοὺς οἰκείους του καὶ εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἡ δὲ μνήμη του ἂς εἶναι αἰωνία.

— Τὴν 9-4-63 ἀπεβίωσεν ἡ διοικητικὸς ὑπάλληλος Ἀθηνᾶ Κουτσουβέλη, ἥτις ἐπὶ 20ετίαν ὑπηρέτησεν εἰς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν Ἀστυνομίας Πόλεων τοῦ Ὑφυπουργείου Ἐσωτερικῶν, ὡς καὶ εἰς ἄλλας ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας.

Τὴν κηδείαν, ἥτις ἐγένετο τὴν 10-4-63 ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Γ' νεκροταφείου, παρηκολούθησαν ἀρκετοὶ ἀστυνομικοὶ καὶ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι, ὡς καὶ πλῆθος συγγενῶν καὶ φίλων. Ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἀπεχαιρέτισε τὴν θανοῦσαν ὁ ὑπασπιστὴς τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Πόλεων, Ἀστυνόμος Β' κ. Γεώργιος Κανελλόπουλος, ὅστις καὶ κατέθεσε στέφανον ἐκ μέρους τῶν ἀστυνομικῶν καὶ διοικητικῶν ὑπαλλήλων τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Πόλεως τοῦ Ὑφυπουργείου Ἐσωτερικῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΙΚΑΙΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Τὸ δίκαιον καὶ ἡ φιλοσοφία τῶν ἀξιῶν, ὑπὸ κ. Σταύρου Σταυροπούλου, Ἀρεοπαγίτου καὶ Καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων (συνέχεια καὶ τέλος)..... 385

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια)..... 389

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ὁ Γολγοθᾶς τοῦ ἀνθρώπου ποὺ σκότωσε μία ἁγία, ἀπὸ τὸ γαλλικὸ περιοδικὸ «Constallation», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' κ. Δημ. Μόρου (συνέχεια καὶ τέλος)..... 393

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστ. Βογιατζῆ (συνέχεια)..... 400

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἕνας δολοφόνος καὶ ἐπικίνδυνος κλέφτης τοῦ λιμανιοῦ, ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη (συνέχεια καὶ τέλος)..... 403

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὁ νέος κῶδιξ ὁδικῆς κυκλοφορίας, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια)..... 405

ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Ἅγιον Ὄρος: Ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη 409

Μία ἐπέτειος, ὑπὸ Ἀστυφύλακος κ. Ἀλεξάνδρου Πιπιτοῦ..... 413

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Κωστῆς Παλαμᾶς—Μὲ τὴν ἐπέτειο τῶν ἐθνικῶν ἐξορμήσεων καὶ εἴκοσι χρόνων ἀπὸ τὸ θάνατό του, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια)..... 414

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Τὸ Πάσχα στὶς διάφορες Ἀστυνομικὲς Ὑπηρεσίες, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου..... 417

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Μαρτίου 1963..... 422

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια)..... 423

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ εἰκοσιτετράωρα, ὑπὸ Συνεργάτου «Χ»..... 425

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ..... 429

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.